Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021 – 223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS ’94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.*aleris.ro*

— Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale COOK, ISOBEL

Jurământ sub stele / Isobel Cook Traducător: Elvira Popescu Bucureşti: Alcris, 2007.

ISBN 978 – 973 – 121 – 011 – 7

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL şi EA

ISOBEL COOK

Jurământ sub stele

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ELVIRAPOPESCU

De aceeaşi autoare în colecţia „EL şi EA” au mai apărut:

Şansa – *nr. 424*

Harriet scrisese un best-seller şi i se dăduse şansa unică în viaţă: să-l transforme într-un film de un milion de dolari. Dar Joel Blake, noul proprietar al studioului, îi spusese clar că el considera că femeile nu sunt bune pentru aşa ceva. Oare părerea lui a contat pentru Harriet? Odată cu trecerea timpului s-a dovedit că da!

nr. 564
Planul lui Liz

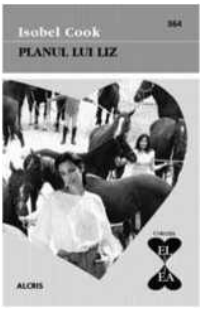

Proprietatea din Auckland pusă în vânzare părea să corespundă exact planului lui Liz – înfiinţarea unei şcoli de călărie pentru copiii infirmi. Aşadar, se grăbi s-o cumpere, chiar fără s-o fi văzut înainte. În ciuda şocului avut când ajunsese la faţa locului şi văzu starea în care se afla, Liz nu se dădu bătută.

Capitolul 1

Angie o privi pe tânăra fată îmbufnată din faţa sa şi clătină din cap cu tristeţe. Ce o să devină lumea, dacă adolescenţii aveau impresia că eşti un monstru când eşti virgină la şaptesprezece ani?

— Debbie, scumpa mea, spuse ea cu toată răbdarea de care era capabilă într-o vineri după-amiază, nu este o crimă că nu eşti activă sexual la vârsta ta. De fapt, dacă luăm în considerare toate pericolele legate de relaţiile sexuale în zilele noastre, aş zice că aşa este mai înţelept. Nu poţi, cel puţin, să aştepţi să termini liceul? Anul şcolar este pe sfârşite. Peste douăsprezece luni ai să-ţi iei diploma…

Poate tocmai asta este problema. Mulţi dintre liceeni,

simţind că se apropie ultimul lor an de studii, reacţionează emancipându-se cu brutalitate, ca şi când ar vrea să demonstreze ceva: era timp frumos, un vânt de libertate sufla peste şcoală, sărbătorile se înmulţeau – adesea stropite din belşug, cum nu-şi imaginau părinţii – şi aceasta favoriza raporturile umane. Astfel, erau mulţi adolescenţi care îşi pierdeau virginitatea în ajunul intrării lor în ultimul an.

Cu toate acestea, o mare parte dintre liceene nu premeditau acest lucru… În contradicţie cu Debbie, care părea că pregătise totul cu grijă.

— Ascultă-mă, reluă Angie, ştiu că eşti, fără îndoială, încredinţată că îl iubeşti nebuneşte pe acest bărbat, dar dragostea nu durează mult vârsta ta. În anul viitor – poate chiar în trimestrul viitor vei întâlni, probabil, un altul, apoi încă un altul. Dacă ai să faci dragoste cu toţi…

— Nu sunt îndrăgostită de Warren, i-o tăie Debbie, sfindând-o pe interlocutoarea sa cu privirea. Doresc doar să fac acest lucru, asta-i tot! Toată lumea vorbeşte, toată lumea o face…

— Deci, vezi! exclamă Angie

— Este uşor pentru tine să-mi faci morală! Tu ştii deja cum este! Pariez că ai o mulţime de iubiţi!

Tânăra femeie simţi cum se face stacojie de furie:

— Debbie, declară ea pe un ton sever, numărul „iubiţilor mei”, cum spui tu, nu mă priveşte decât pe mine… Îţi amintesc că vorbim despre viaţa ta sexuală, nu despre a mea! Pe de altă parte, se întâmplă să am douăzeci şi patru de ani, nu şaptesprezece. Şi pot să te asigur că la vârsta ta, eram cât se poate de virgină!

„Şi eşti şi acum”, îi suflă parcă, o voce ironică din capul său.

— Şi din punctul de vedere al consilierului în educaţie, continuă Angie pe un ton cât se poate de tacticos, părerea mea este să mai aştepţi puţin până ai să trăieşti o relaţie serioasă şi stabilă înainte de a te hotărî. A face dragoste nu trebuie să fie numai „o experienţă” – mai ales prima dată! Trebuie să fie ceva foarte special, o

comuniune între două fiinţe care îşi poartă o afecţiune adevărată, o amintire îndrăgită pentru mai târziu…

În timp ce se exprima astfel, Angie îşi dădea seama că adolescenta îşi bătea joc de aceste argumente – impresie pe care Debbie o şi făcea, strâmbându-se.

— Rebecca pretinde că o înţelegeţi. Mi-a spus că o să mă ajutaţi, cum aţi ajutat-o şi pe ea.

— Cazul Rebeccăi era complet diferit! exclamă Angie.

Totuşi, se simţea deja învinsă. Chiar dacă în particular era idealistă şi romantică, se arăta întotdeauna realistă pe plan profesional. Fiind consiliera lui Debbie, răspundea de sănătatea morală, cât şi de cea fizică a adolescentei… Ele două erau, de altfel, legate sufleteşte.

Cu moartea în suflet, trase sertarul de jos al biroului său şi scoase câteva prezervative.

— Nu ţi le dau cu bucurie, Debbie, declară ea. O fac chiar pentru că ştiu că o să faci totul după capul tău. Atunci prefer să te ştiu protejată. Destui băieţi se arată prea puţin grijulii cu fetele care li se dăruiesc uşor şi fără dragoste! sfârşi ea nu fără o oarecare perfidie.

Debbie puse prezervativele în buzunar, apoi îşi cufundă privirea în cea a lui Angie.

— N-am crezut niciodată că sunteţi atât de învechită, zise ea după câteva secunde. Rebecca mi-a zis că sunteţi cu adevărat cool…

— Tu găseşti „cool” a te culca în dreapta şi în stânga? întrebă Angie pe un ton ascuţit.

— Nu. Dar mă gândesc că este complet stupid să fii ignorantă în problemele vieţii, răspunse adolescenta.

Angie înţepeni.

Fără a arăta că şi-a dat seama de jena interlocutoarei sale, Debbie se ridică. Când să plece, se opri şi-i aruncă peste umăr lui Angie o privire neliniştită.

— N-o să spuneţi nimic părinţilor mei, nu-i aşa?

— Nu. Tu ai vârsta legală pentru a lua propriile tale decizii.

Liceana îi trimise o sărutare.

— Mulţumesc, domnişoară. Şi vă promit că o să

reflectez la tot ce mi-aţi spus. Pe lunea viitoare!

Şi, imediat, se volatiliză într-un zbor de păr blond.

Angie rămase aşezată la biroul său timp de câteva minute, muşcându-şi buza inferioară şi întrebându-se dacă Debbie nu avea dreptate. Poate că era cu adevărat învechită. Şi prea prudentă şi prea romantică.

Era o idioţenie din partea sa să mai spere că îl va întâlni într-o zi pe Făt-Frumos? Şi să-şi spună că, în ziua aceea, ea n-ar decide să facă dragoste pentru că totul ar fi atât de evident şi natural încât decizia va veni de la sine?

— Da, complet idiot, afirmă fără menajamente colocatara sa când îi puse această întrebare pe drumul de întoarcere.

Vanessa avea treizeci de ani şi afişa un cinism teribil când era vorba despre bărbaţi şi despre dragoste. Profesoară de matematică în şcoala unde Angie era consilieră privind educaţia, era o brunetă picantă cu ochii verzi, cu o inteligenţă incisivă şi o ironie care îi înspăimânta pe bărbaţi. Ceea ce era foarte regretabil, pentru că Vanessa iubea bărbaţii.

Era aproape un an de când erau colege în această şcoală particulară de fete, dar nu locuiau împreună decât de două luni, de când colocatara precedentă a lui Angie plecase în străinătate.

— Asta-i bună, exclamă Vanessa, cu francheţea-i obişnuită, grăbeşte-te să ieşi şi să-ţi găseşti pe cineva înainte de a fi prea târziu! Cum vrei să dai sfaturi la toate adolescentele, când tu nici nu ştii despre ce vorbeşti! Doamne, Angie, în zilele noastre dacă-l aştepţi pe Făt-Frumos, rişti să mori fecioară! Sincer, nu pot să înţeleg cum o fată cu fizicul tău de vis a ajuns la douăzeci şi cinci de ani fără a avea în jurul său o duzină de tipi!

— N-aş putea spune că nimeni n-a încercat… spuse Angie.

— Şi nu ţi-a plăcut niciunul dintre pretendenţii tăi? insistă Vanessa neîncrezătoare.

O imagine trecu repede prin mintea lui Angie.

O pereche de ochi de un albastru ultramarin, un

surâs fermecător, o şuviţă de păr blond răsfirat de vânt, o figură de zeu grec bronzată de soare…

— Da. Era unul, admise ea.

— Unul singur? exclamă prietena sa.

Angie schiţă un surâs trist

— Crede-mă, după Philip, niciunul n-a avut importanţă.

De altfel, aceasta era problema, înţelesese deodată tânăra femeie. După ce ai gustat un vin ales, este greu să te mulţumeşti cu un modest vin de masă… ori, mulţi ani, a comparat în mod inconştient bărbaţii pe care i-a întâlnit cu Philip Sterling. Şi niciunul dintre ei n-a suferit comparaţia.

— Spune-mi, iată un bărbat care mă pune pe gânduri, sublinie Vanessa.

— Da, am putea spune aşa.

— Povesteşte! Mor de curiozitate.

Angie îşi încruntă sprâncenele, conştientă că în această săptămână se gândise mult la Philip. Mai ales că în această seară va avea loc serata organizată de fratele său, Bud, pentru cei treizeci de ani, şi la care era obligată să participe.

Tot ceea ce avea legătură cu Bud o făcea să se gândească la Philip. Totuşi, acum fratele său nu mai avea legături cu Philip; raporturile lor se sfârşiseră cu patru ani mai înainte când Philip s-a căsătorit şi a plecat să locuiască la Melbourne. În prezent, se mulţumeau să-şi trimită, în fiecare an, felicitări de Crăciun.

De altfel, ei nu aveau mare lucru în comun, cu excepţia diplomei în domeniul comercial. Angie nu înţelesese niciodată cum deveniseră prieteni aceştia doi… Ei veneau din lumi complet diferite, având chiar personalităţi opuse!

Dar nu se spune că extremele se atrag? Sau cel puţin Philip găsise amuzant să aibă ca prieten un simplu băiat de la ţară – un băiat impresionat de averea şi de familia lui.

După cum găsise amuzant s-o aibă în vedere, într-o vară, pe sora mai mică a acestui băiat, cu nouă ani în urmă…

Angie stătea aşezată pe treapta cea mai de sus a verandei, aşteptând cu nerăbdare ca fratele său să sosească împreună cu acel prieten despre care îi vorbise atât de mult.

În ultima sa scrisoare, Bud o anunţase că vor părăsi Sydney chiar după micul dejun; în acelaşi timp, erau cinci ore de drum până la Wilga, plus douăzeci de minute până la fermă. Întrucât nu era decât douăsprezece fără zece, nu vor fi aici decât peste cel puţin o oră.

Totuşi, Angie nu ştia ce să facă.

Să rămână unde era, fixând drumul şi rugându-se ca Bud şi prietenul său să fi părăsit oraşul mai repede decât prevăzuseră?

Pentru a nu ştiu câta oară de azi-dimineaţă, se întreba cum arăta acest Philip Sterling. Bud spusese că era „foarte frumos”; dar putea să aibă încredere în Bud într-un domeniu atât de subiectiv? Cu atât mai mult cu cât aveau gusturi tot atât de diferite cum era şi fizicul lor…

Bud moştenise de la mama lor talia zveltă, pielea foarte mată, părul negru, ondulat, marii săi ochi negri şi tendinţa de a lua uşor în greutate. Angie era versiunea feminină a tatălui lor: înaltă şi fină, era bineînţeles sportivă.

Reflexe roşcate îi luminau părul bogat şi ochii îi erau de un verde de apă foarte adâncă, pentru care o invidiau toate prietenele sale.

Caracterele lor nu erau mai puţin opuse. Bud se lega repede de oameni şi de lucruri, avea nevoie de agitaţie şi de companie; ea era o natură mai calmă şi mai rezervată. Îi plăcea să fie singură şi să se plimbe călare ore întregi pe câmp sau să rămână întinsă pe pat şi să scrie poezii sau să citească o carte bună. Prefera mai degrabă să cugete decât să vorbească. Bud, ca şi mama lor, vorbea chiar şi în somn.

Deodată, un nor de praf apăru la orizont, smulgând-o pe tânăra fată din gândurile sale. Se sculă repede în picioare. Se apropia o maşină! Inima începu să-i bată năvalnic. Era sigură că erau Bud şi prietenul său!

Nu i se întâmpla să fie atât de surescitată la ideea că

va întâlni un membru de sex opus… se gândea ea. Şi mai ales că nu-l cunoştea!

Contrar celei mai mari părţi a fetelor din clasa sa, nu era obsedată de băieţi. De altfel, prietenele o calificaseră în general drept timidă… Dar Angie ştia că nu e timidă – doar rezervată. Ea avea nevoie de independenţă, de un spaţiu vital şi nu suporta să fie hărţuită. În realitate, îi considera pe băieţii de liceu foarte pisălogi, gălăgioşi şi imaturi şi nu-i încuraja niciodată să-i facă avansuri. Ea s-a simţit uşurată când tatăl său decretase că nu trebuia să aibă un iubit înainte de şaisprezece ani; ea a văzut în asta o scuză perfectă pentru a refuza invitaţiile admiratorilor săi prea insistenţi.

Aceştia nu lipseau. Totuşi, ea nu era în mod deosebit cochetă şi nici nu încerca niciodată, ca altele dintre colegele sale, să pară mai în vârstă decât era. Nu se machia, îşi strângea mereu părul într-o coadă de cal şi prefera blugii şi tricourile rochiilor sau minijupelor.

Astăzi nu făcea excepţie de la regulă. Avea prea mult bun-simţ pentru a încerca să seducă un bărbat cum era prietenul lui Bud.

La urma urmei, Philip Sterling avea douăzeci şi doi de ani

— Un an mai mult decât fratele ei – şi nu i-ar fi dat atenţie unei adolescente de cincisprezece ani! În plus, era singurul fiu şi moştenitor al unei dintre cele mai de vază familii din Sydney.

Poate că asta găsea Angie mai fascinant. Ea nu mai întâlnise mai înainte pe cineva bogat şi i se părea incitant ceea ce îi povestise Bud despre casa lui Philip şi nivelul lui de trai. Nu se puteau compara cu viaţa simplă, de ţară, pe care o ducea familia ei…

Tânăra fată fusese în mod deosebit impresionată când a aflat că, la terminarea liceului, Philip îşi luase liber un an ca să călătorească prin lume. El nu începuse facultatea decât la întoarcere.

Bud şi el erau prieteni doar de un an – şi încă nu era sigur că nu se vor pierde din vedere, odată obţinute

diplomele. În anul următor, Bud trebuia să intre în viaţa activă şi să-şi caute de lucru în timp ce Philip ar fi obţinut, direct şi fără efort, un post bun într-una din societăţile aparţinând familiei sale…

Sterling Industries era un conglomerat de firme ale căror domenii de activitate mergeau de la produse alimentare, la produse de întreţinere şi de exploatare minieră sau la pneumatică. Philip îi propusese lui Bud să-i găsească o slujbă într-una dintre filierele grupului, dar tânărul refuzase. Angie era mândră de această decizie curajoasă şi nu se îndoia că fratele său va reuşi să-şi construiască singur o carieră strălucită: avea suficientă energie pentru a reuşi în domeniul ales, oricare ar fi acesta.

Uşa verandei scârţâi în spatele ei; întorcându-se o zări pe mama sa ieşind din casă. Nora Brown îşi ştergea pe şorţ mâinile pline de făină; ea îi surâse fiicei sale.

Nimic nu părea s-o neliniştească pe Nora. Era o fiinţă cu care se putea convieţui uşor, uşor de mulţumit şi de iubit, al cărei singur defect consta, poate, în faptul că avea o anumită francheţe care friza, uneori, lipsa de tact. Dar, în ciuda acestui lucru, toată lumea o adora, începând cu soţul ei, Morris.

Foarte frumos bărbat, Morris Brown ar fi putut ieşi cu orice femeie din regiune, dar el o alesese pe Nora, în ciuda înălţimii sale micuţe, a rotunjimilor şi a trăsăturilor destul de comune.

Norei i se păruse un lucru surprinzător. Nu pentru că era pretenţioasă; ea avea, pur şi simplu, încredere în ea şi găsea natural ca un bărbat pe care-l iubea la nebunie să o iubească la rândul său.

La douăzeci şi doi de ani după căsătorie, Morris şi Nora erau încă îndrăgostiţi ca în primele zile, stârnind admiraţia tuturor cunoscuţilor.

— N-am auzit un zgomot de motor? o întrebă Nora pe fiica sa.

Aceasta din urmă dădu din cap. În aceeaşi clipă, maşina apăru aruncând pietriş de o parte şi de alta a

drumului. Era o decapotabilă de culoare roşu aprins, ale cărei ornamente argintate străluceau sub lumina soarelui.

Alertaţi de zgomot, trei câini ai fermei începură să latre.

— Betsie! Fang! Max! strigă Nora. Terminaţi cu tărăboiul şi grăbiţi-vă să vă adăpostiţi după casă înainte să fiţi striviţi de acest bolid.

În mai puţin de zece secunde, Mercedesul se oprea în faţa pridvorului, într-un scrâşnet de pneuri de un mare efect.

Angie ştia că această maşină nu putea să-i aparţină fratelui său, pentru că acesta nu avea niciuna; totuşi, el era cel care conducea. El îşi privi ceasul cu un surâs de triumf.

— Încă treizeci de secunde până la orele douăsprezece; îmi datorezi douăzeci de dolari.

Un râs grav răsună în aerul înfierbântat şi aproape fără voia ei, Angie îşi întoarse capul către tovarăşul lui Bud.

Timp de o secundă, crezu că i se opreşte inima. Acest bărbat era cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată! Totul la el i se păru perfect: trăsăturile regulate, părul des şi blond, ochii de un albastru atât de profund că puteai înota în ei... În timp ce ea îl privea fix, ca hipnotizată, el îi aruncă o privire care ar fi scos din minţi şi o sfântă.

— Bonjour! lansă el cu o voce veselă. Eu sunt Philip.

— Salut mamă! spuse şi Bud. Sper că nu i-am terorizat pe câini.

— Da, scuze pentru vacarm, doamnă Brown, reluă invitatul, întorcându-se către Nora, mereu surâzător. Dar când este vorba de a câştiga un pariu, fiul dumneavoastră devine nebun.

— Nicio problemă, tinere, răspunse Nora, cunosc slăbiciunile fiului meu ca şi calităţile sale. Una dintre acestea este că ştie să-şi aleagă prietenii.

— Ai milă, mamă, spus Bud ridicând ochii spre cer, nu îl flata! De aici înainte nu-i vei mai ajunge nici până la glezne!

— Aici, la mine, voi flata tot ce mi se va părea bun, decretă Nora cu o severitate prefăcută. Acum, Bud, ieşi din maşină şi vino să-ţi îmbrăţişezi bătrâna mamă! Şi tu, de asemenea, tinere!

— Sosesc! aprobă Philip.

Fără a mai deschide portiera, el sări jos. Angie remarcă în trecere picioarele lungi pe care blugii prespălaţi se mulau strâns, iar tricoul alb sublinia musculatura sa atletică; nu se putea tăgădui – era un bărbat foarte frumos.

După ce o îmbrăţişă fără fasoane pe Nora, îşi îndreptă atenţia asupra lui Angie.

— Nu-mi spune că tu eşti sora mai mică a lui Bud? întrebă el cu un aer neîncrezător şi mijindu-şi ochii.

Acum, inima adolescentei bătea nebuneşte.

— Pot să te îmbrăţişez de asemenea? continuă Philip.

Şi, fără a mai aştepta un răspuns, o luă în braţe şi o sărută pe frunte.

Lui Angie îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Niciodată o îmbrăţişare atât de obişnuită în aparenţănu-i produsese un asemenea efect! Simţea sângele urcând în obraji şi avea impresia că picioarele abia o ţineau. Instinctiv, de frică să nu cadă, îşi înnodă braţele în jurul mijlocului lui Philip atunci când el o strânse un pic mai tare la pieptul său.

— Ei! Acum poţi s-o laşi, exclamă Bud, atingându-l pe prietenul său pe umeri. Şi, mai ales, nu-ţi băga nicio idee în cap în ceea ce o priveşte pe sora mea! Îţi amintesc că nu are decât cincisprezece ani!

Philip o lăsă pe Angie, dar o privi cu un aer ciudat.

— Pare mai în vârstă, murmură el ca pentru sine.

— Cine, Angie? întrebă Bud.

Nu, pare aşa pentru că este mai voinică. Norocoasa! adăugă el cu o strâmbătură cinică.

— Un metru şaptezeci şi şase, cu picioarele goale, anunţă mândră Nora. Seamănă cu tatăl ei… Buddy m-a moştenit pe mine, zise ea, trecându-şi mâna prin părul buclat al primului său născut.

— Mamă, opreşte-te! exclamă acesta.

El îşi încruntă sprâncenele şi-şi pieptănă părul cu degetele.

— Şi încetează să-mi mai spui Buddy, ştii că nu-mi place, adăugă el.

— Ei bine! Iată că domnul nu mai suportă porecla pe care i-a dat-o mama sa! Forţat să trăiască într-un mare oraş, fiul meu se crede un burghez! Nu-l influenţezi, nu este aşa, Philip?

Cu regret, interpelatul îşi luă ochii de la Angie pentru a răspunde gazdei sale.

— Nu, doamnă Brown! afirmă el cu un surâs poznaş.

— La fel gândeam şi eu. Tu ai aerul unui băiat bun, cu toate că vii dintr-o familie atât de bogată!

— Mamă! protestă Bud.

— Ei bine, ce? Toată lumea ştie că banii îi pot strica pe copii, spuse mama fără să se oprească. Dar acest băiat, adăugă ea arătând cu degetul spre Philip, se vede că a fost crescut de oameni cu bun-simţ. De fapt, unde sunt părinţii tăi acum, Philip? Îmi amintesc că Bud spunea că sunt plecaţi în călătorie.

— Cred că sunt în Europa, doamnă Brown.

— Crezi? repetă Nora cu o surpriză nedisimulată. Vrei să spui că nu eşti sigur?

Philip ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Ei nu-şi fac întotdeauna proiecte precise, explică el. Îşi urmează dorinţele de moment.

— Este ciudat să plece aşa tocmai înainte de Crăciun, murmură interlocutoarea sa, încruntându-şi sprâncenele.

Angie nu se putu împiedica să nu fie de acord cu ea. Perioada Crăciunului trebuie petrecută cu familia.

— În sfârşit, nu te nelinişti, i se adresă Nora lui Philip. Vei petrecere sărbătorile cu noi. Ne vom ocupa noi de tine, nu este aşa, Angie?

Vanessa lăsă să-i scape un chicotit.

— Pariez că mama ta n-ar fi spus acestea dacă dacă ar fi bănuit în cel fel visa invitatul său ca fiica să se ocupe de el! Şi, ce s-a mai întâmplat? Cum ai putut să-i rezişti?

După cum spui, era magnific… Angie scoase un lung suspin şi frână brusc la stopul pe roşu.

— N-a încercat să mă seducă, declară ea. Şi totuşi, a rămas la noi aproape până la sfârşitul lunii ianuarie.

— Nu-mi vine să cred! Totuşi, îl atrăgeai vizibil…

— Da, asta era impresia mea. În ceea ce mă priveşte, eram complet nebună după el, ai înţeles. Îl urmam peste tot, ca un căţeluş. Nu încetam să-mi cer scuze că mă găsea mereu acolo unde era şi el.

— Pe fratele tău nu-l deranja să fii întotdeauna pe urmele lor?

— Nu. Ştii că noi suntem o familie foarte unită; pentru noi era ceva obişnuit să facem totul împreună. Bud şi tata şi-au petrecut mult timp să-i arate lui Philip munca de la ţară – cum încaleci un cal, cum se sapă sau se trage cu puşca… La sfârşitul sejurului său, putea să ţintească o cană cu bere de la o sută de metri. Toată lumea găsea normal ca eu să-i ajut; şi, de altfel, cine ar mai fi fost atât de dobitoc încât să aşeze cănile de bere în echilibru pe barieră?

Stopul trecu pe verde şi Angie demară.

— Familia ta îşi dădea seama ce simţeai pentru Philip? întrebă Vanessa.

— Nu cred. După cum ţi-am spus, eu am fost întotdeauna o rezervată… În tot cazul, ceea ce este sigur, tata şi Bud n-au bănuit niciodată nimic. Poate mama, care are un dar al ei, dar nici ea n-a spus niciodată nimic.

— Totuşi, Philip ştia, nu-i aşa?

— Da…

— Şi ce simţea pentru tine?

Angie ridică din umeri.

— Cine ştie? El mă plăcea şi cred că-l atrăgeam, dar într-un mod superficial. Şi apoi, nu aveam decât cincisprezece ani…

Bineînţeles, îmi petreceam nopţile imaginându-mi în secret că era nebun după mine, cum eram eu după el. Scriam duzine de poezii despre el! De fiecare dată când avea o atenţie pentru mine, o vedeam ca pe un mesaj

subînţeles. Cea mai mică privire în direcţia mea era imediat interpretată ca o ocheadă pasională; cea mai mică discuţie ascundea mii de declaraţii de dragoste codate.

Angie râse cu tristeţe.

— Familia mea avea obiectul să se reunească în fiecare seară pe verandă pentru a discuta şi a privi la stele. De câteva ori, ceilalţi s-au dus să se culce lăsându-ne singuri. Nu-ţi poţi imagina ce se petrecea atunci în capul meu…

— Despre ce vorbeaţi?

— Despre unele şi despre altele… Despre filme, muzică, despre cărţi şi poezie. Când îmi amintesc, cred că Philip încerca doar să se arate drăguţ faţă de mine, când pretindea că găseşte destul de mature gusturile şi părerile mele.

— Poate că nu, obiectă Vanessa. După tot ce-mi spui despre tine în acea perioadă, cred că avea dreptate. Poate că a văzut în tine acea intensitate care l-a înspăimântat şi l-a împiedicat să-ţi facă avansuri, cine ştie?

— Am zis eu că nu mi-a făcut avansuri? Da, aşa am zis… De altfel, este adevărat. El n-a avut nevoie. Eu am fost cea care a sfârşit prin a îndrăzni peste măsură!

Vanessa se întoarse spre prietena sa, cu ochii măriţi de surpriză.

— Tu? Dumnezeule! Când? Unde?

— Era în ajunul întoarcerii sale la Sydney. Sub verandă.

— Ce ai făcut? Povesteşte-mi!

Capitolul 2

„Duceţi-vă să vă culcaţi, se ruga în tăcere Angie. Vă rog, duceţi-vă să vă culcaţi… El pleacă mâine. Nu înţelegeţi? Trebuie să rămân un moment cu el!”

Adolescenta nu-şi crezu ochilor când o văzu pe mama sa că se ridică, parcă drept răspuns la rugămintea ei tăcută, şi a anunţat că se retrage pentru noapte. Când tatăl său se eclipsă imediat, imitat de Bud, ea adresă în tăcere o mulţumire fierbinte celui care îi îndeplinise dorinţa.

Cu o mişcare rapidă, părăsi balustrada verandei pentru a se aşeza alături de Philip, inima bătându-i puternic.

Ca şi ea, Philip purta un şort scurt şi un tricou. Fusese cald în acea zi, dar acum aerul începea să se răcorească. Simpla apropiere de Philip părea însă s-o încălzească.

Ea privi picioarele lungi ale tovarăşului său, bronzate de soarele de vară. Aproape i se vedeau coapsele; dacă s-ar fi apropiat puţin, pielea lor s-ar fi atins. Cu toate acestea, nu îndrăznea să rişte o mişcare şi rămase perfect imobilă.

— Nu se vede noaptea, la Sydney, un cer asemănător, observă Philip cu o voce profundă, atât de caldă, atât de plină de farmec…

Tot vorbind, el se trase puţin înapoi pentru a-şi ridica privirea spre bolta cerească şi, mişcându-se, coapsa sa o atinse pe cea a lui Angie.

Aproape fără să vrea, fata îşi strânse genunchii la piept şi-i împreună cu braţele pentru a-i împiedica să tremure.

— Ah, da? se bâlbâi ea, blestemându-se imediat pentru platitudinea răspunsului.

— Vei vedea când vei veni la Sydney… Mama ta mi-a spus că, după bac, îţi vei continua studiile acolo.

— Da, mi-ar face plăcere. Dacă tata va avea bani… Nu-mi rămâne decât să sper că nu vom suporta nici secetă, nici inundaţii în următorii trei ani, concluzionă ea cu umor.

Philip îşi încruntă sprâncenele, pentru că nu se gândise că viitorul cuiva ar fi putut să depindă de factorii climaterici.

— Dacă se va întâmpla aşa, îţi voi da eu banii, afirmă el.

— Nu te-aş lăsa niciodată să faci aşa ceva, protestă ea, în ciuda fericirii pe care i-o provoca această propunere. Să ştii că familia Brown ţine la onoarea sa.

— Am constat asta cu Bud! exclamă Philip râzând. Totuşi, Angie, reluă el, redevenind serios, trebuie să vii la

Sydney.

— Trebuie… repetă Angie, cu gâtlejul strâns de emoţie.

Ochii lor se întâlniră şi ea simţi cum inima i se umple de o speranţă nebună. „El simte la fel ca mine, se gândi ea, cu beatitudine. Mă găseşte prea tânără; este modul lui de a-mi spune că mă va aştepta”.

— Altfel spus, nu sunt sigur că îmi va plăcea să te văd la Universitatea din Sydney, murmură el.

Dar Angie nu-l mai asculta. Ea se cufunda în albastrul atât de rar al privirii lui, repetându-şi că era minunat şi gândindu-se că dorea s-o sărute cum n-a dorit niciodată, în scurta sa existenţă.

Deodată avu o certitudine: ar fi murit dacă el ar fi plecat la Sydney fără s-o sărute.

— Ce fel de studii vrei să urmezi? o întrebă el.

— Poftim? Eu… Mi-ar plăcea să obţin o diplomă în psihologie. Înţelegi? Aş prefera să lucrez cu oamenii. Să ajut la rezolvarea unora dintre problemele sociale ale lumii.

— Eşti ambiţioasă, Angie. Să rezolvi problemele sociale ale lumii! Dar găsesc fantastic faptul că vrei să încerci. Atunci spune-mi care este, după tine, cea mai gravă problemă a lumii actuale?

— Este o întrebare dificilă… Sunt atâtea! Ascultă, poate că găseşti angajamentul meu puţin naiv, dar mă gândesc că dacă oamenii nu şi-ar complica viaţa, ar fi mai fericiţi. Lumea occidentală se îndepărtează prea mult de modelul familial tradiţional. Aş vrea să încurajez oamenii să ia mai în serios relaţiile umane, căsătoria, educaţia copiilor.

— Şi tu, vrei să te căsătoreşti şi să ai copii? Sau te vei mulţumi doar cu cariera ta?

— Nu văd de ce aş alege între cele două. Dar cariera va trece, întotdeauna, după familia mea.

— Mmm… Văd că va trebui să te urmăresc îndeaproape la Sydney altfel am să te văd căsătorită înainte de a zice uf!

— Tu n-ai face asta, Philip. Pentru mine nu va exista niciodată decât un sigur bărbat.

Spunând asta, ea întoarse capul spre el şi îl privi fix în ochi.

O licărire de surpriză străbătu ochii albaştri ai lui Philip; dar foarte repede privirea sa căpătă altă profunzime şi mângâie încet obrajii lui Angie, oprindu-se la buzele ei întredeschise înainte de a merge mai jos, până la proeminenţa sânilor, subliniată de ţesătura fină a tricoului. Deodată, tânăra fată înţelese ce înseamnă să fii obiectul dorinţei unui bărbat. Ea simţi cum corpul său răspunde chemării mute a privirii tulburătoare şi o invadă un val de căldură.

— Tu n-ai decât cincisprezece ani, zise Philip cu o voce dură, ca şi cum ar fi chemat-o la ordine.

— Acum, răspunse ea într-un suflu, dar nu voi întârzia să cresc…

— Este adevărat: crescând, îţi vei schimba probabil părerea.

— Niciodată! exclamă ea cu convingere. Mama spune întotdeauna că sunt încăpăţânată ca un catâr. Sunt sigură că voi simţi acelaşi lucru pentru tine peste trei ani.

Cu aceste cuvinte, dădu din cap şi murmură:

Aşteaptă-mă aici!

Sărind în picioare, alergă până în camera sa şi se întoarse în mai puţin de un minut.

— Am scris asta în săptămâna sosirii tale, zise ea, întinzându-i lui Philip o foaie de hârtie.

El citi poezia într-o tăcere de plumb, înainte de a plia hârtia în patru şi a o depune pe treaptă, lângă el.

Timp de un lung moment, Angie îşi spuse că era ridicolă. Dar, deodată, Philip o privi şi ea ştiu… avu certitudinea absolută că avusese dreptate. El simţea acelaşi lucru ca şi ea.

— Angie, zise el cu o voce dulce. Dulcea mea Angie!

Şi întinse mâna ca s-o mângâie pe obraz.

Degetele lui erau răcoroase şi tandre, pe obrajii săi în flăcări. Atunci adolescenta se auzi ca într-un vis:

— Sărută-mă, Philip. Sărută-mă…

— Hei, nu poţi să te opreşti! protestă cu vehemenţă Vanessa, când Angie îşi întrerupse brusc povestirea.

Cele două prietene se apropiau acum de cartierul unde locuiau, la nord de Sydney.

Angie îndreptă maşina către parchingul subteran unde avea un loc rezervat.

Odată aceasta parcată, se îndreptară către scară şi urcară treptele în grabă, până la apartamentul lor cochet de la etajul doi.

— Atunci? Ce s-a mai întâmplat? insistă Vanessa când intrară.

Angie surâse în faţa nerăbdării prietenei sale. Aşa deci, sub aerele sale liberale, profesoara de matematică ascundea o inimă romantică…

— Nu mare lucru, răspunse ea în cele din urmă. El m-a sărutat o singură dată! Şi încă destul de fugitiv.

— Nu atât de fugitiv dacă îţi mai aminteşti după nouă ani şi, din această cauză, refuzi să cunoşti alţi bărbaţi!

— N-am spus niciodată că refuz să cunosc alţi bărbaţi. Doar că aştept ca sărutările lor să aibă acelaşi efect ca cea a lui Philip, din acea seară. Să zicem, dacă vrei, că de la Philip nimeni nu m-a făcut să visez astfel.

— Dar ce avea sărutarea aceea atât de special?

— Nu ştiu… Nu cred că sărutarea în sine avea ceva particular din punct de vedere „tehnic”. Ceea ce simţeam face diferenţa.

— Şi ce simţeai?

Inima lui Angie se strânse la amintirea aceea. Ea rămase nemişcată pe canapea, cu privirea în gol.

— Aveam impresia că lumea a deviat de la axa sa, articulă ea. Că murisem şi m-am trezit în Paradis.

Putea fi o nebună dar, după toţi aceştia ani, era suficient să închidă ochii pentru a simţi strânsoarea braţelor musculoase ale lui Philip în jurul taliei sale, mângâirerea caldă a buzelor lui peste ale sale, şocul pe care l-a simţit când buzele lor s-au apropiat… Dar ceea ce-i spusese, după aceea, îi dăduse lovitura de graţie.

— Am să-ţi scriu, murmură el în părul său. Şi când vei fi destul de mare, ne vom revedea. Îţi promit…

Atunci poate că şi el crezuse. După toţi aceştia ani, putea să-i acorde beneficiul îndoielii. Dar, în fapt, aceasta nu schimba nimic din faptul că, din egoism, o condamnase la ani lungi de aşteptare inutilă, fără speranţă.

Altfel spus, o sărutare îi stricase viaţa.

— O, la, la, Angie! Erai atât de îndrăgostită de el? Atunci, ce a devenit? Şi unde este astăzi?

Revenind la realitate, Angie se strădui să alunge amintirile într-un colţ în capul său.

— Philip Sterling s-a căsătorit cu o femeie foarte frumoasă şi foarte bogată şi trăiesc la Melbourne, zise ea cu un calm pe care nu-l simţea.

— Şi ce spunea poezia? Îţi mai aminteşti?

Evident că-şi amintea! îşi amintea fiecare cuvânt, fiecare silabă…

— Nu prea, minţi ea. Erau prostii oribile, flori albastre lipsite de interes.

Cel puţin aceasta era adevărat!

— Presupun că nu a păstrat legătura cu tine după plecarea lui?

Angie aprobă cu o expresie cinică.

— S-a mulţumit să trimită o mică scrisoare părinţilor mei pentru a le mulţumi pentru ospitalitatea lor… Vrei o ceaşcă de cafea? spuse ea ridicându-se.

Deodată, simţea nevoia să se mişte, să-şi ocupe mâinile.

Vanessa o urmă în bucătărie.

— L-ai mai văzut după aceea? întrebă ea

— Da, de mai multe ori.

— Glumeşti! Unde? Când?

— Prima dată, câteva luni mai târziu, la ceremonia de decernare a diplomei lui Bud. Pentru această ocazie, toată familia a mers la Sydney.

— Şi?

— S-a arătat politicos cu mine, dar distant. Şi apoi, era cu acea roşcată foarte sexy care nu-l lăsa nici măcar o

secundă.

— Cred că te-ai îmbolnăvit!

— Eram distrusă. Până atunci mă străduisem să-i găsesc scuze. Îmi spuneam că, la fel ca multor bărbaţi, nu-i plăcea să scrie… Mă gândeam că atunci când ne vom revedea, totul va fi bine şi că-şi va da seama cum crescusem de repede – deja sărbătorisem cei şaisprezece ani! Mi-l imaginam repetându-mi că mă va aştepta.

Micul surâs al lui Angie îi ascundea prost amărăciunea.

— Cât eram de proastă! continuă ea. În cele din urmă, Bud a fost cel care mi-a deschis ochii când mi-a povestit că Philip fusese ales în ajun drept „Călăul inimilor anului”, la o sărbătoare organizată de universitate. El avusese în trei ani mai multe prietene decât ţepi avea porcul-spinos! Roşcata nu era decât ultima pe listă – o sedusese chiar în timpul sărbătorii în discuţie! Bud şi prietenii săi făceau deja pariuri cu privire la durata acestei relaţii.

— Ei bine! Ce om! Poate că, în cele din urmă, ai scăpat cu bine. El ar fi dorit mai mult decât o sărutare! Trebuie să-i mulţumeşti că n-a profitat de situaţie.

— Da, este adevărat; m-am gândit la aceasta. Ştii, credeam cu adevărat că voi sfârşi prin a-l uita şi a-l ierta, dar l-am întâlnit din întâmplare la Sydney, când eram în anul doi la universitate. Aveam un curs de dimineaţă şi trenul meu întârziase; ieşeam alergând din gara Wynard, sperând să prind un autobuz, când m-am ciocnit de un bărbat… Imaginează-ţi surpriza mea când am văzut cui îi aparţineau mâinile care mă sprijineau să nu cad! Cred că Philip era tot atât de surprins ca şi mine.

— Dumnezeule, Angie!

Angie se forţa să nu-l privească prea direct. Dar era cu adevărat frumos, cu blugii săi negri şi cu vesta de sport kaki… Şi avea clasă! Cu toate că nu avea decât douăzeci şi şapte de ani, nu semăna a student – nu, de acum era un om de afaceri sigur pe el.

Tinerei i-ar fi plăcut să găsească lucruri mai

pertinente pe care să i le spună; ar fi dorit să poată să înceteze de a-l mai privi; i-ar fi plăcut să nu aştepte nimic de la el, să-şi înăbuşe acea speranţă stupidă pe care o simţea invadând-o.

Privirea albastră parcurse silueta sa longilină şi ea se gândea cu disperare că o găsea ca o adolescentă, în blugii prespălaţi, în tricou şi cu vechii ei tenişi albi.

— Văd că ai reuşit să intri la Universitate, observă el. Studiezi psihologia, aşa cum ai dorit?

— Da, reuşi ea să articuleze.

De la sosirea la Sydney, nu încetase să-şi imagineze cum o să-l întâlnească din întâmplare, pe stradă. Se vedea tratându-l de sus, politicoasă, dar rece şi indiferentă.

Iar acum, nu mai era nici rece, nici indiferentă. Inima îi bătea să se rupă, atât de tare, încât credea că şi el o va auzi. Dumnezeule, cât era de ridicolă!

— Pari în formă, Angie, observă el. Sunt dezolat că n-am putut veni la nunta lui Bud, luna trecută: eram în străinătate, pentru afaceri. Şi sunt dezolat că nu pot să stau să discut cu tine, dar am o întâlnire.

— Nu face nimic, spuse ea, şi eu trebuie să plec: sunt deja în întârziere. Salut!

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă, aproape alergând.

— Unde locuieşti? strigă el, în spatele ei.

Inima lui Angie îi bătea tare în piept. Ea rămase pe loc şi se întoarse. „Dumnezeule, dacă o să mă invite să ieşim împreună? se gândea ea. Da, te rog, fă-l să mă invite”.

— Am nevoie de adresa ta ca să-ţi trimit o invitaţie, explică el.

— O invitaţie? repetă ea încet.

— Pentru nunta mea. Cununia va avea loc în octombrie.

— Oh…

Se citea disperarea pe faţa ei? Fără îndoială căci, deodată, Philip păru sincer dezolat.

Compasiunea lui evidentă fu ca o palmă pentru Angie. Dintr-odată, ea găsi forţa să surâdă – un surâs vesel

chiar, în ciuda lacrimilor ce i se adunau în inimă.

— De necrezut! Te căsătoreşti? Ei bine, te felicit. Ascultă, poţi să-i trimiţi invitaţia lui Bud. OK? Acum, trebuie să plec, Philip. Pe curând, sper!

— Îmi imaginez că nu te-ai dus la nuntă! exclamă Vanessa, punând ceaşca de cafea pe masă.

Angie lăsă capul în jos cu un aer vinovat.

— Dar eşti complet masochistă! De ce naiba ai făcut-o? Tânăra femeie scoase un suspin, obosită.

— Cred că din curiozitate… Voiam s-o văd pe femeia care reuşise să-i pună frânghia de gât… De altfel, fusese invitată toată familia, inclusiv tata şi mama; nu puteam să mă eschivez fără să trebuiască să răspund la o mulţime de întrebări stânjenitoare.

— Apoi?

— Perfect: iată singurul cuvânt cu care s-o pot descrie pe Helen. Am urât-o de la prima privire şi nu l-am mai adorat pe Philip ca mai înainte. A fost cea mai rea zi din viaţa mea.

— Şi familia ta? N-a remarcat nimic? N-a văzut cum acest Don Juan fără inimă ţi-a zdrobit-o pe a ta? întrebă Vanessa cu un ton acuzator.

— Cred – sunt chiar sigură – că mama a început să-şi pună întrebări. Îmi imaginez că şi Bud îşi dăduse seama la un moment dat. Poate din noaptea primirii diplomelor. Fără îndoială, de aceea m-a pus în gardă cu privire la cuceririle lui Philip. Chiar şi la nuntă l-am auzit spunând că ar face avere dacă ar paria cu toate persoanele prezente că acest cuplu nu va dura mult timp… El a afirmat că Philip era un tip super, dar nu prea era făcut pentru monogamie. Şi ştii ce a mai adăugat? Că nu era vina lui dacă, adesea, unele fete stupide – şi zicând acestea mă privea drept în ochi – i se aruncă prosteşte de gât…

— După părerea mea, nu este o scuză. După cum ţi-am spus întotdeauna, nu este uşor să înţelegi un bărbat! Dar spune-mi, ai vorbit cu el în ziua nunţii?

— Am încercat să-l evit, dar Philip părea că mă caută, nu ştiu de ce. Poate îl mustra conştiinţa. M-a sărutat pe

obraz, apoi mi-a spus, cu o anumită răceală, că spera ca viaţa să-mi aducă tot ceea ce am sperat, că eram fata cea mai adorabilă pe care a întâlnit-o şi că i-ar fi plăcut ca lumea să fie plină de oameni ca cei din familia Brown.

— Dumnezeule! suspină Vanessa. Cu adevărat, spunea astfel ca să te dezguste, nu?

— Nu, admise Angie.

— Nu mai eşti îndrăgostită de el acum, nu-i aşa?

— Nu bineînţeles că nu, răspunse Angie cu nerăbdare, ridicându-se brusc pentru a-şi duce ceaşca goală în bucătărie. Au trecut ani de atunci, nu sunt idioată.

Vanessa se apropie de chiuvetă.

— Sper că spui adevărul, căci ar fi cu adevărat stupid din partea ta să continui să-l iubeşti. Cum stupid este şi să-i refuzi pe bărbaţi sub pretextul că ai simţit senzaţii bizare în braţele unui tip, când aveai cincisprezece ani… Haide, Angie, coboară pe pământ! Ştii că nu întinereşti! într-o dimineaţă te vei trezi, şi va fi prea târziu!

Angie nu se putea abţine să nu surâdă în faţa vehemenţei prietenei sale…

— Iată, astă-seară… continuă aceasta din urmă, imperturbabilă. Te duci la aniversarea fratelui tău, nu este aşa? Va fi o sărbătorire mare, sau o mică reuniune intimă.

— Bud este incapabil să vadă în mic.

— Ce face el în viaţa de toate zilele?

— În prezent, lucrează în publicitate. De altfel, a reuşit foarte bine în domeniul său.

— În acest caz, trebuie să existe mulţi candidaţi în această seară, nu?

— Candidaţi la ce?

— La titlul de „primul amant al lui Angie Brown”, bineînţeles!

Era pe punctul de a protesta, dar Angie consideră că este mai bine să tacă. Poate că Vanessa avea dreptate. Poate că şi tânăra Debbie avea dreptate. Viaţa este făcută pentru a putea fi trăită. Să rămâi ignorantă şi neexperimentată numai pentru a te agăţa de un vis nesăbuit, era o tâmpenie.

— Cel puţin, du-te cu inima deschisă, insistă Vanessa. Promite-mi că dacă vei întâlni pe cineva care te atrage, te vei gândi să-i dai o şansă.

— De acord, aprobă Angie, îţi promit.

Era sinceră. Vanessa îi surâse.

— Începi, în sfârşit, să fii mai rezonabilă.

Şi Philip îi spusese asta de mai multe ori în acea faimoasă vară. Ei bine, avea nevoie să fie rezonabilă!

Mai mult ca în alte dăţi, se decise să urmeze sugestia Vanessei: trebuia să-şi găsească un prieten adevărat şi să renunţe la fantasmele romantice. Era timpul. Marele timp!

— Mă duc să mă aranjez pentru a fi în avantaj în această seară, zise ea cu un aer cuceritor.

— Perfect! exclamă Vanessa. Grăbeşte-te! Nu trăieşti decât o dată!

În seara aceea, la orele zece, Angie îşi regreta deja eforturile. De obicei, chiar în blugi şi în tricou, partea masculină îi acorda mai multă atenţie; dar în această seară, în lunga sa rochie subţire, de un verde intens, machiată cu grijă şi înconjurată de un nor de parfum îmbătător, era pur şi simplu hărţuită de tot ceea ce purta pantaloni şi asta o agasa profund. Avea oroare de bărbaţii care o abordau plini de siguranţă, îi debitau una-două platitudini şi se aşteptau, apoi, ca ea să se topească de dorinţă şi să le cadă în braţe. Data viitoare, când vreunul dintre aceşti descreieraţi îi va murmura „Ai tăi sunt aceşti ochi frumoşi?”, va începe să urle!

Acestea fiind zise, era greşeala ei dacă toţi îşi închipuiau că ea căuta un partener pentru o noapte. N-ar fi trebuit să iasă părul brun-roşcat să-i cadă pe un umăr, descoperindu-l pe celălalt într-un mod provocator. Nici să se lase convinsă de Vanessa să poarte lungii cercei de cristal care scoteau un clinchet la fiecare mişcare a ei.

Văzând cum un tânăr încerca să se apropie de ea, îi întoarse spatele şi se refugie în bucătărie, unde Loretta, soţia lui Bud, umplea cupele cu alune şi biscuiţi.

— Bună, Angie! Eşti foarte sexy în această seară! Înţeleg acum de ce Bud mi-a spus că toţi colegii lui sunt

nebuni după tine… Ah, nu! Iarăşi soneria! Vrei să fii drăguţă şi să deschizi tu? Dacă nu le duc ceva de mâncare invitaţilor, cred că se vor mânca între ei!

Angie izbucni în râs în faţa mutrei comice a cumnatei sale.

— Nicio problemă, mă duc eu.

De altfel, gândea ea, era mai bine decât să se întoarcă în încăperea vecină…

Traversa vestibulul gândindu-se că Bud s-a descurcat bine pentru un băiat de la ţară. Şi-a însuşit repede cariera publicitară, avea o casă frumoasă într-un cartier rezidenţial, o nevastă foarte frumoasă şi un copil adorabil. Şi toate acestea până la treizeci de ani! Era remarcabil.

Adâncită în gândurile sale, deschise uşa – şi încremeni imediat.

Bărbatul stătea cu spatele, cu mâinile vârâte adânc în buzunare şi cu un mic sac de călătorie. Dar ea ştiu imediat şi fără nicio îndoială, cui îi aparţinea acest păr blond, aceşti umeri largi, aceste picioare lungi şi musculoase.

Era Philip.

Capitolul 3

El se întoarse, auzind zgomotul uşii, mişcându-se cu acea graţie felină de care Angie îşi amintea atât de bine.

Chiar şi la treizeci şi unu de ani, Philip era de o frumuseţe care îţi tăia răsuflarea. Ridurile fine care îi marcau colţul ochilor, nu făceau decât să sublinieze albastrul de necrezut al acestora, de fapt, ele confereau figurii o maturitate foarte atrăgătoare.

Corpul lui nu se schimbase deloc. Niciun gram de grăsime nu-i îngrăşase silueta atletică; şi Angie simţi un regret. Cum ar fi putut să-şi stăvilească elanul care o împingea către el, dacă era atât de perfect?

Forţându-se să-şi vină în fire, afişă un surâs de curtoazie.

— Bună seara, Philip, spuse ea pe un ton detaşat. A trecut mult timp, nu-i aşa?

Timp de câteva secunde, el nu răspunse şi o privi în tăcere.

Privirea lui reflecta surpriza şi un alt sentiment pe care Angie nu-l putu identifica.

— Da. Mult timp, zise el, în sfârşit. Te găsesc… schimbată.

— În bine, sper, spuse ea pe un ton vioi, aproape provocator, pe care nici ea nu şi-l cunoştea.

El îi surâse.

— Este greu de ameliorat perfecţiunea, Angie.

Cum putea să fie atât de ipocrit? Dacă o găsise odinioară atât de perfectă, de ce o abandonase? Tânăra încercă să-i întoarcă surâsul.

— Ai ştiut întotdeauna să le vorbeşti femeilor, Philip, exclamă ea, cu uşurinţă. Dar spune-mi, cum de eşti aici? Bud ştia că trebuia să vii?

— Nu.

— Ştii că azi este aniversarea sa? Avem o mare sărbătoare în cinstea lui.

— Da, da, pentru asta am venit.

Ea privi sacul de la picioarele lui şi îşi încruntă sprâncenele.

— S-ar spune că rămâi mai mult timp, remarcă ea.

— O noapte sau două, afirmă el. Dar numai dacă Bud are loc, bineînţeles. Dacă nu, voi găsi o cameră la un motel din apropiere… De altfel, sunt cu maşina.

— Vrei să spui că ai condus de la Melbourne până aici doar pentru a asista la serata de aniversare a lui Bud? întrebă Angie, fără să-şi ascundă surpriza.

— În parte.

— În parte? Adică?

— Dragă Angie, soţia mea şi cu mine am decis să divorţăm şi am simţit nevoia să mă întorc la vechii mei prieteni.

Angie se felicită pentru stăpânirea pe care o încerca – cel puţin în aparenţă, la aflarea acestei veşti de necrezut.

— Ţi-ai părăsit soţia?

— Nu am spus aşa ceva. În realitate, ea m-a părăsit.

— De ce?

Philip, agasat, scoase un suspin.

— Angie, trebuie să rămân ţintuit aici toată noaptea ca să răspund la întrebările tale? Am sosit de la Melbourne, sunt epuizat, mă simt rău, am nevoie de un duş bun şi de un pahar. Sunt sigur că mama ta nu m-ar fi lăsat niciodată aşa, pe o ştergătoare de picioare. Ea m-ar fi făcut să intru în viteză.

— Este adevărat. Dar eu nu sunt mama, nu-i aşa? Şi prefer „sărutările”. Vrei să mă îmbrăţişezi, Philip? întrebă ea, conştientă de absurditatea cuvintelor sale, dar incapabilă să reziste tentaţiei de a-l provoca.

El o privi stupefiat.

— Ai băut? întrebă în cele din urmă.

— Nu.

„Dar ar fi trebuit”, adăugă ea în sinea sa.

— Atunci de ce te agiţi aşa? Asta nu-ţi stă în fire.

Ea râse, un râs care suna fals.

— Cum poţi să-ţi dai seama despre ce îmi seamănă sau ba?

Singura Angie pe care ai cunoscut-o era o copilă idioată şi impresionabilă care te considera ca pe un fel de zeu…

— După cum se vede, ţi-ai schimbat părerea!

Lui Angie nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era decepţie, un fel de amărăciune pe care o dădea în vileag tonul lui Philip?

— Haide, intră, zise ea, renunţând să reflecteze la întrebare. Mă duc să-l caut pe Bud.

Acesta din urmă era tot atât de surprins ca şi sora sa.

— Philip? Aici? exclamă el.

— Soţia sa l-a lăsat, îi şopti Angie la ureche.

— Mmm. Nu e greu să înţeleg de ce… Am ştiut că aşa se va sfârşi.

— El zice că a condus de la Melbourne până aici pentru aniversarea ta; vrea să petreacă noaptea aici.

— Nu este nicio problemă. Este prietenul meu. Fii drăguţă, Angie, şi spune-i Lorettei că avem un invitat peste noapte.

Şi plecă, alergând spre uşa de la intrare.

Angie o găsi pe Loretta tot în bucătărie, de data asta umplând spălătorul de vase.

Soţia lui Bud primi vestea vizitei lui Philip cu bunăvoinţă şi Angie nu se putu abţine să nu o compare cu propria sa mamă. „Nu este de mirare că ea şi Bud se înţeleg atât de bine”, se gândi ea.

— Bud trebuie să fie foarte mulţumit! exclamă Loretta. Nu l-a văzut pe Philip de la căsătoria acestuia.

— Nici eu… murmură Angie.

Cumnata sa o privi cu un aer interogator.

— Tu nu mai simţi nimic pentru el, nu-i aşa?

Surprinsă, Angie era să scape farfuria pe care i-o întindea

Lorettei. Aceasta surâse.

— Trebuie să fii surd şi orb să nu-ţi dai seama că erai cu inima sfărâmată, în ziua căsătoriei lui. Bud mi-a spus, după aceea, că a încercat să te facă să înţelegi că Philip nu era bărbatul potrivit pentru sora lui; a avut dreptate?

Angie ridică din umeri.

— Aş minţi dacă aş pretinde că nu l-am găsit întotdeauna foarte atrăgător. Dar atâta tot.

— Sper. Bărbaţii însuraţi nu aduc nimic bun.

— El mi-a spus că este în plină procedură de divorţ.

— Rămâne de văzut!

— Nu te nelinişti pentru mine, Loretta. După cum ţi-am spus, cine s-a fript cu supă, suflă şi în iaurt!

— Bud se va simţi uşurat că reacţionezi astfel.

— Voi fi uşurat să aflu ce? întrebă soţul său, vârând capul prin deschizătura uşii.

— Că Angie s-a vindecat de dragostea ei pentru Philip.

Bud se uită gânditor la sora sa.

— Să sperăm, răspunse în cele din urmă. Pentru că Philip nu poate s-o ignore, aşa cum este îmbrăcată în această seară.

— Ce vrei să spui? se nelinişti Angie, încruntându-şi sprâncenele.

— Că rochia ta este foarte sugestivă, surioară. Şi

prietenul meu Philip nu este bărbatul care să nu remarce o femeie frumoasă, mai ales când este îmbrăcată provocator. De altfel, i-ai plăcut întotdeauna…

— Haide, Bud, nu mai vorbi aşa. Şi adu-ţi aminte că acum am douăzeci şi patru de ani, nu cincisprezece! Sunt capabilă să mă descurc cu bărbaţii – înţelegându-l şi pe Philip.

„Pe cine crezi că înşeli?”, întrebă o voce mică din mintea sa. Dar ea îi impuse să tacă.

Bud scoase un suspin.

— Da, ai dreptate, admise el. Am reacţionat ca un paranoic. Şi în plus, Philip pare că s-a schimbat. Îl găsesc… foarte calm, foarte diferit de cel de odinioară. S-ar părea că mariajul i-a eliminat acea parte superficială pe care o avea când eram studenţi.

— De fapt, unde este? întrebă Loretta.

— În camera cea mare pentru oaspeţi. Face un duş. În acest timp, încerc să-i prepar şi să-i duc un scotch. Dar pentru că eşti „vindecată”, poţi tu, Angie, să faci asta în locul meu? E timpul să mă întorc la invitaţi. Şi trebuie să vii şi tu cu mine, Loretta. De ore întregi stai în bucătărie.

Angie simţi cum o cuprinde o uşoară panică. Îi venea să strige nu, căci nu era vindecată de tot; totuşi, tăcu. Ideea de a-i duce un pahar lui Philip în timp ce acesta făcea duş era incredibil de excitantă…

O năpădiră amintirile de altă dată, când se scăldaseră împreună în râu, aproape de fermă. Philip avea, într-adevăr, un corp superb! Un corp de înotător. Umeri largi, şolduri înguste, picioare musculoase… Fusese campion de crawl la universitate şi auzise de la Bud că dacă s-ar fi antrenat mai intens, ar fi fost selecţionat, probabil, pentru Jocurile Olimpice.

Iată ce îi era tipic lui Philip: el nu lua nimic în serios. Dar aceasta făcea parte din farmecul său. Serioasă şi reflexivă, Angie îl găsise fascinant pe acest bărbat care părea că nu se teme de nimic.

De altfel, de ce s-ar teme de ceva? Se născuse strălucitor, frumos şi bogat! Niciodată nu-i lipsise nimic:

femeile îi cădeau în braţe fără ca el să facă cel mai mic efort.

La acest gând, Angie nu putu să-şi reprime o grimasă amară. Ea turnă într-un pahar o porţie generoasă de scotch şi începu să urce scara.

Împinsă parcă de un demon, nu bătu la uşă, ci intră direct. Philip abia ieşise de sub duş şi era aproape îmbrăcat; el ridică brusc capul văzând-o intrând şi îşi încruntă sprâncenele cu un aer dezaprobator.

— Sunt sigur că mama ta te-a învăţat să baţi la uşă înainte de a intra în camera unui bărbat, zise el, vârându-şi poalele cămăşii în pantaloni.

Angie ridică din umeri.

— Fără îndoială, replică ea. O să încerc să-mi amintesc data viitoare.

— Ce ţi-a venit, Angie?

De când am venit, s-ar zice că vrei să mă scoţi din sărite.

„Aşa este, se gândi tânăra femeie. Pentru că altfel risc să mă arunc la picioarele tale şi să-ţi spun că încă te iubesc, că în toţi aceşti ani n-am încetat să te iubesc”.

Ea se strădui să-i facă faţă, afişând un surâs la comandă. Capul i se învârtea şi nu avea nicio idee ce trebuia să facă.

Şi deodată, răspunsul se impuse evident: trebuia să-l seducă pe Philip. Să profite de ceea ce ar putea fi ultima sa şansă.

— M-am purtat urât cu tine, nu-i aşa? zise ea, încercând să dea o notă poznaşă surâsului său. Scuză-mă, voiam să te sâcâi puţin. Uite paharul tău; Bud mi-a cerut să ţi-l aduc.

Ea îi întinse paharul şi se aşeză pe marginea patului cu o graţie studiată, încrucişându-şi picioarele care lăsau să se vadă jupa ce se vedea prin despicătura rochiei.

— Ce s-a întâmplat că soţia ta a trebuit să te părăsească? întrebă ea, mereu surâzătoare. Ai fost un băiat rău, Philip?

O parte din ea dorea să audă că s-a purtat odios cu

soţia sa, în timp ce altă parte visa că îi va mărturisi că a făcut totul ca mariajul său să meargă, dar n-a reuşit pentru că era îndrăgostit de altă femeie – de ea, Angie.

El privi picioarele ei, luând o înghiţitură mare de băutură. Cu o grimasă, puse paharul pe masa de toaletă. Apoi, fără să spună un cuvânt, se întoarse spre mobilă, luă un pieptene şi-l trecu prin şuviţele umede.

Angie îi urmări mişcările, agasată de propria ei reacţie.

De ce simţea o dorinţă viscerală de a se ridica, de a-şi trece degetele prin buclele blonde ale lui Philip, de a-l atrage spre ea şi a-l îmbrăţişa cu ardoare?

O străbătu un frison. Niciodată nu se crezuse în stare de o pasiune atât de sălbatică, distrugătoare. Aceasta o neliniştea; ce trebuia să facă?

Deodată, îşi dădu seama că el o privea prin oglindă.

— De ce vrei să ştii ceva despre căsătoria mea? o întrebă el.

Angie reuşi să salte din umeri, cu indiferenţă.

— Sunt doar curioasă, asta-i tot. Bud a zis întotdeauna că nu va dura.

Philip se întoarse surprins.

— Adevărat? Şi ţi-a explicat de ce gândea astfel?

— Cred că aprecia că bărbatul ales în „Călăul Inimilor Anului” la universitate, nu va fi un soţ ideal.

Timp de câteva secunde, Philip rămase nemişcat. Apoi clătină uşor din cap şi scoase un lung suspin.

— Bătrânul Bud, spuse el pe un ton sec. Şi eu credeam că îmi este prieten!

— Bud este prietenul tău, răspunse Angie. Şi dacă a zis asta, a făcut-o pentru că te cunoştea bine. Dacă mariajul tău a eşuat, este vina ta!

— Asta îmi repet şi eu în fiecare zi, Angie. Sunt convins că am făcut o greşeală monumentală căsătorindu-mă cu Helen.

— Sper că nu încerci acum s-o faci responsabilă de divorţul vostru?

— Te asigur că nu-mi reproşez decât mie însumi.

— Deci, este adevărat… Eşti gata să divorţezi! murmură Angie, furioasă de satisfacţia ce o invada la acest gând.

Ce diferenţă ar fi fost pentru ea? După cum se vedea, Philip nu va rămâne decât o zi sau două. Apoi se va întoarce la Melbourne, în lumea sa de puternici oameni de afaceri şi de femei bogate şi sofisticate, cu era Helen.

— Nu există nicio şansă să vă împăcaţi? întrebă ea cu un aer pe care îl credea detaşat.

— Niciuna, afirmă el, reluându-şi paharul şi terminându-şi băutura.

Din nou, el schiţă o grimasă.

— Dar ştiu că Bud a turnat o porţie! Vrea să mă îmbete sau ce?

— Nu el a fost, ci eu. Mi-a spus că ai avea nevoie să te relaxezi.

— Este adevărat. Dar nu în acest fel… Spune-mi Angie, reluă el, schimbând subiectul, viaţa ţi-a adus tot ceea ce ai visat? Există un tânăr bărbat bine sub toate aspectele care te aşteaptă nerăbdător să te strângă în braţe?

În acea clipă, Angie regretă că nu pusese arsenic în paharul interlocutorului său.

— În realitate, nu, Philip, răspunse cu un surâs rece. În acest moment, sunt singură. Cât priveşte alte ambiţii ale mele… Pe legea mea, nu am decât douăzeci şi patru de ani şi îmi va trebui mult timp ca să schimb lumea. Am înţeles acum că anumite lucruri – şi anumite persoane – nu ar putea să fie schimbate niciodată, adăugă ea aruncându-i o privire plină de răutate.

— Ascultă, propun încetarea focului, OK? Astăzi este aniversarea lui Bud şi aşa cum îl cunosc, ar dori ca totul să fie bine; nu mă îndoiesc că, la ora asta, jos este muzică şi sunt oameni care dansează. Haide, chiar am nevoie.

Luând mâna lui Angie, o trase atât de brusc, obligând-o să se ridice. Ea se clătină şi el îi petrecu un braţ peste talie pentru a o ajuta să-şi recapete echilibrul, braţ pe care nu şi-l retrase după aceea. Surprinsă, ea îl privi

fără să poată înţelege; dar când căută să-l cerceteze, ochii albaştri de peruzea, exprimau un cinism fără limite.

— N-ai aerul înspăimântat, Angie, şopti el. La ce te aşteptai din partea unui bărbat uşuratic şi inconştient ca mine? Sunt gata să-ţi dau acea sărutare pe care mi-o cereai la uşă.

— Prea târziu, răspunse ea printre dinţi, întorcând capul. Eu nu accept sărutări decât la uşă, nu şi în cameră.

Luându-i bărbia între degete, o forţă să-l privească.

— N-ai decât să numeşti asta o sărutare de adio, murmură el.

„Nu”, vru ea să strige, dar deja buzele lui lui Philip puseră stăpânire, cu violenţă, pe ale sale.

„Memoria îţi poate juca feste”, de gândea Angie. Ea îi povestise Vanessei că sărutările lui Philip nu se puteau compara cu nimic altceva! Nu era nimic divin în modul în care o săruta acum: fără delicateţe, aproape cu sălbăticie.

Dar, chiar în momentul în care tânăra femeie se gândea că fusese nebună să-şi închipuie în toţi aceşti ani că fusese îndrăgostită de Philip, sărutarea se schimba, încetul cu încetul. Degetele care-i ţineau bărbia deveniră mai blânde, mai mângâietoare, apoi începură să coboare încet către gâtul său, în timp ce cealaltă mână urca pe spatele său şi se oprea în părul ei. În tot acest timp, limba desfăşura un dans de o senzualitate incredibilă.

Plăcerea pe care Angie o simţea în aceste clipe eclipsa toate amintirile de altă dată. Avea impresia nu mai exista decât dorinţa; tot corpul îl cerea pe cel al tovarăşului său, reclama o fuziune mai totală. Dorea să-i aparţină lui Philip, să-i ofere ceea ce nu-i aparţinuse decât lui. Se simţea fericită, vivantă, ca şi când şi-ar fi găsit locul care întotdeauna a fost al ei; în braţele bărbatului vieţii sale. Şi dacă ar face dragoste, fericirea ar fi completă, gândea ea confuză, lipindu-se de el.

Aproape inconştient, îşi trecu degetele prin părul lui Philip, şi-l auzi scoţând un mic geamăt de plăcere.

— Mătuşică…

Micuţa voce îi parveni prin ceaţa pasiunii şi avu

efectul unui duş rece. Ea se degajă repede de Philip; toată magia clipei zburase şi nu mai simţea decât conştiinţa abandonului său, de ceea fusese cât pe ce să facă sau să-l lase pe Philip să facă.

— Aş vrea un pahar cu apă, te rog, mătuşică, zise micul Morris, de trei anişori, ridicând spre ea ochii săi mari şi inocenţi.

Ruşinată, Angie avansă în direcţia sa şi constată că uşa rămăsese deschisă tot timpul cât se desfăşurase „conversaţia" sa cu Philip. Oricine ar fi putut să treacă şi să-i vadă… Dumnezeule, dacă Bud ar fi urcat?

Aproape să leşine, atât o dezgusta propria atitudine, luă copilul în braţe şi-l duse în camera lui.

— Tatăl tău şi mama ta n-ar fi mulţumiţi să te vadă în picioare la ora asta, remarcă ea aşezându-l pe Morris în pat. Îţi promit că n-am să spun că te-ai sculat, dar în schimb, vreau să bei repede toată apa şi să te culci din nou.

— Cine era domnul care te săruta, mătuşică?

— Un vechi prieten, răspunse Angie, sperând că era suficient pentru a satisface curiozitatea copilului.

Dar Morris era în perioada întrebărilor permanente şi nu înceta să se intereseze de tot.

— Şi de ce te săruta? Spune-mi! O să te căsătoreşti cu el?

Tânăra simţi cum i se strânge inima.

— Nu, nu mă căsătoresc, Morris. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut; oamenii se îmbrăţişează când nu s-au văzut de mult timp.

— Da, dar…

— Câtă apă vrei? i-o tăie ea, sperând să-i distrag atenţia. Un pahar întreg sau jumătate?

Reuşi să-l culce pe Morris, evitând alte întrebări stânjenitoare. Şi se ruga ca el să nu le povestească părinţilor, în ziua următoare, ceea ce văzuse.

Ieşi în vârful picioarelor, crezându-l adormit, dar el o chemă. Nu putea să adoarmă, explică el, dacă nu i se citea o poveste.

Scoţând un suspin, Angie se resemnă să se adâncească în lectura lui „Toby, micul camion”, ceea ce se părea că va fi o poveste lungă. Când termină, constată că Morris dormea profund.

Ea privi cu tandreţe buclele negre şi pielea mată, gândindu-se, fără voia ei, că dacă Philip ar avea un fiu, ar fi probabil tot atât de blond, pe cât era Morris de brun. Da, adormit, avea aerul unui înger…

Cu inima strânsă, închise ochii pentru a goni aceste imagini deranjante şi se aplecă pentru a-l săruta pe Morris pe frunte.

— Noapte bună, sufletul meu, murmură încetişor.

Cu un mic suspin trist, deschise ochii, închise cartea, o puse pe măsuţa de la capătul patului şi se ridică.

Ieşi din cameră în vârful picioarelor, după ce stinse lumina, şi dădu nas în nas cu Philip, care stătea în prag. După cum se părea, asistase la toată scena.

Agasată fără să ştie de ce, Angie îl îndepărtă fără menajamente şi se grăbi să închidă uşa înainte ca el să vorbească şi să-l trezească pe Morris.

— Puştiul are un aer inteligent, remarcă Philip. Demnul fiu al tatălui său.

Ceva în tonul său o alertă pe Angie.

— S-ar spune că eşti… gelos, spuse ea, fără să-şi ascundă uimirea.

— Bineînţeles.

— În acest caz, de ce nu ai copii? Erai prea ocupat cu viaţa ta pentru a mai găsi timp de a-i creşte?

— Dacă eşti decisă să pui întrebări şi tot tu să dai răspunsurile, nu mai am nimic de adăugat… Dar, spune-mi, tu de ce nu te-ai căsătorit şi nu ai un copil sau doi?

Cum putea s-o întrebe aşa ceva? Nu-şi dădea seama de nimic?

— Voi sfârşi prin a ameţi, zise ea, ascunzându-şi chinul sub un surâs sfidător. Pentru un moment, vezi tu, trebuie să mă gândesc la cariera mea.

— Ah, da… Cariera ta. După cum mi-a explicat Bud, ajuţi şcolăriţele să meargă pe drumul drept.

— Nu trebuia să mă îndoiesc că aceasta te va face să rânjeşti. Oamenii fără morală îşi bat joc întotdeauna de cei care au una!

— Îţi amintesc, draga mea, că acum câteva minute nu sclipeai în mod deosebit pentru simţul tău moral… îţi mărturisesc, de altfel, că am rămas stupefiat când am descoperit că ai devenit una dintre acele femei care sunt gata să vină în pat după o sărutare.

Înainte ca el să fi avut timp să-i împiedice gestul, Angie îi trase o palmă răsunătoare.

— Ticălosule! exclamă ea, tremurând de furie.

Philip duse mâna la obraz cu un gest nepăsător.

— Atâta violenţă! Dar spune-mi, Angie, de ce m-ai lovit? Pentru ceea ce ţi-am spus, sau pentru ce s-a petrecut acum nouă ani?

— Pentru amândouă, răspunse ea cu arţag.

Însoţitorul său îşi apropie pleoapele. O lumină meditativă se aprinse în ochii săi.

— Bine, zise el, în sfârşit, cu un aer de satisfacţie.

— Ce înseamnă acest „bine”?

— Nimic, nimic. Vino, reluă el, antrenând-o pe coridor. Să coborâm şi să dansăm.

Furioasă, Angie se degajă violent şi se opri.

— Îţi baţi joc de mine? Îţi imaginezi că voi merge să dansez cu tine ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, după ce m-ai insultat?

El îi trimise unul din irezistibilele sale surâsuri.

— Angie, de când am sosit, n-ai încetat să mă insulţi. Să spunem că sunt unele cuvinte mai tari între prieteni? Nimic grav, cred că eşti de acord. De altfel, cred că nu te-am insultat. N-am nimic împotriva femeilor puţin virtuoase. Aşa se evită multe minciuni!

— Dobitocule…

El îi opri cuvintele cu o sărutare. O uşoară atingere a buzelor sale, care părea un geamăt de disperare şi plăcere.

— Eşti un pervers, murmură ea.

— Şi tu eşti magnifică, îi şopti el la ureche…

El prinse între degete o şuviţă de păr şi îl înfăşură

uşor, senzual, în jurul degetului său.

Din nou, Angie simţi urcând în ea o uşoară dorinţă; aproape inconştient se agăţă de umerii lui şi îl atrase spre ea.

— Mai târziu, frumoasa mea Angie, zise el surâzând. Nu vreau să încep lucrurile şi să nu le termin şi am impresia că fratele tău nu va întârzia să apară.

Adusă brutal cu picioarele pe pământ, Angie înţepeni.

— Şi eu am oroare de bărbaţii înfumuraţi, replică ea. Eu nu sunt atât de libertină cum crezi, Philip.

— Nu?

— Nu!

— Interesant!

— Aminteşte-ţi, îţi plac femeile uşoare…

— În general. Dar pentru tine, frumoasa mea Angie, aş face o excepţie.

— Încetează să mă mai numeşti aşa! Nu mai sunt „frumoasa ta Angie”. Nu mai sunt Angie a ta, în niciun fel. Te dispreţuiesc Philip Sterling, pe tine şi pe toţi bărbaţii de felul tău. Voi distrugeţi totul în calea voastră. Surâdeţi şi vă minunaţi – dar nu sunt decât aparenţe. Ai sosit aici în această seară şi după cinci minute încerci să mă seduci în timp ce sărmana ta soţie îşi plânge toate lacrimile la Melbourne.

— Asta mă înspăimântă! exclamă Philip cu un rânjet. La această oră, departe de a plânge, este probabil gata să se bucure cu amantul său!

Capitolul 4

Timp de câteva secunde, Angie nu spuse nimic, invadată de o compasiune fără margini pentru Philip. Totuşi, nu întârzie să-şi amintească personalitatea interlocutorului său şi spuse pe un ton sarcastic:

— Deci s-a plictisit şi te-a prins în propriul tău joc!

Philip o privi perplex.

— De necrezut, murmură el, dând din cap… Deci eşti convinsă că sunt un fel de Cassanova sau Barbă Albastră?

— Nu, nu mă gândesc că asasinatul ar fi stilul tău. Ai multe defecte, Philip, dar trebuie să mărturisesc că nu eşti

violent.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş fi aşa de sigur. Există acum, de exemplu, o anumită persoană pe care aş sugruma-o cu plăcere.

— Adevărat! Tu, care mai înainte voiai să dansezi cu mine?

— Cine ţi-a spus că era vorba de tine? întrebă el.

Bine! Haide, vino, adăugă el, trăgând-o de mână în direcţia scării.

De data aceasta, Angie, nu protestă. Şi nu făcu nicio obiecţie când, ajunşi în încăperea transformată în ring de dans, Philip o luă în braţe şi o strânse la piept aproape cu sălbăticie.

Furia, ritmul surd al muzicii, căldura corpului lui Philip… Toate acestea împreună îi dădeau lui Angie impresia că plutea într-un univers ireal, violent şi senzual, o îmbinare unică de senzaţii. Fără să se gândească, îl luă după gât pe Philip şi începu să se legene provocator. Dorinţa pusese din nou stăpânire pe ea, ghidându-i fiecare din gesturile sale, anihilându-i voinţa.

Privirile li se întâlniră, se adânciră una în cealaltă, în timp ce trupurile lor continuau să se caute, să se exprime, fără ca ei să vrea.

— Philip… murmură Angie

— Ah! Aici eraţi?

Vocea lui Bud îi aduse brutal pe pământ şi Philip o lăsă pe tovarăşa sa. „Mulţumesc lui Dumnezeu”, se gândea aceasta din urmă, că fratele său nu văzuse mare lucru, în lumina intermitentă şi întreruptă de stroboscop.

— Am fost să vă caut sus, dar n-am reuşit să vă găsesc, continuă Bud, inconştient de tensiunea dintre cei doi. La un moment dat am crezut că aţi fugit împreună! spuse fratele ei râzând.

Philip râse şi el… forţat.

Angie, la rândul său, se gândea că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi propus lui Philip să se eclipseze discret, împreună cu ea. De fapt, era gata să facă orice pentru a fi cu el!

Această constatare o îngrozi. Cum putea să sfătuiască atâtea persoane, când era incapabilă să-şi ţină în frâu emoţiile? Ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă voinţă, de mai mult respect faţă de ea însăşi. La douăzeci şi patru de ani, se comporta ca o adolescentă imatură!

În sfârşit, totul n-ar fi fost problematic dacă Philip ar fi simţit ceva pentru ea. Dar nu era cazul, ştia asta destul de bine. În cel mai bun caz, îl atrăgea din punct de vedere fizic. În cel mai rău caz, se servea de ea pentru a se răzbuna pe trădarea soţiei sale. În tot cazul, atracţia lui pentru ea nu era decât trecătoare… Fără îndoială, o va uita până mâine dimineaţă.

Angie, în schimb, îşi va aminti. Şi o vor măcina disperarea şi remuşcările, dezgustul faţă de ea însăşi, în timp ce Philip va dispărea cu uşurinţa sa obişnuită, lăsând-o să sufere îngrozitor la amintirea scurtei lor îmbrăţişări.

Şi totuşi… totuşi, cu toată această incertitudine, chiar în această clipă, Angie nu avea decât o singură dorinţă: să-l vadă pe Bud dispărând şi să rămână singură cu Philip, în braţele sale.

„Ei bine, pleacă! Altfel, nu-l vei mai vedea şi nu vei mai fi tentată să cazi pradă farmecului său”. Acest răspuns i se păru ca o evidenţă luminoasă, brutală.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea repede, de frică să nu-şi schimbe hotărârea… Trebuie… să merg să-i spun ceva Lorettei. Bud, cred că ai multe lucruri să-i povesteşti lui Philip; vă voi întâlni mai târziu.

Ea se depărtă, fără a mai privi înapoi, şi se îndreptă direct spre dulapul în care-şi pusese, la sosire, vesta şi poşeta.

Mergând spre uşă, începu să caute în poşetă cheile maşinii. Unde ar putea fi? se întreba ea, pentru că nu le găsea. Dumnezeule, se petrecea mereu acelaşi lucru: când avea nevoie să găsească ceva, nu era la îndemână! De la o clipă la alta, risca să apară Bud, Loretta şi Philip şi s-o întrebe ce se petrece, de ce pleca astfel ca o hoaţă…

— Ce naiba, unde am putut să le pun? mormăia ea cu voce tare.

La un necaz mare, mijloace speciale, decise ea, şi goli conţinutul pe o consolă din vestibul.

Spre marea ei uşurare, legătura de chei căzu cu un zgomot metalic pe platoul de marmură.

— Asta căutai?

Angie tresări când Philip se ivi alături de ea. El se aplecă cu nonşalanţă şi ridică între degetul mare şi arătător, un prezervativ care se afla la vedere, pe trusa de machiaj.

El nu va crede niciodată că-l pusese în poşetă după o reuniune împotriva SIDA, la colegiu, şi-l uitase acolo… Cu obrajii în flăcări, tânăra femeie se întoarse repede către consolă şi se grăbi să-şi pună lucrurile la loc. Apoi, luând cheile maşinii se întoarse spre Philip şi-l privi cu un aer dispreţuitor, legănând legătura de chei înaintea ochilor acestuia.

— Iată ce căutam, imaginează-ţi, spuse ea cu voce tare. Dar poţi păstra prezervativul. Sunt sigură că-ţi va fi de folos. Sunt sigură că „Domnul Călău al Inimilor” nu va întâmpina nicio greutate în a-şi găsi o tovarăşă fermecătoare pentru la noapte.

— Te plimbi întotdeauna cu un prezervativ la tine? întrebă el.

— Şi de ce nu? îi răspunse Angie… Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla, nu-i aşa? Prefer să fiu pregătită pentru orice eventualitate.

Mulţumită de a vedea expresia şocată de pe figura interlocutorului său, îşi ridică mândră bărbia şi se întoarse. În mai puţin de două secunde, ieşea pe uşă.

Nenorocire! Nu întârzie să constate că fuga era mai dificilă decât prevăzuse. De altfel, o maşină sport neagră era parcată chiar în spatele maşinii ei, blocându-i accesul la ieşire.

— La naiba! lăsă ea să-i scape.

— N-ar trebui să conduci în acest hal. Este clar că ai băut prea mult, se auzi vocea lui Philip, în spatele său.

De data aceasta, îşi pierdu răbdarea.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea, făcând stânga-

mprejur şi fixându-l cu furie. Pentru că m-am decis să plec în loc să sfârşesc seara în braţele tale?

— Nu, răspunse el cu un calm olimpian care sfârşi prin a o scoate din sărite.

Tu ai ales să te comporţi astfel, de când am venit. În seara asta nu eşti tu însăţi. Şi mă întreb de ce…

În bătaie de joc, Angie începu să aplaude.

— Bravo, Philip! Sunt aproape nouă ani de când nu ne-am văzut unul cu altul, dar tu şti ce caracter am! Credemă, dacă vrei, scumpul meu prieten: o fată se schimbă între cincisprezece şi douăzeci şi patru de ani! Acum eu sunt cea pe care ai văzut-o în această seară.

Spune-mi, nu-ţi creează nicio problemă să ştii că am o viaţă sexuală? Sper că nu, pentru că asta este şi nu se mai poate face nimic!

Abia pronunţase această minciună impertinentă că o şi regretă. Fără să vrea, nu se putu împiedica să nu sufere, văzând expresia decepţionată pe care o afişa Philip în această clipă. Decepţionată… şi chiar tristă.

Era prima oară de când el manifesta un astfel de sentiment în prezenţa ei şi asta o surprindea.

Poate că era mai afectat de eşecul căsătoriei sale? se gândea ea. Poate fusese sincer îndrăgostit de soţia sa…

Chiar dacă această idee îi era odioasă, credea că Philip, contrar a ceea ce susţinea fratele său, era capabil de un sentiment profund faţă de o femeie. De altfel, Bud nu-l mai văzuse de mult timp; acesta poate se schimbase. Nu era ea cea care susţinea sus şi tare că timpul poate schimba persoanele şi caracterele?

Dar, abia începuse să simtă o oarecare compasiune pentru tovarăşul său, că expresia întristată a acestuia din urmă dispăru, înlocuită de un surâs feroce.

— Ai dreptate, zise el. Ai dreptul să profiţi de tinereţea ta, ca oricare altul. Dar, de ce să nu profiţi împreună cu mine?

Angie dădu din cap, descurajată. Şi ea, care fusese gata să creadă că se schimbase!

— Nu? întrebă el. Bine, cu atât mai rău! Nu poţi să

spui că n-am încercat, nu-i aşa? Ce ai zice să faci un tur cu maşina, împreună cu mine?

Exasperată, Angie, dădu cu violenţă cu piciorul în pământ.

— Pentru Dumnezeu, ce te-a apucat? Nu vezi că nu doresc să merg undeva cu tine? Vreau, doar, să plec acasă. Dacă aş şti măcar a cui este această maşină blestemată i-aş cere s-o mute şi…

Se întrerupse văzând un mic surâs pe buzele interlocutorului său.

— Este a ta, nu-i aşa?

— Ei, da! mărturisi el fără să-şi ascundă satisfacţia. Ca să-ţi spun adevărul, Bud m-a rugat să cumpăr câteva sticle cu bere de la băcănia care este deschisă noaptea şi mi-a spus că tu îmi vei arăta drumul. Sunt sigur că nu ştia că te-ai hotărât să pleci acasă. De altfel, de ce vrei să pleci? Noaptea este încă la început. Cine ştie? Ai putea să găseşti pe cineva pe măsura ta.

Tânăra femeie se prefăcu a nu înţelege această ultimă remarcă.

— De ce Bud n-a mers el însuşi să cumpere bere?

— Pentru că a reuşit, în sfârşit, să dea de un client potenţial, foarte important pentru el. Tu ştii cum sunt cei ce lucrează în publicitate: mai mult sau mai puţin ca cei din asigurări; întotdeauna gata să muncească…

Angie crezu că distinge în tonul lui Philip o notă de ironie; imediat, sări în apărarea fratelui său.

— Cel puţin, Bud munceşte!

Philip o privi cu un aer năucit.

— Tu crezi că eu nu fac nimic?

Ea ridică din umeri, conştientă şi un pic ruşinată că s-a arătat, toată seara, atât de odioasă faţă de el. Chiar dacă merită sau nu dispreţul său, n-ar fi trebuit să adopte o comportare atât de dezagreabilă.

— Într-o zi, continuă el, îţi voi povesti ceva cu privire la viaţa mea. Poate atunci vei înceta să mă judeci atât de arbitrar. Dar nu în această seară, adăugă el, deschizând portiera maşinii sale. Astă seară este aniversarea

prietenului meu, Bud, care are nevoie de bere şi sora lui dragă îmi va arăta cu amabilitate unde o pot găsi.

— OK, răspunse ea. Cu condiţia să-mi promiţi să mă scuteşti de priviri languroase şi de remarce sugestive.

— Pe cuvântul meu de cercetaş!

— M-ai topit! mormăi ea, prea puţin convinsă. Mă înspăimântă gândul că ai fi putut fi cercetaş, Philip Sterling!

Ea se instală imediat pe scaunul de piele neagră.

Această maşină costase, probabil, o avere, se gândea ea, punându-şi centura de siguranţă. Dar va fi decepţionat dacă va crede că se va extazia în faţa unui asemenea vehicul. Îl va lăsa să creadă că este obişnuită să se plimbe cu maşini sport luxoase.

— A doua stradă la dreapta, îi indică ea sec, când ieşiră de pe proprietatea lui Bud. Ceva mai departe se află o băcănie.

Philip parcă în faţa magazinului.

— Mă întorc într-o secundă, o anunţă el. Aşteaptă-mă aici!

Tânăra femeie nu protestă, mulţumită să dispună de câteva minute de răgaz pentru a reflecta cu mintea limpede la evenimentele din acea seară.

Vai! Gândurile care începură să se învârtească în mintea sa nu erau menite s-o liniştească. Din nou, simţea că o cuprinde un sentiment oribil; seara asta era ultima şansă de a cunoaşte câteva minute de fericire în braţele lui Philip. Nu va regreta toată viaţa dacă va lăsa să-i scape această oportunitate?

Da, dar ce se va întâmpla când el va descoperi că este încă virgină?

Ce ironie! se gândea ea cu amărăciune. Ea care, în toţi anii se păstrase pentru Philip, era pe punctul de a-l refuza pentru ca el să nu bănuiască inocenţa sa!

El se întoarse repede. Urcând în maşină, îi aruncă un surâs irezistibil.

— Aşa, ai aşteptat! Mi-era frică să nu încerci să fugi.

— Nu, am fugit destul în astă seară, replică ea pe un

ton lejer.

— Şi ce înseamnă asta, mai exact? dori el să ştie.

— Asta înseamnă, Philip, că m-am decis în cele din urmă să nu mă întorc acasă.

— Îţi amintesc că nu mi-a explicat de ce ai încercat să pleci.

— Cred că mi-era frică să nu adaugi şi numele meu pe lista ta de trofee.

— Ah… iarăşi Cassanova, nu?

El dădu din cap, punând cheia în contact.

— Constat că n-am nicio şansă să-ţi schimbi părerea în ceea ce mă priveşte… Dar poate, cu timpul, voi reuşi să-ţi zdruncin certitudinile.

Două minute mai târziu, se angaja din nou pe aleea ce ducea la casa lui Bud. El opri brusc, la mai puţin de cinci centimetri în spatele barei de protecţie a maşinii lui Angie.

— Foarte impresionant, declară tânăra femeie pe un ton ironic.

Philip surâse.

— Sunt încântat că te mai poate impresiona ceva… Când mă gândesc că altă dată, tot ceea ce făceam sau spuneam ţi se părea minunat! Aş fi putut să afirm că Pământul este plat şi m-ai fi crezut, nu-i aşa? Dacă ţi-aş fi cerut să mergi pe apă, ai fi încercat…

Angie se întoarse spre el, întristată.

— Este mult de atunci, zise cu o voce încordată.

— Exact, răspunse el. Totuşi, cred că mi-a mai rămas un mijloc de influenţă… Acesta…

Scoţându-şi repede centura de siguranţă, o luă în braţe înainte ca ea să se poată împotrivi.

O fracţiune de secundă mai târziu, o săruta cu pasiune.

Capitolul 5

Surprinsă, lui Angie îi trebuiră mai multe secunde ca să-şi revină, ceea ce îi permise lui Philip s-o sărute în voie. Totuşi, cu toate că inima îi bătea nebuneşte şi simţurile îi erau aţâţate, Angie era pe punctul de a face apel la tot

curajul său pentru a muşca limba îndrăzneţului când acesta se degajă.

Bineînţeles, el interpretă în felul său gestul de necaz al tinerei femei.

— Nu este grav, murmură el, depunând o ploaie de sărutări pe obrajii ei. Eu simt acelaşi lucru ca şi tine, ştii asta… Trebuia să se sfârşească bine. O ştii tot atât de bine ca şi mine.

— Nu! protestă ea, cu o voce răguşită.

— Ba da! insistă el.

Şi o sărută din nou, ca pentru a-i dovedi că avea dreptate, că era inutil să opună rezistenţă. Ea încercă să scape din îmbrăţişare, întorcând capul de la stânga la dreapta şi împingându-l pe Philip cu toată forţa, dar toate încercările ei fură zadarnice.

— Haide, nu fi ipocrită, murmură el, luându-i mâinile şi ţinând-o prizonieră pe scaunul de piele. Tu vrei să facem dragoste. Pentru asta m-ai provocat toată seara; pentru că, în sinea ta, mă doreşti. Da, iată de ce ai încercat să pleci de la Bud, pentru că ţi-a fost frică să rămâi – frică de ceea ce aş fi putut să-ţi fac.

— Nu mi-e frică de tine, răspunse ea cu voce tare.

— Atunci, de ce ţi-e frică? Desigur, nu de eventualitatea consecinţelor actelor noastre, pentru că am buzunar prezervativul pe care chiar tu l-ai adus… Nu l-ai uitat?

— Eu n-am uitat nimic.

— În inima ta există o dilemă, observă el, cu perspicacitate. Continui să mă pedepseşti pentru ceea ce am făcut acum nouă ani. Mă crezi dacă-ţi mărturisesc că, la acea epocă, am ales în interesul tău, scumpa mea Angie? Eşti capabilă să înţelegi că simţul onoarei…

— Al onoarei? repetă ea, uluită.

— Bine, admit că acest cuvânt nu este bine ales. Tu întotdeauna ai trezit în mine sentimente… să spunem puţin necinstite. Dar m-am străduit în cele din urmă să fac ceea ce trebuia.

Cuvintele lui demonstrau ce a însemnat pentru el,

atunci… gândea ea cu amărăciune. Singurul sentiment adevărat pe care i l-a inspirat a fost dorinţa. Nimic altceva.

— Şi acum, Philip? întrebă ea pe un ton de zeflemea. Şi acum „te străduieşti să faci ceea ce trebuie”?

— Nu. Acum îmi dau seama că am o singură şansă de a obţine ceea ce am dorit întotdeauna; şi sunt foarte decis să n-o las să treacă.

— Bud te-ar strânge de gât dacă ar ieşi şi ne-ar vedea astfel.

— Geamurile sunt colorate; nu se poate observa nimic din exterior. Şi, în plus, Bud nu va ieşi.

— Şi… de ce nu?

— Pentru că este foarte, foarte ocupat cu clientul său. Şi pentru că nu ştie că suntem aici.

— Dar… dar…

— Bud nu mi-a cerut să cumpăr bere. Era singura scuză pe care am putut s-o inventez pentru a fi singur cu tine.

— Idiotule… Te previn că dacă mai încerci să mă săruţi, am să-ţi smulg limba cu dinţii.

— Mulţumesc pentru avertisment, scumpa mea, răspunse el amuzat. În acest caz, o să am grijă să nu mă apropii prea mult de aceşti minunaţi dinţi perlaţi.

Cu aceste cuvinte, depuse o sărutare perfidă pe gâtul său şi începu s-o mângâie uşor. Angie îşi ţinu răsuflarea, aproape fără voia ei.

În sinea sa, senzaţiile dulci-amare duceau bătălie cu mândria şi amorul propriu. Doamne, cum dorea să se abandoneze!

„Îl iubeşti. îl doreşti. Lasă-l s-o facă! îi murmura o mică voce trădătoare în mintea ei. Virginitatea ta. Nu te gândi la nimic”…

Acum, Philip îi descheia vesta. El îi muşca încetişor, prin mătasea rochiei, vârful deja întărit al unui sân. Sub această tortură, Angie nu-şi putu reţine un geamăt de plăcere şi trebui să-şi muşte limba ca să nu ţipe.

— Oh, Philip…

Fără a înceta să-i sărute sânii, Philip acţionă un

mecanism discret şi imediat scaunele ajunseră într-o poziţie înclinată. Angie închise ochii şi scoase un suspin de capitulare. Nimic – nici chiar un cutremur de pământ sau erupţia unui vulcan – nu l-ar fi putut opri în acea clipă.

Vulcanul era în ea; sentimente adormite de-a lungul timpului se trezeau în adâncul feminităţii slae, cerând o satisfacere imediată.

Philip urcă încet de-a lungul gâtului până la buzele sale, înainte de a-i săruta pleoapele. Apoi îi şopti la ureche delicioase sugestii erotice, trimiţându-i frisoane de dorinţă în tot corpul.

— Da, murmură ea. Da, te rog…

Imediat, se întrebă ce accepta, ce vrea astfel. Răspunsul nu întârzie să vină: deja mâinile lui Philip se strecurau sub fusta ei, încercând să-i scoată ciorapii. Ea se surprinse chiar ridicându-se ca să-l ajute. Imediat, pantofii căzură, ciorapii la fel; nu purta nimic pe sub rochie…

Când Philip îi ridică fusta, mângâindu-i picioarele lungi, Angie simţi urcând în ea o excitare vagă. Acum nu mai era decât o chestiune de secunde…

Totuşi, el întârzia, cu cruzime, pe coapsele ei. Angie nu mai putea; gemând, îndepărtă picioarele, într-o rugăminte mută, pe care el o înţelese imediat.

Ea nu se mai recunoştea. Era ea oare, această femeie lascivă şi pătimaşă care îl lăsa pe Philip să facă ce vrea, ba chiar îl stârnea? Dumnezeule, dar era minunat… Respiraţia i se accelera în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Toată fiinţa sa părea concentrată într-un punct al unei plăceri violente. Purtată pe o spirală a unor senzaţii ameţitoare, gemu, înfigându-şi degetele în părul lui Philip. Apoi, deodată, fără să ştie de ce, îl respinse, îndepărtându-l de feminitatea sa arzătoare.

— Nu! strigă ea.

Era ceva prea puternic, prea intens; avea impresia că se pierde în plăcerea pe care el i-o producea.

— Nu te nelinişti, murmură Philip. Am să mă opresc. Şi eu vreau mai mult.

Scoţându-şi pantalonii în grabă, se întinse peste

Angie şi începu din nou s-o mângâie. Aproape inconştient, ea îşi depărtă din nou picioarele.

Dar în momentul în care, protejat cum se cuvine se pregătea s-o penetreze, un fel de blocaj se produse în mintea tinerei femei. Brusc, corpul ei se încordă.

— Ce naiba, Angie, mormăi el, vrei să te destinzi?

— Eu… nu pot, articulă ea. Ah, Dumnezeule mare… Nu reuşesc. Nu ştiu cum… Eu, niciodată, n-am…

— Ce vrei să zici, mai precis?

El o privea acum, uimit.

— Este… este ceea ce cred că înţeleg?

În acea clipă, Angie dori să fi murit de ruşine şi de frustrare. Se acuza de lipsa ei de experienţă! Scoase un geamăt de disperare şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Philip înjură de mai multe ori şi aceasta nu făcu decât să crească disperarea lui Angie. După cum se vedea, el decisese să se oprească. Da, aşa după cum presupusese întotdeauna, virginele nu erau ceaşca de ceai a lui Philip Sterling…

— Dumnezeule, Angie, zise el în cele din urmă, străduindu-se să se ridice şi s-o privească. De ce nu mi-ai spus înainte că eşti încă virgină? De ce m-ai lăsat să cred că eşti un fel de… femeie uşoară?

El era furios şi Angie tremura în faţa violenţei din glasul lui. Niciodată nu-l văzuse astfel.

— Crezi că te-aş fi tratat astfel, dacă aş fi ştiut? continuă el.

— Tra-tratată cu-cum? se bâlbâi ea.

— El o privi lung şi apoi clătină din cap.

— Nu pot să înţeleg dacă eşti complet inocentă sau femeia cea mai perversă pe care am întâlnit-o vreodată. Eşti, poate, o fâşneaţă profesionistă, Angie? Te excită să te îmbraci astfel şi să ai toţi bărbaţii la picioarele tale fără să le acorzi ceva? După toate, adăugă el, pe un ton dispreţuitor, tu te-ai lăsat, pentru prima oară, antrenată în micul tău joc… Pentru că ţi-ai amintit că, odinioară, simţeai ceva pentru mine?

— Nu! protestă ea cu forţă. În sfârşit, într-un fel…

— Da, sau nu, Angie?

— Nu, nu sunt o fâşneaţă. Totuşi, ai oarecare dreptate. M-am îmbrăcat deliberat astă seară ca o seducătoare. Şi am simţit întotdeauna ceva pentru tine.

— Totuşi, nu pentru mine te-ai îmbrăcat astfel, nu-i aşa? Nu ştiai că voi veni! Atunci, ce aveai în cap? De ce ai ales să porţi ţinuta asta de vampă, îndeosebi în această seară?

Angie schiţă o grimasă şi dădu din cap.

— Răspunde-mi sau îi spun totul lui Bud! o ameninţă Philip.

— Bud nu ştie…

— Ce nu ştie? Că eşti încă virgină sau că eşti o nevropată care urăşte bărbaţii?

— Nu urăsc bărbaţii! protestă ea.

— Atunci, spune-mi adevărul!

— Am… am decis astăzi că sunt prea neexperimentată, mărturisi ea roşind. Mi-am spus că este timpul să-mi pierd virginitatea. Ştiam că pot fi destui… prieteni potenţiali la serata lui Bud şi, atunci, m-am îmbrăcat astfel şi…

Ea ridică din umeri, sperând că spusese destul pentru a satisface curiozitatea partenerului său.

— Ei, şi? întrebă el totuşi.

Insistenţa sa părea că o contrariază pe Angie. Ce altceva putea să facă? După cum se vedea, nu era interesat efectiv de ea.

— Opreşte-te, Philip. Nu e greu să înţelegi. Tu ai sosit tocmai în momentul în care mă pregăteam să fac pasul, şi, timp de o clipă, în această seară mi-am spus că n-ar fi rău să fii tu primul meu amant, pentru că ai fost prima mea dragoste. Şi apoi, când mi-am dat seama că, în definitiv, nu doream să-ţi flatez mai mult eul, era deja prea târziu: tu mi-ai stricat şansele cu toţi ceilalţi bărbaţi prezenţi. Devine o manie la tine, Philip; de fiecare dată când intervii în viaţa mea, mă împiedici să-mi încerc şansa cu alţii! Imaginează-ţi că dacă sunt încă virgină este şi vina ta!

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă, dar nu întâlni

decât expresia tandră de pe faţa lui Philip. Avu impresia că furia i se topea ca prin farmec.

— Dar eu nu găsesc ridicol că eşti virgină la vârsta ta, zise el cu o voce dulce, dar, pentru că „ţi-am stricat şansele cu alţi bărbaţi”, sunt gata să rezolv eu însumi această problemă!

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea pe un ton bănuitor.

— Vreau să spun, Angie draga mea, zise el sărutând-o, că ai perfectă dreptate: este timpul să-ţi pierzi virginitatea. Altfel spus, mă gândesc că va trebui să faci prima experienţă cu cineva care te place cu adevărat – nu cu un necunoscut întâlnit la o serată! Tu ştii, nu este genial să faci asta doar pentru o noapte. Iată de ce vreau să fiu eu primul tău iubit.

— Dar, mă gândeam… în sfârşit…

— Încetează să te mai gândeşti, Angie, îi tăie el vorba, cu o uşoară fermitate. Mulţumeşte-te să faci ce ţi-am spus şi totul va fi perfect. Pentru a începe, seara asta nu este un moment bine ales – şi această maşină nu este locul visat. Să lăsăm la o parte pasiunea ta, pentru douăzeci şi patru de ore…

El se aplecă pentru a o săruta din nou.

…dar, apoi, va fi atât de bine, Angie! spuse el într-un murmur.

— Credeam că te întorci mâine la Melbourne.

— Nu. Nici nu s-a pus problema. Bine, acum… Vreau să ies din această maşină. Te sfătuiesc să-ţi pui ciorapii şi pantofii. Şi un mic sfat: păstrează-ţi jacheta… Mi-e teamă că ţi-am şifonat puţin rochia! Altfel spus, nu te nelinişti: îţi voi cumpăra mâine alta.

Angie rămase o clipă nemişcată, în stare de şoc, în timp ce el deschidea portiera şi părăsea vehiculul. În cele din urmă, aproape fără să-şi dea seama, făcu ce-i spusese, punându-şi ciorapii şi încheindu-şi jacheta până sus.

O vagă emoţie o străbătu când Philip, care înconjurase maşina, îi întinse mâna ca să o ajute să iasă la rândul său. Surâsul lui era atât de tandru… Simţea că renasc în ea toate sentimentele pe care, de-a lungul anilor,

se străduise să le îngroape într-un cotlon obscur al memoriei.

Când se regăsi afară, alături de el, avu impresia că lumea nu mai există în jurul lor. Nu era dragoste ceea ce citea în profunzimea albastră a ochilor lui Philip?

Totuşi, când el îi luă gura cu pasiune, reveni brutal la realitate. Trebuia să-şi aducă aminte că Philip nu iubea femeile pentru ele însele; se mulţumea doar să facă dragoste…

Dar, din păcate, acest gând n-o ajută să se desprindă din îmbrăţişarea strânsă a tovarăşului său. Acum nu mai avea importanţă ce credea despre Philip.

Şi acum, îl ascultă: încetă să mai gândească şi-i înconjură talia cu braţele. Şi răspunse cu pasiune la sărutările lui.

El fu cel ce se desprinse primul şi se clătină uşor.

— Angie, trebuie să ne oprim, altfel nu mai rezist.

— Să ne oprim, Philip? întrebă ea cu un mic surâs poznaş. Îţi amintesc că tu m-ai sărutat…

— Da, dar trebuia să te arăţi atât de cooperantă?

— Da, răspunse ea, fără să ezite.

El dădu din cap surâzând.

— Întotdeauna ai fost unică în felul tău, Angie. Haide, vino să intrăm înainte ca absenţa noastră să fie remarcată.

— Ce oră este? întrebă ea, în timp ce străbăteau aleea în direcţia casei.

— Unsprezece şi jumătate.

— Angie se opri, năucită.

— Numai?

Ea îşi amintea că remarcase ora pe un ceas pe când se aflau în sala de dans; atunci, era unsprezece fără zece.

Nu părăsiseră casă decât de patruzeci de minute. Totuşi, i se păruse o eternitate…

Capitolul 6

Philip avusese dreptate: Bud nu remarcase că lipsiseră. Era prea ocupat să se amuze şi să povestească istorioare simpatice.

În schimb, Angie nu ştia la ce să se aştepte din

partea Lorettei; cumnata sa le aruncase o privire bănuitoare văzându-i venind, ca şi când între ei se urzise ceva.

De altfel, se scuză faţă de micul grup cu care discuta şi se apropie de ei.

— Tocmai mă întrebam unde aţi plecat amândoi, zise ea. Îmi imaginez că voi vorbiţi de mult timp.

— Nu este aşa! răspunse Philip înainte ca Angie să deschidă gura. I-am cerut lui Angie să-mi arate de unde pot cumpăra bere. Înţelegi, eram neliniştit că am venit cu mâna goală. Mai ales, la o aniversare ca asta… De fapt, ce i-ai cumpărat fratelui tău, Angie? Îmi amintesc că familia ta a stabilit o regulă după care cadourile nu trebuia să coste mai mult de treizeci de dolari. Ideea trebuia să primeze în faţa preţului. Este adevărat?

— Absolut, afirmă Loretta, vizibil uşurată de explicaţia lui Philip.

După cum se vedea, împărtăşea opinia lui Bud, după care Angie trebuia să fie doar prietenă cu Philip, nimic mai mult.

Păcat! se gândea tânăra femeie, ferm hotărâtă să nu ţină cont de părerea fratelui şi a cumnatei sale. Philip va fi iubitul ei, indiferent ce credea restul lumii. Poate că legătura lor nu va dura decât o noapte, un weekend, sau o săptămână; dar această scurtă perioadă cu el însemna pentru ea mai mult decât o viaţă întreagă cu un alt bărbat.

Philip putea să fie un Don Juan imposibil, dar avea nenumărate alte calităţi fascinante. Angie simţea în el, sub înfăţişarea exterioară indiferentă, o tandreţe, o sensibilitate rară.

Desigur, nu o iubea pentru a face dragoste; dar o iubea, ştia şi vedea asta.

— Deci, ce i-ai cumpărat? întrebă el din nou, aducând-o la realitate.

— Câteva lucruri foarte utile, răspunse ea, cu un surâs maliţios.

— Ce?

— Nişte chiloţi fosforescenţi!

Loretta şi Philip izbucniră în râs. Încă mai râdeau când Bud se apropie de ei.

— Ei, bine! Ce este atât de amuzant? întrebă el, înlănţuind umerii soţiei sale.

— Angie ne vorbea despre cadoul pe care ţi l-a cumpărat, explică Philip.

— Dar acum este momentul tortului! exclamă Loretta.

Toţi cântară, apoi omul zilei suflă în lumânări şi deschise cadourile. După care serata îşi urmă cursul.

Acum, Philip stătea de vorbă cu o tânără femeie blondă, foarte înaltă, cu o înfăţişare de vampă, care părea foarte încântată de atenţia care i se acorda.

Cât despre Angie, era departe de a fi încântată de această situaţie. Gelozia îi rodea inima, amestecată cu un sentiment de neliniște. Poate că Philip îşi spunea că nu trebuie să se încurce cu o virgină naivă? Fără îndoială, prefera să-şi petreacă scurtele sale vacanţe la Sydney, în compania unora care ştiau să-i satisfacă gusturile sale sofisticate în materie de sex? Cu cât îl privea discutând cu acea femeie, cu atât era mai convinsă că deja nu-l mai interesa.

Când blonda mângâie braţul interlocutorului său, izbucnind într-un râs cristalin, temerile lui Angie se dublară. Era ceva deosebit de intim în acel râs senzual. Erau gata să-şi dea o întâlnire în secret? Poate se vor întâlni după serată? Angie şi-i imaginã râzând, goi, într-un pat dublu, cu corpurile înlănţuite…

Înghiţi cu greu şi, fără să se gândească prea mult, se îndreptă spre ei. Philip păru surprins când o văzu luându-l de braţ şi declarând că vrea să se întoarcă acasă şi să mute maşina.

Revenindu-şi repede, el se scuză faţă de blondă, care părea acum foarte contrariată.

— Ei, voi doi, unde plecaţi? întrebă Bud pe când Angie şi Philip se îndreptau spre uşă.

— Angie vrea să plece acasă, îi explică Philip, şi maşina mea este parcată în spatele maşinii sale.

Înţelegerea ce se răspândi pe faţa lui Bud îi aminti lui Angie cât de ostil se arăta acesta la gândul că ar putea avea relaţii mai intime cu Philip.

De altfel, nu avea intenţia să-i povestească ce s-a întâmplat.

— În cazul acesta, noapte bună, draga mea, reluă Bud, sărutând-o pe obraji. Mulţumesc că ai venit. Altfel spus, nu ştiu dacă trebuie să-ţi mulţumesc pentru cadoul tău… Dar tu nu pierzi nimic dacă aştepţi. La viitoarea ta aniversare, voi găsi eu ceva care să te facă să roşeşti ca o roşie!

Angie izbucni în râs.

— Abia aştept să văd! Urează-i noapte bună Lorettei din partea mea! Trebuie neapărat să mă întorc acasă. Am o cumplită durere de cap.

— Chiar te doare capul? întrebă Philip puţin mai târziu.

El tocmai îşi mutase maşina şi stătea acum lângă Angie, care se pregătea să se urce în a ei.

— Da, răspunse tânăra femeie, pe un ton sec. O groaznică durere de cap. Blondă şi cu sânii mari…

— Ah, înţeleg…

El surâse.

— Eşti doar geloasă!

— Şi apoi?

— Apoi, nimic. Bănuiesc că e un lucru bun, dulcea mea Angie, declară el luând-o în braţe. Este bine, foarte bine.

— Dacă ai fi fost în locul meu, n-ai fi considerat că este foarte bine! îmi închipui că tu nu eşti niciodată gelos, nu-i aşa?

— Dar aş putea fi…

— Spune-mi, nu te duci să te culci cu acea femeie, astă-seară?

— Dar pentru Dumnezeu, explodă Philip, încep să mă satur de toate acestea! Ce te-a apucat? îţi imaginezi că nu sunt în stare să mă lipsesc de sex pentru o noapte? Imaginează-ţi că nu sunt un animal. Mă conduc după

câteva principii. Crezi sau nu, îmi place să cunosc bine o femeie înainte să mă culc cu ea. Nu am petrecut nicio noapte cu cineva. N-am încercat nimic de când am părăsit Universitatea.

Timp de câteva secunde, Angie rămase fără voce.

— Oh, Philip... Sunt dezolată! declară ea în cele din urmă, confuză.

Cu toate acestea, nu era complet convinsă de sinceritatea lui.

— Am impresia că mi-am petrecut seara insultat de familia Brown! mormăi Philip. Asta trebuie să înceteze, Angie... Nu ştiu cum vă imaginaţi tu şi fratele tău... Doamne, n-ai deci, niciun pic de respect pentru mine? Nu ai acceptat să faci dragoste cu mine decât pentru actul în sine?

La aceste cuvinte, Angie simţi că se face roşie ca un bujor. Înainte să aibă timp să răspundă, Philip exclamă:

— Aşa este? Doreai să ai o legătură cu mine numai ca să te debarasezi de virginitatea ta! Este...

— Nu, bineînţeles că nu! îl întrerupse ea cu vehemenţă. Eu... te iubesc mult. Întotdeauna te-am iubit. Ştii bine asta.

— M-ai iubit puţin, altă dată, Angie. Este o diferenţă.

— Credeam că te iubesc, se corectă ea. Nu eram decât o copilă.

— Nu mă face să cred aşa ceva. Erai mai matură la cincisprezece ani decât soţia mea la douăzeci şi patru!

Surprinsă de această ciudată mărturisire, Angie îl privi fără să-i răspundă. Întinzând mâna, el o mângâie pe obraz, înainte de a o atrage spre el şi a o săruta cu pasiune.

— Mă iubeai, murmură el. Nu poţi să negi.

Ea nu putu să-şi reţină un geamăt surd care constituia singura sa mărturisire.

— Poate totuşi, mă iubeşti încă? sugeră el cu o voce voalată de emoţie.

Cu inima bătându-i, Angie se desprinse. Simţi cum se naşte în ea o panică vagă.

— Nu… murmură ea.

— Nu?

— Nu, nu mai sunt îndrăgostită de tine, afirmă ea, cu o fermitate simulată. După cum m-ai făcut să remarc, nu mai ştiu acum cine eşti.

— Ei bine, putem remedia această situaţie. Începând chiar de mâine. Vreau să mă cunoşti bine, Angie.

— Doar în sensul biblic al termenului, sublinie ea.

El încruntă sprâncenele cu un aer iritat.

— Nu numai. Acum, du-te acasă, am să trec să te caut mâine la orele unsprezece.

— La unsprezece!

— Da.

— De ce atât de devreme?

— Aveai alte proiecte?

— Nu…

— Atunci, să fii gata la unsprezece.

— Tu… nu-mi cunoşti adresa.

— O s-o aflu de la Bud.

Angie schiţă o strâmbătură.

— Aş prefera ca Bud să nu ştie, mărturisi ea.

Privirea aspră pe care i-o aruncă Philip o nelinişti.

— Înţeleg, zise el cu răceală. Foarte bine, în acest caz, dă-mi adresa ta.

Abia se execută, că el se îndepărtă fără a mai privi înapoi. Era evident că se simţea jignit pentru că Angie dorea să ţină secretă legătura lor.

Tânăra femeie scoase un geamăt.

Nimic nu i-ar fi fost mai plăcut înainte decât să strige lumii întregi că Philip era pe punctul de a deveni amantul său – dacă ar fi fost îndrăgostită de ea. Dacă întâlnirea lor de mâine ar fi fost preludiul unei relaţii…

Dar Angie nu-şi făcea iluzii. Oricât ar fi vrut, lista cuceririlor lui Philip era impresionantă. Poate încetase să mai aibă aventuri fără importanţă după terminarea Universităţii; asta nu-l împiedicase să colecţioneze iubite. Pe de altă parte, eşecul căsătoriei sale după numai patru ani, nu era deloc încurajator.

Bineînţeles, el nu era în întregime responsabil de succesul în faţa femeilor. Bogăţia şi fizicul său contau ele singure pentru pentru adevăratele iubite. Şi Angie remarcase, în mai multe rânduri, cu ce lipsă de pudoare se agăţau de gâtul lui. Dar era oare acesta un motiv de a ceda avansurilor acestora?

Scoţând un suspin, urcă în maşină. Era timpul să se ducă acasă, să încerce să se odihnească puţin.

Mâine…

De fapt, constată ea, aruncând o privire pe ceasul său, era deja „mâine”…

— Nu! încerci să mă amăgeşti! exclamă Vanessa.

Era ora nouă şi cinci minute şi cele două tinere tocmai se treziseră. Încă în pijamale, îşi luau cafeaua în bucătărie. În timp ce ceainicul se înfierbânta, Angie îi povesti prietenei sale evenimentele din ajun.

— Dacă numai asta ar fi fost! zise ea, suspinând. Nu voi fi capabilă să înghit micul dejun. Mi se revoltă stomacul numai când mă gândesc la asta.

— Bine, să rezumăm situaţia, continuă Vanessa în timp ce se instalau la masă cu ceştile în mâini. Acest frumos Philip şi-a părăsit nevasta şi…

— Ea l-a părăsit, rectifică Angie.

— Ştii din ce cauză?

— După cum am înţeles, există un alt bărbat în viaţa ei. După cum pretinde Philip, nu era prima dată când îl înşela, după ce s-au căsătorit.

— Cum? Soţia domnului Irezistibil şi-a luat amant? întrebă Vanessa cu scepticism. Doar după patru ani?

Angie ridică din umeri.

— Poate este nimfomană?

— Sau poate că soţul său era prea ocupat să seducă toate femeile ce îi treceau pe dinainte ca să se mai intereseze şi de soţia sa.

— El pretinde că s-a schimbat.

— Pentru Dumnezeu, Angie, l-ai revăzut abia două ore şi a încercat să facă dragoste cu tine pe bancheta maşinii! După tine, este o atitudine de soţ fidel?

— Poate era doar o atitudine de soţ rănit? Dacă ar fi fost complet lipsit de conştiinţă, nu s-ar fi oprit descoperind că sunt virgină!

Vanessa o privi, cuprinsă de milă.

— Ştii bine că acest argument nu ţine. El doar a schimbat câteva minute de plăcere pentru o noapte întreagă de dragoste, asta este tot! Ţ i-a povestit ceva şi tu ai căzut în cursă!

Angie trânti cu zgomot ceaşca pe masă.

— Îţi amintesc că tu, nu mai târziu de ieri, îmi repetai pe toate tonurile posibile, că trebuie să-mi iau un iubit! Ei bine, asta voi face. În această seară. Şi acesta va fi Philip.

Din nou, Vanessa dădu din cap cu un aer pe jumătate compătimitor, pe jumătate descurajator.

— Eşti încă îndrăgostită de el, nu-i aşa? Este singura explicaţie posibilă.

— Singura explicaţie posibilă la ce? Philip va fi un amant de vis, o ştiu – am avut o probă ieri, în maşină.

— Poate va fi un amant de vis, dar deşteptarea care urmează ar putea fi un coşmar! Pentru numele lui Dumnezeu, Angie, nouă ani te-ai gândit la o sărutare; în ce stare ai fi după o noapte de dragoste? Dacă ne-am imagina că raportul sărut act este de unu la zece, ai avea parte de nouăzeci de ani de lamentări!

Deodată, ochii lui Angie se umplură de lacrimi.

— Crezi, cu adevărat, că nu-mi dau seama? întrebă ea cu o voce sfârşită.

Cu aceste cuvinte, se ridică brusc şi se îndreptă alergând spre camera sa. Acolo, căzu pe pat, plângând cu lacrimi fierbinţi.

Vanessa, la rândul său, nu întârzie să intre în încăpere. Se aşeză încet pe marginea patului şi puse o mână liniştitoare pe umărul prietenei sale.

— Of, sărmana mea scumpă. Ştii că ar trebui să te opreşti imediat, altfel vei avea ochii umflaţi când va sosi. Cenuşăreasa era, poate, plină de funingine când a venit s-o caute prinţul, dar nu avea ochii roşii! Ascultă-mă, nu lua în seamă ce ţi-am spus. De fapt, sunt geloasă. Grăbeşte-te să

petreci o clipă plăcută cu el Cine ştie? Poate asta te va face, o dată pentru totdeauna, să nu-l mai idealizezi. Dacă nu se va îndrăgosti de tine. Cine ştie?

Angie se întoarse spre prietena ei, smiorcăindu-se.

— Tu… crezi că ar fi posibil? întrebă ea cu o voce mică.

— Tot ce pot să spun, decretă Vanessa, este că eu, dacă aş fi bărbat şi tu mi te-ai oferi pe un platou de argint, te-aş păstra mai mult decât o noapte. În zilele noastre, fetele ca tine sunt rare.

Angie se ridică şi depuse o sărutare sonoră pe obrajii colocatarei sale.

— Mulţumesc! xelamă ea. Este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-ai fi putut spune!

— Bine, bine, zise încetişor Vanessa. De fapt, scumpa mea, sub înfăţişarea ta rece şi serioasă, eşti un suflet sensibil!

Angie surâse şi-şi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Spune-mi cu ce te îmbraci pentru această ocazie?

— Nu ştiu. Philip vine să mă ia la unsprezece.

— La unsprezece? repetă Vanessa, încruntându-şi sprâncenele cu un aer dezgustat. Am oroare să fac asta ziua. Este atât de puţin romantic.

Angie izbucni în râs.

— Cât eşti de caraghioasă! Nu cred că Philip intenţionează „să facă asta” imediat, cum spui tu! El spunea că, mai întâi, să ne cunoaştem.

Vanessa scoase un fluierat apreciativ.

— Adevărat? Iată că asta promite.

— Este ceea ce mi-am spus şi eu… pe moment.

— Şi acum?

— Acum? Acum sunt blocată de frică.

— Ştii, mai este timp să dai înapoi: cheamă-l şi spune-i că ţi-ai schimbat părerea.

Angie dădu viguros din cap.

— Aş regreta toată viaţa dacă aş face asta.

— Şi nu rişti să regreţi toată viaţa dacă legătura voastră nu duce la nimic?

— Cum să-ţi explic? Am impresia că aş renunţa dacă Philip m-ar părăsi dar, dacă nu mă duc, m-ar roade toată viaţa regretele care m-ar duce în pragul nebuniei.

— În tot cazul, experienţa te va ajuta în problema ta, remarcă Vanessa. Mama mea spunea întotdeauna că trebuie că vedem partea bună a lucrurilor, chiar şi în situaţiile cele mai rele.

— Ştii, ripostă Angie, puţine femei ar considera că a petrece o noapte cu Philip este ceva rău!

— Adevărat? Trebuie neapărat să arunc o privire asupra acestui semizeu când va veni să te ia. Vrei să mă laşi să-i deschid eu uşa?

— Te rog. De altfel, eu voi fi într-o asemenea stare când voi auzi soneria, că-mi va fi probabil imposibil să fac un pas!

— Ba nu. Aşa cum te cunosc, este în firea ta să nu-ţi manifeşti sentimentele.

O lucire stranie, diabolică se aprinse în ochii negri ai Vanessei în timp ce spunea aceste cuvinte.

— În tot cazul, reluă ea, aş da nu ştiu cât să fiu o muscă ascunsă în încăpere când tu şi Philip veţi fi în pat. Dacă aşteaptă să se găsească în faţa unei virgine timide, riscă să aibă un şoc! Sunt sigură că sub înfăţişarea ta timidă se ascunde o adevărată tigroaică. Totuşi, un sfat: în această seară trebuie să bei o cupă de şampanie sau chiar două. Asta te va ajuta să te destinzi, ceea ce este important.

— OK, mă voi gândi.

— Alt lucru: nu uita să iei prezervative, în cazul în care Cassanova va uita. Este moartea amorului să se repeadă într-o farmacie de gardă în plină noapte!

— Da, profa’!

— Şi fără violenţă!

Mi-ar fi plăcut ca cineva să-mi explice totul, înainte de prima oară. Altfel spus…

Ea schiţă un mic zâmbet strengăresc.

…eu nu aveam un colocatar la paisprezece ani, concluzionă ea.

— Paisprezece ani! exclamă Angie, şocată.

Vanessa ridică din umeri.

— Eu am fost întotdeauna un copil precoce. Gata, am vorbit destul. Trebuia să fii deja sub duş. Bărbaţilor nu le place să aştepte.

Angie încă surâdea când închidea uşa de la sala de baie. Dar când îşi scoase pijamaua şi aruncă o privire în oglindă, surâsul îi dispăru.

Un corp armonios nu era suficient să câştige inima lui Philip. Probabil că ţinuse în braţe o mulţime de femei superbe…

Era inutil să-şi pună astăzi o îmbrăcăminte sexy. Inutil „să-i demonstreze” ceva în pat. Nu va reuşi. Era ca şi când ar fi participat la Jocurile Olimpice într-o disciplină ale cărei reguli nu le-ar fi cunoscut!

În schimb, i-ar fi putut oferi lui Philip ceea ce n-ar fi putut mai înainte: o veritabilă experienţă amoroasă. O noapte plină de căldură, de afecţiune sinceră şi de recunoştinţă.

Căci se simţea cu adevărat recunoscătoare faţă de el. Oricare ar fi fost motivaţiile, el era pe punctul de a-i împlini una dintre dorinţele sale cele mai scumpe – cea pe care o exprimase în poemul pe care i-l dedicase cu nouă ani mai înainte…

Capitolul 1

Apartamentul lui Angie se găsea la al doilea şi ultimul etaj al unui vechi imobil din sudul oraşului Sydney, pe o mică stradă dintr-un cartier de afaceri. Nu era departe de gară, dar, din păcate, nu oferea nicio vedere asupra portului atât de apropiat.

În imobil erau douăsprezece apartamente, trei pe fiecare etaj. Cel al lui Angie avea numărul 11. Fereastra salonului dădea spre stradă, avantaj deloc neglijabil când doreai să supraveghezi aleile şi pe cei care sosesc.

La ora unsprezece fără cinci, Vanessa se aşează în faţa jaluzelelor pe jumătate coborâte.

— Ce maşină are? îi strigă ea lui Angie, care se găsea încă în camera de baie, întrebându-se dacă să-şi strângă

părul sau să-l lase neglijent.

— O maşină neagră.

— Da, dar ce marcă?

— N-am idee. Nu este o maşină sport, dar este destul de joasă şi pare străină, dacă înţelegi ce spun.

— Cu scaune adânci, de piele… adăugă Vanessa

— Da, cum de ştii? Şi, de asemenea, cu geamuri uşor colorate.

— Tocmai s-a oprit în faţă.

— Ce? strigă Angie, ieşind în fugă din baie, ţinându-şi cu mâna părul deasupra capului.

Vanessa o măsură din cap până în picioare.

— Cum este posibil să vezi cum unii care pot folosi un truc vechi, pot arăta fantastic? întrebă ea.

— Această rochie nu este „un vechi truc”! se revoltă Angie.

Din în oranj, se oprea deasupra genunchilor şi era foarte decoltată în spate.

— M-a costat două sute de dolari!

Bineînţeles, era de acum doi ani şi de atunci a purtat-o destul de mult. Dar Angie se simţea bine în ea şi era singura îmbrăcăminte în care se simţea bine.

— Ce să fac cu părul meu? întrebă ea pe un ton disperat. Îl leg sau nu?

— Da, fă-ţi un coc slab şi cu câteva şuviţe rebele pe gât. Este mai sexy. Şi pune-ţi cerceii. Este tot ce-ţi trebuie. O, o… Iată-l pe Cassanova coborând din maşină – este un Audi – şi aveai perfectă dreptate: este sublim.

— Cum este îmbrăcat?

— Într-un costum albastru-gri. O, la, la, Angie, sunt deja nebună după el!

— Nu-l atinge, Vanessa! Este al meu.

Vanessa izbucni în râs.

— Crezi că mi-ar arunca o privire avându-te pe tine alături? Bine, haide, îţi caut cerceii. În acest timp, strângeţi părul cu câteva agrafe. Şi când Cassanova va fi aici, aşteaptă cinci minute înainte de a veni să ne cauţi.

— Opreşte-te de a-l mai numi Cassanova! Prenumele

lui este Philip.

— OK, OK! Philip şi mai cum?

— Sterling.

— Bine. Iată cerceii.

Îi întinse lui Angie doi cercei din chihlimbar şi aur, care măsurau, fiecare, aproape cincisprezece centimetri în lungime.

Văzându-i, tânăra femeie dădu din cap.

— Nu, Vanessa, este prea mult. Prefer să pot perechea de cercei auriţi, dacă nu te superi.

— Cum vrei, dar aminteşte-ţi de cerceii pe care-i purtai ieri seară, când i-ai atras atenţia.

Angie considera că este mai diplomatic să nu-i spună prietenei sale că Philip o găsise în ajun teribil de provocatoare.

— Poate, declară ea, dar era vorba de o serată! Acum suntem în plină zi. Oh, Dumnezeul meu, iată-l!

Vanessa se îndreptă spre uşă în timp ce Angie fugea spre baie.

Mâinile îi tremurau în timp ce-şi aranja părul atât de bine, încât obţinuse, fără efort sau intenţie, veritabilul efect „vaporaş”, aşa cum o sfătuise Vanessa. Rezultatul i se păru satisfăcător: în acelaşi timp clasic şi sexy.

Grace Kelly cu părul şaten-roşcat.

Străduindu-se să respire calm, pentru a-şi reveni, Angie găsi în cele din urmă curajul de a-şi părăsi refugiul din baie pentru a face faţă destinului său.

Philip era „sublim”, cum îl definise Vanessa. Era ciudat cum prezenţa sa în micul salon făcea apartamentul să pară mai strâmt, mai modest ca de obicei.

Când Angie intră în încăpere, el stătea cu spatele la fereastră şi cu mâinile în buzunarele pantalonului.

Soarele crea un fel de halou aurit în jurul capului său şi punea în valoare nuanţele mătăsoase ale costumului său italian. Cămaşa era de un bleu foarte pal, contrastând cu culorile vii – bleu, galben şi verde – ale cravatei.

Angie nu se putu abţine să nu reflecteze cu un sentiment de proastă dispoziţie că ar fi putut cumpăra zece

rochii oranj cu preţul costumului lui Philip.

Până atunci, nu o deranjase averea lui Philip. Dar niciodată până acum nu visase că va avea cu el o legătură durabilă. Deodată, faptul că era multimilionar părea un obstacol în plus în faţa reuşitei proiectului său. Fete ca Angie Brown nu se căsătoreau cu bărbaţi ca Philip Sterling. Cel mult, deveneau metresele acestora.

Angie îşi dădu seama că stătea în uşă, cu sprâncenele încruntate, iar Philip o privea şi el fix, în timp ce Vanessa îi privea rând pe rând… încruntată.

Regăsindu-şi raţiunea, tânăra alungă visurile sale absurde şi reuşi să afişeze un surâs politicos.

— Eşti foarte punctual, remarcă ea, tensionată.

— Şi tu eşti foarte frumoasă, răspunse el.

Vanessa suspină încetişor.

Angie îi aruncă o privire scurtă, apoi se aplecă pentru a-şi lua poşeta, pusă aproape de măsuţă. Deodată, văzu că aceasta nu era de acelaşi bej deschis ca pantofii. Mai înainte, nu s-ar fi sinchisit; dar iată că, deodată, regreta că n-a putut să-şi cumpere încălţăminte nouă, o poşetă nouă, lenjerie intimă nouă şi poate nişte cercei placaţi şi nu de aur masiv.

Ce o apucase? Pentru prima oară în viaţa sa, se surprindea râvnind la bogăţie!

— Vrei să plecăm? zise ea pe un ton fals lejer.

— Sunt încântat că te-am cunoscut, Vanessa, declară Philip, întinzând mâna prietenei lui Angie.

Vanessa i-o strânse politicos.

— Şi eu. Atunci, unde mergeţi astăzi amândoi?

— Adevărat, unde mergem, Philip? adăugă Angie, cufundându-şi privirea în ochii albaştri ai tovarăşului său.

— Intenţionam să facem câteva drumuri, zise el, cu un surâs senzual. Ţi-am promis să-ţi cumpăr o rochie, nu îţi mai aminteşti? apoi doream să te duc la un dejun.

— În acest caz, Angie va fi înapoi pentru ceai, interveni Vanessa cu un mic zâmbet ironic. Vedeţi, eu mă ocup de bucătărie şi vreau să ştiu dacă trebuie să pregătesc gustări pentru una, două… sau poate pentru trei

persoane?

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş aştepta-o pe Angie la ceai, răspunse Philip cu o voce mieroasă.

Licărirea de amuzament care strălucea în privirea lui, demonstra cu claritate că nu se lăsa înşelat de mica şiretenie a interlocutoarei sale.

— De fapt, n-aş aştepta-o înainte de… foarte târziu. Şi eu am câteva proiecte pentru astă seară. Eşti liberă astă seară, Angie? întrebă, întorcându-se spre cea interesată.

— Ei… da, reuşi ea să articuleze.

— Perfect! La revedere, Vanessa. Am fost cu adevărat încântat să te cunosc.

— O, la, la! Spui asta, ca şi când nu ne-am mai revedea niciodată!

Angie tresări în faţa îndrăznelii prietenei sale.

— Adevărat? se miră Philip. Sunt dezolat. Şi sunt încredinţat de contrariu, vom avea nenumărate prilejuri să ne revedem.

— Sper, murmură Vanessa.

Angie îi aruncă o privire neliniştită, la care ea răspunse printr-un surâs cât se poate de natural.

— Plecaţi, la revedere, spuse ea. Şi nu uita ce ţi-am spus cu privire la alcool, Angie.

— Nicio grijă, răspunse aceasta din urmă, trăgându-l efectiv pe Philip de mână.

Se grăbea acum să se îndepărteze, înainte ca prietena sa să mai spună ceva.

Când uşa se închise în urma lor, Philip începu să râdă.

— Ce e atât de caraghios? întrebă Angie.

— Prietena ta. S-ar putea spune că erai Scufiţa Roşie pe punctul de a se aventura în pădure cu lupul cel rău! Ce i-ai povestit despre mine?

— Numai lucruri adevărate.

— Versiunea ta despre adevăr seamănă prea puţin cu realitatea, Angie. Dar nu cred că este greşeala ta. Bud nu s-a abţinut să nu-ţi creeze despre mine o imagine falsă – de altfel, i-am spus asta aseară.

Şi i-am cerut să înceteze.

Angie îl privi şocată.

— Cel puţin, nu i-ai spus că ieşim astăzi, împreună?

— Nu, cu toate că eram tentat s-o fac. Dacă mi-am ţinut limba, a fost doar pentru că ţi-am promis că voi tăcea. Totodată, ştiam că mă voi trăda dacă rămâneam la Bud şi am preferat să-mi petrec noaptea la un motel.

Imediat, imaginea lui Philip îmbrăţişând-o pe blonda din ajun pe un pat de motel, puse stăpânire pe gândurile lui Angie, fără să o poată alunga.

Ea continuă să coboare scara în linişte, detestând îndoielile ce se insinuau în mintea sa şi de care nu reuşea să se debaraseze.

— Ce s-a întâmplat, Angie? întrebă Philip. Deodată, ai devenit tăcută. Ce am mai făcut?

Ea se opri la piciorul scării şi se întoarse către el, incapabilă să rămână mult timp în ignoranţă.

— Jură-mi că nu te-ai culcat cu blonda, noaptea trecută! Te rog, Philip, jură!

Ea tremură văzând licărirea de furie sălbatică ce se aprindea în privirea tovarăşului său. Un grup de persoane cobora în acelaşi timp scara; căutând, fără îndoială, să le evite, Philip o luă de braţ pe Angie şi o împinse în direcţia uşii. Odată afară, îi deschise portiera maşinii sale.

Când s-au instalat pe locurile din faţă, se întoarse spre tânăra femeie şi-i aruncă o privire plină de un reproş amar.

— Şi dacă jur, aşa cum mi-ai cerut, zise el pe un ton dispreţuitor, ce va demonstra asta? Dacă eram capabil să fac un lucru asemănător, crezi că aş fi ezitat apoi să te mint? Dar dacă asta te linişteşte, Angie, îţi jur că nu m-am culcat cu fata aceea – de altfel, nici cu alta. N-am îmbrăţişat pe nimeni şi…

— Opreşte-te! îl întrerupse ea, chinuită. Te cred.

— Adevărat? Ce gentil din partea ta!

— Te rog, Philip, sunt sincer dezolată. Îţi promit că voi avea încredere! Este adevărat că… tu placi femeilor… Eram nebună de gelozie când te-am văzut vorbind cu ea

şi…

— …şi tu continui să mă faci să plătesc pentru reputaţia mea de „călău de inimi”, concluzionă el în locul ei. Doamne! Dacă m-aş putea întoarce în trecut, aş alege să-mi fac studiile într-o mănăstire în loc să merg la această universitate blestemată! Ştiu că n-am nicio scuză pentru cum m-am purtat în acei ani – eram un tânăr idiot, prea răsfăţat, ascultând mai mult de hormonii săi decât de bunul simţ. Dar m-am schimbat cu adevărat, Angie. Am încetat să profit de atracţia pe care o exercitam faţă de celălalt sex. După ce am părăsit universitatea, am avut iubite, dar doar pentru aventuri de o noapte. Iar în anul care a precedat căsătoria noastră, Helen a fost singura mea metresă.

— Şi în timpul mariajului vostru, Philip? I-ai fost fidel?

— Te-aş minţi dacă aş pretinde acest lucru. Dar ea e cea care m-a împins s-o înşel. Este un an de când a încetat să se mai culce cu mine. Eu doream să avem copii şi ea nu. De altfel, de la început am avut dorinţa să avem copii; ea a spus că o să avem peste doi ani, apoi peste trei… şi, în cele din urmă, a refuzat categoric. Nu-ţi poţi imagina cât eram de furios. După aceea, n-a mai avut încredere, îi era teamă că mă voi descurca pentru a-i face un copil fără voia ei şi a încetat, pur şi simplu, să mai facă dragoste cu mine. Şi-a luat lucrurile şi s-a instalat într-o altă cameră „aşteptând să devin raţional”.

— Sunt propriile ei cuvinte.

— Dar… de ce nu lua pastile?

Philip avu un rânjet rece.

— După ea, acestea o făceau să ia în greutate… Şi eu credeam ce-mi spunea. În realitate, prefera să utilizeze protecţii mai… complete, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Vrei să spui că îi era frică să nu capete vreo boală? Dar te înşela deja?

— Da. Am descoperit că începuse să-şi ia amanţi la puţin timp după întoarcerea noastră din luna de miere. Detectivul particular pe care l-am angajat acum două luni,

a descoperit rezervări regulate la hotel pe numele ei; aceasta dura de aproape patru ani. În tot acest timp, ea plătea, fără complexe, utilizând cărţile mele de credit... Câteodată, când plecam în călătorii de afaceri, le dădea liber servitorilor şi îşi instala amantul în casă.

Incapabilă să spună vreun cuvânt, atât era de şocată, Angie se mulţumi să-l privească pe Philip cu oroare.

— Când i-am arătat raportul detectivului, la începutul săptămânii, reluă el cu voce monotonă, mi-a mărturisit că nu m-a iubitniciodată. Estimase că voi face din ea o divorţată foarte bogată! auzind aşa ceva, am preferat să părăsesc casa înainte de a deveni violent. Am ales să fac o plimbare; când m-am întors, îşi făcuse bagajele şi plecase.

— O, Dumnezeule, Philip, exclamă Angie, revenindu-şi în simţiri, este oribil! Aproape de necrezut!

— Pot să-ţi citesc raportul, dacă nu mă crezi, răspunse el, sec.

— Fireşte că am încredere.

Totuşi, nu pot să înţeleg cum o femeie se poate căsători cu un bărbat pe care nu-l iubeşte sau, cum o femeie căsătorită cu tine poate dori un alt bărbat!

Privirea pe care i-o aruncă Philip era încărcată de multă tandreţe. El întinse mâna şi o mângâie încetişor pe obraz.

— Eşti foarte drăguţă cu mine, Angie! Dacă toate femeile ţi-ar semăna! Numai dacă...

El se întrerupse şi se redresă uşor. Deodată, părea adâncit în gândurile sale.

— Philip? sfârşi prin a-l întreba Angie, intrigată de această tăcere prelungită.

El păru că revine la realitate şi-i surâse. Dar în surâsul său era atâta tristeţe, încât tânăra femeie simţi că i se rupe inima. El, care părea atât de norocos, nu poseda, în realitate, nimic cu adevărat important, pentru că nu beneficia nici de dragostea familiei sale, nici de cea a soţiei sale...

Fiind pe punctul de a-i mărturisi că îl iubeşte din toată inima, Angie se opri. Fără îndoială îi era frică să se

predea în întregime în mâinile sale, mărturisindu-i că, după atâţia ani, vedea în el singura sa dragoste.

— Să nu mai vorbim de Helen, zise ea. Să nu mai vorbim azi de nimic serios. Să ne mulţumim să ne distrăm!

Surâsul pe care el i-l aruncă, o calmă. Iată că-l regăsea pe Philip pe care-l cunoştea, fermecător şi vesel!

— Este cea mai bună sugestie pe care am auzit-o! declară el.

El demară şi îşi îndreptă maşina spre centrul oraşului. Acolo, opri în parcarea de la Prima Hotel, un nou complex hotelier cunoscut pentru clientela aleasă, pentru discreţie şi preţurile extravagante.

— Aici mergem să dejunăm? întrebă Angie pe un ton ezitant.

— Nu. Este hotelul meu.

— De când?

— De când am rezervat o cameră aici, în această dimineaţă. După ce mi s-a spus că cele mai interesante magazine din Sydney sunt la cinci minute pe jos, la fel ca teatrele… mă gândeam că ar fi un loc liniştit astăzi pentru noi. Haide, vino să intrăm; un om aşteaptă să se ocupe de maşina noastră.

Angie nu se putu împiedica să se uite fascinată în jurul său, în timp ce Philip îi încredinţă acestuia cheile şi sacul de voiaj.

— Ai mai fost aici? şopti ea când o luă de braţ şi o conduse în interior.

— Nu, niciodată.

Dar de ce vorbeşti şoptit?

— Pentru că… Pentru că este genul de locuri unde nu se vorbeşte tare, răspunse ea privind lambriurile bogate, mocheta moale bordo, fotoliile din piele patinate de ani şi numeroasele statui din bronz. Ea găsea acest decor puţin prea pretenţios şi chiar înţelegea că putea să placă multor oameni, dar că nu corespundea personalităţii lui Philip, aşa cum îl ştia.

— De ce ai ales acest hotel? îl întrebă, în cele din urmă.

— Pentru că este singurul din Sydney, unde apartamentul nupţial era liber în această seară.

Angie se opri.

— Apartamentul… nupţial? repetă ea.

Îşi ridică ochii spre tovarăşul său, încercând să găsească o explicaţie pe figura sa.

— Ei bine, da, zise el cu o voce mângâietoare. Doream ca prima noastră noapte împreună să se desfăşoare într-un cadru special, reflectând ceea ce gândesc despre tine şi ceea ce reprezinţi pentru mine.

Angie simţi cum i se umplu ochii de lacrimi; reuşi totuşi să le reţină.

— Este… este foarte drăguţ din partea ta, Philip, reuşi să articuleze.

El avu un râs grav.

— Angie, eu nu sunt „gentil”. Sunt pretenţios şi egoist şi câteodată chiar dezagreabil. Te-am invitat aici ca să mă asigur că nu vei uita această noapte. Nici eu. Mi-ai spus că până acum te-am împiedicat să te interesezi de alţi bărbaţi. Acum, aşază-te câteva clipe în acest fotoliu, ordonă el trimiţându-i un surâs crud şi devastator. Merg să completez fişa la recepţie – după care vom face cumpărături.

— Da, îl luăm şi pe el, zise Philip.

El era aşezat într-un fotoliu confortabil şi superviza probele lui Angie, sorbind din cafeaua pe care i-o servise o vânzătoare.

Angie şi cu el se găseau într-un magazin de lux, unde fuseseră primiţi cu respect de către personal. Tânăra femeie îşi încrunta sprâncenele, gândindu-se cât trebuia să coste somptuosul taior de brocart bej pe care îl încerca – probabil şi mai scump decât rochia lungă de seară pe care o încercase mai devreme, şi pentru care tovarăşul său îşi dăduse, de asemenea, aprobarea.

Ea se opri şi se aplecă spre el.

— Philip, acest taior este foarte, foarte scump. Nu te pot lăsa să mi-l cumperi.

El puse ceaşca, suspinând puţin.

— Da, poţi să-l iei, spuse el cu voce joasă, dar fermă. Angie, vreau ca astăzi să faci tot ce doreşti, să iei tot ce-ţi doreşti. Astăzi eşti cu mine şi eu sunt un bărbat foarte bogat. Fă-mi plăcerea, draga mea; lasă-mă să mă ocup de tine, să te răsfăţ. Este, cu adevărat, o plăcere pentru mine să te îmbrac – cum va fi o plăcere pentru mine să te şi dezbrac, astă-seară.

Angie dădu din cap, roşie toată.

— Tu… nu trebuie să spui astfel de lucruri, se bâlbâi ea.

Deja simţea cum dorinţa creşte în ea, cum pulsul i se accelerează. Surâsul pe care i-l aruncă Philip demonstra fără îndoială că era conştient de tulburarea pe care i-o trezise.

— S-ar putea, murmură el cu o voce senzuală, dar nu mă pot împiedica. Eşti fermecătoare, frumoasa mea Angie…

— Ţi-am spus deja să nu-mi spui astfel, obiectă ea, fără convingere.

— De ce, pentru că asta corespunde atât de bine realităţii?

Fără voia ei, îi întoarse surâsul.

— Eşti un bărbat periculos, Philip Sterling…

— Ce vrei, nu putem avea totul… Bogat şi gentil, nu ţi se pare că este prea mult?

Angie nu răspunse. De câte ori se gândise la asta? se întrebase dacă Philip pregătea terenul ca s-o facă metresa lui

— Dacă încerca, într-un fel, s-o corupă.

— Nu vreau să devin o femeie întreţinută, Philip.

El păru surprins.

— În felul acesta vezi darurile mele?

— Am dreptate?

— Da, răspunse el.

— Atunci, ce trebuie să fac?

— Surâde, fă ce-ţi place, nu-ţi face probleme. Într-un cuvânt, distrează-te.

— Să mă distrez… repetă ea.

Ce-şi imagina! Că-i va acorda statutul de metresă? Nu, el dorea doar o plăcere de o noapte!

Dar, de ce să nege? Ea aştepta această noapte cu o nerăbdare de necrezut, cum nu mai simţise niciodată.

Deodată, privindu-l cum bea o înghiţitură de cafea, dori să-l roage s-o ducă imediat la hotel. Nu mai voia să joace rolul unei păpuşi pe care o îmbraci, nu mai simţea nevoia să dejuneze, avea stomacul strâns şi nu putea înghiţi nimic.

— Şi dacă ţi-aş spune că nu mă amuz deloc? articulă.

Şi, dacă ţi-aş spune că mi-ar plăcea mai bine… că aş prefera… că aş dori…

Cuvintele nu reşeau să treacă dincolo de buzele sale, să exprime clar dorinţa ce se năştea în ea. Dar, fără îndoială, Philip ar putea s-o citească pe faţa ei ce roşea, în ochii ei?

Da, i se citea pasiunea în ochii albaştri, fixaţi asupra ei.

— Philip… murmură ea.

— Da, ştiu, răspunse el, cu o voce răguşită.

El se ridică şi se întoarse spre vânzătoare, care se depărtase politicos în timpul conversaţiei.

— Doamnă, poate păstra taiorul pe dânsa, zise el. Mulţumesc, dar vă rog să ne împachetaţi rochia oranj împreună cu cea neagră. Funcţionara clătină din cap, iar el îi dădu cartea sa de credit.

Când îşi întoarse atenţia spre Angie, aceasta tremura efectiv, atât de excitaţie, cât şi de spaimă.

Cinci minute mai târziu, se îndreptau într-un taxi către hotel. În timpul călătoriei, Philip nu spuse niciun cuvânt, nici când ajunseră în holul hotelului. Angie era recunoscătoare pentru tăcerea sa, deoarece se simţea incapabilă să susţină o conversaţie.

Imediat uşile ascensorului se deschiseră şi se găsiră în faţa unei uşi grele de lemn. Philip introduse cheia în broască; pentru prima oară, se întreba cu ceva semăna aceeaşi „apartament nupţial”.

Ea nu încercă să-şi ascundă surpriza şi încântarea

când tovarăşul ei se dădu la o parte să o lase să intre.

Mobila şi zidurile erau albe, perdelele şi mocheta ivoar, pernele şi lămpile aurite… Cât priveşte mesele, erau acoperite cu sticlă mată. O fereastră imensă se deschidea către port; o lustră magnifică de cristal spânzura dintr-un plafon decorat cu stucaturi.

— Ce loc magnific! exclamă Angie.

Ea privi patul mare cu baldachin, împodobit cu o plapumă de saten alb cu auriu şi cu patru perne mari, cu feţe de saten. Da, era un pat făcut pentru o tânără căsătorită, în călătorie de nuntă…

— Îţi place? întrebă Philip, apropiindu-se în spatele ei şi punându-i mâinile pe umeri.

— Este… este încântător, reuşi ea să răspundă cu o voce gâtuită.

Deodată, se simţi crispată, încordată, ţeapănă ca o statuie.

— Încearcă să te relaxezi, îi sugeră încetişor Philip.

Când se aplecă pentru a o săruta pe gât, Angie înţepeni şi mai mult.

— Trebuie să… să merg la toaletă, zise ea, grăbindu-se către uşa camerei de baie.

Intră şi închise uşa după ea. Un lung moment rămase nemişcată, sprijinită de uşă, cu ochii închişi şi inima bătându-i rapid.

Când ridică în sfârşit pleoapele, putu constata că se găsea în cea mai mare sală de baie pe care o văzuse în viaţa ei şi frumos decorată: o cadă imensă, rotundă, ocupa mijlocul încăperii în timp ce, într-un colţ, se ridica o spaţioasă cabină de duş cu pereţi de sticlă mată. Pereţii erau acoperiţi în întregime cu marmură albă cu vinişoare aurii. Erau şi trei lavabouri, un bideu şi veceuri, toate de culoare crem. Cât priveşte robinetele, acestea erau aurite şi în formă de mici Cupidoni, apa curgând prin săgeţile zeului dragostei.

Periuţe de dinţi, batiste, bonete de baie, nimic nu lipsea pentru a se asigura confortul clienţilor. Angie remarcă chiar şi un telefon fixat pe perete. Cât priveşte

halatele şi prosoapele, de un alb imaculat, erau şi ele brodate cu un mic Cupidon aurit.

„Dumnezeule, gândi ea, este un apartament nupţial pentru miliardari!”

Forţându-se să respire calm, reuşi să-şi revină şi decise să se întoarcă în camera vecină. Acolo, spre marea sa surpriză îl găsi pe Philip umplând două cupe cu şampanie. O găleată cu gheaţă, din argint gravat, era pusă pe o măsuţă rulantă, alături de un coş mare cu fructe şi cu un platou cu brânzeturi.

— Toate acestea au fost aduse în timp ce erai în sala de baie, îi explică Philip. Cu urări din partea direcţiei…

— O…

Amintindu-şi sfaturile Vanessei – „Să bei un pahar sau două. Aceasta te va destinde” – tânăra femeie înaintă şi acceptă cupa ce i se întindea.

Philip surâse şi ciocni paharul cu al ei.

— Pentru frumoasa mea mireasă! zise el.

Din nou, Angie înţepeni.

— Nu face asta, murmură ea.

— Ce?

— Nu-ţi bate joc… de…

— Crezi că asta este intenţia mea? Crede-mă, în acest moment nu vreau să-mi bat joc. Nu regret decât un lucru: că am aşteptat atât de mult. Trebuia să fac asta cu ani în urmă. Eşti nemaipomenit de frumoasă… adăugă, punându-şi uşor mâna pe gâtul lui Angie… Dar este prea târziu să punem întrebări sau să avem remuşcări. Să bem!

El duse cupa la buze şi luă o înghiţitură; Angie îl imită.

— Încă, o îndemnă el.

De data aceasta, el luă propriul pahar şi o făcu să bea, încetişor. Era un gest de o infinită şezualitate şi Angie simţi o dulce înfiorare. Imediat, simţi cum i se învârte capul, nu atât din cauza alcoolului, cât din cauza emoţiilor intense pe care i le trezea Pilip; picioarele îi tremurau pe tocurile înalte.

Philip lăsă cupa jos şi o înlănţui. Ridicând ochii spre

el, Angie îi aruncă o privire plină de adoraţie, de predare completă.

Fără un cuvânt, o ridică şi o duse până la patul imaculat. Ea închise ochii când se aşeză alături şi începu s-o dezbrace. O ameţeală delicioasă o cuprinse.

Când deschise ochii, nu mai avea decât sutienul şi chiloţii; cămaşa lui Philip era descheiată.

Privirile li se încrucişară.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Nu ştiu, mărturisi ea.

— Ai să vezi, totul va fi bine peste un minut sau două. Doar că ţi-ai băut şampania prea repede.

— Tu m-ai făcut să beau, remarcă ea.

El se mulţumi să surâdă şi, cu un gest foarte natural, îşi scoase cămaşa.

Angie nu uitase bustul lui neted şi musculos, întotdeauna bronzat şi sculptural. Îl privea acum cu emoţie, cu o încântare nespusă. La gândul că, pentru câteva ore, acest corp splendid era la dispoziţia ei, că putea să-l atingă şi să-l mângâie în voie, simţea cum i se usucă gura, iar vârfurile sânilor i se întăresc sub ţesătura de saten sidefiu.

Privirea lui Philip se fixă pe pieptul ei; întinse mâna pentru a-i mângâia un sân cu vârful degetelor. Fără voia ei, Angie lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Ca pentru a răspunde la acest semnal, Philip se aplecă şi-i cuprinse buzele cu ale sale. Mai întâi tandru, aproape ezitant, sărutarea deveni apoi exigentă, sălbatică; tulburată de dorinţă, Angie îşi înnodă degetele peste ceafa tovarăşului său, atrăgându-l cu putere spre ea.

În cele din urmă, el se smulse din această îmbrăţişare sălbatică pentru a-şi lăsa buzele să alunece pe ceafa tinerei femei, până la un sân pe care îl muşcă încetişor, mai întâi prin ţesătura fină a sutienului şi apoi gol, pentru că, nemairezistând, i-l desfăcu. O plăcere pură părea să iradieze în tot corpul lui Angie, în timp ce o chinuia o delicioasă tortură. Neobosită, gura lui Philip trecea de la un sân la altul, împărţindu-le, rând pe rând,

mângâieri şi muşcături uşoare. În sfârşit, îşi reluă explorările, trasând un drum fierbinte de-a lungul pântecului plat al lui Angie. Philip nu se întrerupse decât pentru a-i scoate chiloţii; dar deja reveni, mângâindu-i coapsele şi carnea dulce a pântecului.

Angie se ondula, cerea cu tot corpul, din toată inima, plăcerea pătrunzătoare pe care o cunoscuse o singură dată, una singură, în maşina lui Philip. Ce amintire vie va păstra acestui moment plin de extaz, ireal! Totuşi, de data aceasta, mâna lui Philip şi nu gura mângâie subtil triunghiul umed dintre coapsele sale, până când, fără să-şi dea seama, îşi depărtă din ce în ce mai mult picioarele, ca pentru a-l chema pe amantul său, pentru a-l ruga să-i ofere plăcerea supremă.

Răspunzând rugăminţii mute, Philip se dezbrăcă repede. Angie îl privi fără falsă pudoare, admirându-l dincolo de cuvinte.

Câteva secunde mai târziu, se întindea din nou alături de ea.

— Acum, îi murmură el la ureche, închide ochii, scumpa mea. Nu te gândi la nimic altceva decât la noi doi, împreună unul în braţele celuilalt ca doi iubiţi. Noi am aşteptat atât de mult acest moment... Vreau să fie de neuitat.

Un val de dragoste o invadă pe Angie şi întinse braţele pentru a-l atrage pe Philip la ea, în ea.

Când o penetră, scoase un mic strigăt – un strigăt de pură bucurie, în ciuda unei dureri trecătoare. Cum Philip se opri, îl strânse, incitându-l să continue până la apogeul plăcerii. În sfârşit, nu erau decât o singură fiinţă.

Picioarele ei se înfăşurară în jurul şoldurilor iubitului său şi, instinctiv, se mişcară la unison, conduşi de o senzaţie extraordinară până când, împreună, îşi strigară fericirea, extazul de a se fi cunoscut şi recunoscut.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Angie, lacrimi de dragoste, şi Philip se aplecă pentru a le sorbi, legănând-o pe tânăra femeie.

— Nu plânge, scumpa mea, murmură el. Ai fost

minunată. Doamne, dacă ai şti cum regret că trebuie să mă întorc mâine la Melbourne! Aş vrea să rămân aici şi fac dragoste secole de-a rândul…

Capitolul 8

La acest cuvinte, Angie se încorda, înainte de a scoate un lung suspin. Bineînţeles, ştiuse de la început că legătura lor va fi scurtă. Dar îi era greu să revină la dureroasa realitate, după experienţa magică pe care o trăise!

Din nou, suspină! Philip ridică privirea spre ea.

— Sunt suspine de satisfacţie, de oboseală… sau de alt fel? întrebă el.

Ea surâse şi-i petrecu mâna prin păr.

— Care este părerea ta?

— Nu ştiu, mărturisi el gânditor. De aceea te-am întrebat.

Angie lăsă să-i scape un mic râs nervos.

— Ei bine… un pic din toate trei. Sunt satisfăcută, foarte obosită dar, de asemenea, foarte decepţionată… concluzionă ea, cu o mutră îmbufnată.

— Decepţionată? repetă el, vizibil stupefiat.

— Da. Aş fi vrut să rămâi să mă iubeşti secole întregi! Dar… dacă trebuie să te întorci la Melbourne, asta este, nu-i aşa? Ne mai rămâne sfârşitul după-amiezii şi toată noaptea. Ştii, Philip n-aş fi aşteptat atâta timp, dacă aş fi ştiut că este atât de minunat! Dar tu eşti minunat! Eşti un amant de vis, ţi s-a mai spus?

Philip încruntă sprâncenele şi tânăra femeie se întrebă ce a spus rău. El murmură câteva cuvinte pe care nu le înţelese şi se ridică brusc, pentru a se duce la baie, lăsând-o pe Angie descumpănită şi disperată.

Când reapăru pe pragul sălii de baie, ea se aşeză şi-l privi cu un aer dezolat.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Ce am făcut? De ce eşti furios pe mine?

— Nu-ţi dai seama?

El se apropie şi o ridică în braţe fără tandreţe.

— Mica mea Angie, vino cu mine. Tu şi cu mine vom

face o baie în jacuzzi pus la dispoziţia noastră şi, în acest timp, vom avea o discuţie raţională.

Vorbind, a dus-o până la baie; fără politeţe, o aruncă în baia adâncă plină cu apă caldă, împroşcând în toată încăperea.

— Eşti un… un! exclamă ea, când reuşi să iasă din apă.

— Cum? întrebă el cu un aer batojocoritor, intrând încet în apă şi încrucişându-şi mâinile pe piept.

— Un ipocrit! Ceea ce te îmbolvăneşte, este că aş putea aprecia experienţa şi că aş vrea s-o reiau din nou! Eşti nebun de furie la gândul că altul ar putea să-ţi locul cât timp eşti plecat la Melbourne.

— N-ai să te culci cu altcineva, decretă el. Niciodată!

— Adevărat? Şi cum crezi că mă vei împiedica?

— Luându-te de soţie!

Timp de câteva minute, Angie nu ştiu ce să spună.

— Şi ce te face să crezi că vreau să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea, în cele din urmă.

— Ştiu că mă iubeşti.

„Şi tu? se gândi ea cu amărăciune. Niciodată nu mi-ai vorbit de dragostea ta”…

— Îţi baţi joc de mine? După cum ţi-am spus şi noaptea trecută nu pot iubi un bărbat pe care nu-l cunosc! Este adevărat, am avut odinioară o veritabilă pasiune adolescentină pentru tine; şi este adevărat, există o atracţie fizică între noi. Dar asta nu este dragoste.

— Ce ştii tu?

— Chiar dacă este un fel de dragoste – deşi încă mă îndoiesc – aceasta nu va dura. În tot cazul, nu este felul de dragoste care să ofere unui cuplu o bază solidă.

— Acesta este răspunsul tău?

Angie nu se putea abţine să rămână datoare cu răspunsul. Bărbatul pe care-l iubea – pe care-l iubise întotdeauna – o cerea în căsătorie şi ea îl refuzase. Indecizia ei se transforma în îngrijorare; totuşi, făcând apel la bunul simţ şi la curaj, declară:

— Acum, da.

— Şi pe viitor?

Ea înghiţi cu dificultate.

— Depinde de tine, Philip. Trebuie să încerc să te cunosc mai bine, să ştiu ce simţi cu adevărat pentru mine… Chiar de pe acum sunt sigură că ceea ce simt ar putea deveni o dragoste adevărată.

— Înţeleg, zise el gânditor.

— Şi tu? Mă iubeşti? întrebă ea, reţinându-şi respiraţia.

Privirile lor se găsiră, se înfruntară.

— Eu n-am obiceiul să le spun femeilor că le iubesc, când tocmai mă părăsesc, răspunse el pe un ton dur.

— Dar nu te-am părăsit… Ţi-am cerut să faci un efort ca să fim mai apropiaţi unul de altul. Problema cu tine este că ai obţinut tot ce ai vrut fără efort. Trebuie să înveţi că în viaţă nu vine totul pe o tavă de argint, atunci când doreşti.

Fără să-i răspundă, Philip se apropie de ea.

— Ce… ce faci? se bâlbâi Angie.

— Exact ce mi-ai cerut să fac.

Încerc să te cunosc mai bine, răspunse el, mângâindu-i prin spumă unul dintre sânii ridicaţi.

— Şi crezi că este cel mai bun mijloc?

— Imaginează-ţi, fac şi eu ce pot! Pentru că trebuie să te cuceresc, folosesc cele mai slabe talente… Mi-ai spus că sunt „un amant de vis” şi eu profit. Ştiu că Angie a mea nu m-ar fi minţit.

Tot vorbind, s-a apropiat atât de mult cât putea să pună, fără efort, stăpânire pe buzele ei şi sărutarea lor dură mult timp…

Angie era întoarsă pe o parte şi privea pieptul lui Philip care se ridica regulat în ritmul respiraţiei. Ea scoase un suspin obosit. Lumina slabă, ce începea să înroşească ferestrele, arăta că se apropie zorile.

— Ei bine, Philip, murmură tânăra femeie către iubitul său adormit, ai câştigat. Ştiu acum că nu pot risca să te las să pleci astăzi la Melbourne fără mine. Nu pot risca să nu mă mai ceri niciodată de soţie… de a nu mai fi niciodată aşa, culcată lângă tine.

Din nou scoase un suspin din adâncul inimii şi se întoarse pe spate. Cum va fi viitorul ei dacă se va căsători cu acest bărbat? îi va fi credincios? Va fi un bun tată pentru copiii lor? Va fi mereu alături de ea?

Se gândea cu invidie la cuplul părinţilor săi, atât de uniţi, iubindu-se după atâţia ani.

Iată ce visa ea. Voia să-şi crească acasă copiii, nu să-i trimită într-un pension de lux. Voia ca bărbatul ei să se întoarcă în fiecare seară acasă, nu să-şi petreacă viaţa în aşa-zisele „călătorii de afaceri".

Căsătorindu-se cu Philip Sterling, risca să sacrifice toate astea. N-ar fi trăit într-un infern? Din păcate, să se resemneze să trăiască fără el ar fi o condamnare şi mai rea.

Închise ochii şi reflectă la această alternativă. Dacă renunţa să se căsătorească, nu va mai simţi niciodată braţele protectoare în jurul său, buzele lui peste ale sale, corpul împreunat cu al său. Niciodată nu-l va mai auzi murmurându-i la ureche cuvinte încântătoare ca acelea pe care i le-a repetat încontinuu în timpul nopţii: „Eşti atât de frumoasă… Te ador… Te-am dorit întotdeauna… Te voi dori mereu… Sunt nebun după tine"…

Într-o singură noapte, cuvintele de dragoste o făcuseră pe Angie să fie complet dependentă de el. Şi ea îi spusese – şi cu ce mândrie absurdă – că nu putea să obţină nimic fără efort! Fără să ţină seama de propria-i slăbiciune…

Soneria telefonului de pe noptieră o făcu să tresară. Cine putea să fie? Vanessa era singura persoană care ştia unde s-o găsească: Angie o sunase în ajun pentru a-i spune unde era şi s-o anunţe că nu se va întoarce acasă în noaptea aceea.

— Vrei să răspunzi tu? mormăi Philip, pe jumătate treaz. Poate fi un incendiu în hotel…

Angie întinse mâna spre receptor.

— Da? zise ea cu o voce care-i trăda neplăcerea că fusese deranjată.

— Tu eşti, Angie?

Bud! Doamne, era Bud! Angie îşi puse palma pe microfon şi gemu.

— Ce este? întrebă imediat Philip, ridicându-se într-un cot.

— B-Bud, bâigui ea.

Philip trase o înjurătură. În ceea ce o priveşte, Angie înghiţi cu dificultate şi reuşi să spună în aparat:

— Da… eu sunt, Angie…

— Nu mi-am putut crede urechilor. Vanessa mi-a spus unde eşti şi cu cine. M-ai decepţionat teribil – şi poţi să-i spui lui Philip că atitudinea lui m-a dezgustat.

Mintea lui Angie începu să funcţioneze în mare viteză. Niciodată Vanessa nu i-ar fi dezvlăuit lui Bud unde se găsea dacă n-ar fi intervenit o urgenţă. Mai ales la o asemenea oră!

— Termină cu predica, Bud! zise ea cu o voce albă. Ce s-a întâmplat?

— Mama a suferit o criză cardiacă, răspunse el, fără ocolişuri.

Angie crezu că-i vine rău. Cum, mama lor avusese un atac?

Nu era posibil… Nu avea decât patruzeci şi opt de ani!

— Ea… n-a murit, nu-i aşa? Doamne, Bud, nu-mi spune că a murit… strigă la limita isteriei.

— Nu, n-a murit. Dar a fost dusă de urgenţă la spital. După cum spune tata, viaţa ei este încă în pericol.

Un val de lacrimi începu să curgă pe obrajii lui Angie. Philip luă telefonul din mâinile ei tremurătoare.

— Bud? Aici Philip. Angie este prea bulversată pentru a mai vorbi. Ce s-a întâmplat?

Lui Angie nu-i venea să creadă ce auzise. Mama sa… mama sa poate că murea, acum. Ce se va întâmpla dacă va sucomba? Ce va face Bud? Dar tatăl lor? Niciodată nu-şi va reveni… Era prea devreme. Mult, mult prea devreme!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bud, încearcă să-ţi dai seama de priorităţi, spuse deodată Philip cu o voce tăioasă. Ce importanţă are că Angie şi cu mine am

petrecut noaptea împreună dacă mama ta este între viaţă şi moarte pe un pat de spital? Şi ce mai aştepţi să sari în maşină şi să-ţi întâlneşti părinţii? Grăbeşte-te şi fii atent la drum. Nu vei face niciun serviciu tatălui tău dacă maşina ta va fi găsită înfiptă într-un pom.

Cu toate împrejurările, Angie nu se putu împiedica să fie impresionată de tonul său ferm şi direct. De obicei, el se arăta glumeţ în raporturile sale cu Bud, nefiind niciodată bănuitor faţă de reproşurile sau ezitările acestuia… Dar, în anumite împrejurări, putea să demonstreze că ştia să gestioneze crizele mai bine ca oricine.

— Nu, să nu pierzi timpul s-o cauţi pe Angie aici, reluă el, stăpân pe sine. O voi conduce eu acolo. Şi dacă aş fi în locul tău, mi-aş ţine gura în ceea ce ne priveşte pe Angie şi pe mine. Dacă spui părinţilor tăi ceva dezgreabil despre noi, te jupoi de viu! Înţelegi?

Fără să aştepte răspunsul, se aplecă peste Angie şi puse cu putere receptorul în furcă. Expresia sa feroce se îndulci pe loc când privirea se abătu asupra feţei acoperite de lacrimi a tinerei femei.

— Sărmana mea dragă, murmură, luând-o în braţe şi legănând-o încet. Ştiu ce reprezintă mama ta pentru tine… pentru voi toţi! Este o femeie formidabilă.

Mişcată de gentileţea lui, Angie făcu un efort pentru a nu izbucni din nou în lacrimi. În cele din urmă şi împotriva voinţei sale se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Vrei să mă conduci acolo, Philip? întrebă ea. Nu trebuia să mergi astăzi la Melbourne?

— Trebuia să plec, dar cum să te las în asemenea momente? Ai nevoie de mine, Angie.

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi.

— Da… da… este adevărat, admise ea. Philip, eu…

— Taci, nu spune nimic. Nu este momentul; ceea ce simţi este denaturat de circumstanţe. Acum grăbeşte-te să faci un duş, draga mea, în timp ce eu voi comanda un mic dejun rapid. Trebuie să ne grăbim, pentru că trebuie să trecem şi pe la tine, să-ţi iei nişte lucruri.

În mai puţin de o oră, Angie intra în apartamentul său. Era ora şase şi douăzeci şi cinci de minute la ceasul din salon.

— Tu eşti, Angie? întrebă vocea somnoroasă a Vanessei.

— Da, da, sunt doar eu.

Prietena sa apăru câteva minute mai târziu, în cămaşă de noapte, cu părul zburlit.

— Sper că nu eşti supărată pe mine, zise ea neliniştită. Nu voiam să-i spun fratelui tău unde eşti, dar când mi-a explicat ce este cu mama ta, n-am putu să-l refuz.

— Este foarte normal. Ai făcut bine.

— Unde este Philip?

— Mă aşteaptă în maşină. Mi-a propus să mă conducă la părinţii mei.

— Presupun că nu este momentul să te întreb ce s-a întâmplat între voi?

— Nu, răspunse Angie cu răceală. Într-adevăr, nu.

Vanessa dădu din cap fără a se formaliza de tonul tranşant al prietenei sale.

— Vrei ceva? O ceaşcă de cafea, de exemplu?

— Nu, nimic, mulţumesc.

— Sper din toată inima că mama ta se va face bine, zise Vanessa în timp ce Angie se schimba.

Tânăra femeie abandonă taiorul oferit de Philip pentru a îmbrăca un pantalon alb şi un tricou în dungi.

— Şi eu sper, murmură ea.

— Este atât de drăguţă la telefon.

— Într-adevăr, este o femeie adorabilă.

— Mama mea este odioasă şi totuşi o iubesc.

Lui Angie îi tremura bărbia. Vanessa se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Haide, plângi, îi spuse ea cu duioşie. Nu trebuie să faci pe viteaza cu mine.

Angie plângea.

Zece minute mai târziu, era în maşina lui Philip şi se îndreptau în viteză spre nord.

Capitolul 9

— Ce faci exact, ca meserie? întrebă Angie.

Philip se întoarse scurt spre ea. De aproape o oră rulau aproape în tăcere; singurul sunet, în habitaclu, era o muzică slabă, venită de la radio.

— Nu eşti obligată să vorbeşti, dacă nu vrei, sublinie Philip, îndreptându-şi atenţia spre drum.

— Ştiu. Dar vreau, cu adevărat, să-mi spui ce faci. Bud mi-a spus într-o zi că munceşti în domeniul exportului la Sterling Industries; în ce constă munca ta?

Din nou el îi aruncă o privire rapidă.

— Aşadar nu ştii? se miră el.

— Ce să ştiu?

— Am părăsit acest post acum un an. În prezent, sunt preşedinte-director general la Sterling Industries.

Tânăra femeie rămase cu gura căscată.

— Nu… nu, nu ştiam, zise ea în sfârşit. Credeam că tatăl tău conduce compania.

— Da, el trebuia s-o facă. Dar, din păcate, se dezinteresa din ce în ce mai mult de societate şi aceasta avea de suferit. Alegând să locuiască la Sydney, s-a rupt de lumea de afaceri; după cum ştii, aproape toate întreprinderile influente au sediile sociale la Melbourne. A fost greşeala mamei mele: ea refuza să locuiască la Melbourne şi obţinea ce voia… Când l-am înlocuit, câteva ramuri ale companiei aveau mari probleme. Am avut şansa să realizez o mai bună organizare şi suntem gata acum să profităm de un nou start.

Angie era impresionată şi surprinsă.

— Dar cum ai reuşit să-l înlocuieşti pe tatăl tău? L-ai convins să se retragă?

— Nu. A murit.

Angie nu-şi putu reţine un mic strigăt.

— Nu ştiam că nu cunoşteai acest lucru, continuă Philip. Bud era la curent, mi-a dat chiar şi un telefon, în vremea aceea. Credeam că ţi-a spus.

— Nu, nu mi-a spus… Doamne, sunt chiar dezolată, Philip. Cred că m-ai găsit nepoliticoasă că nu ţi-am

telefonat sau să-ţi fi trimis câteva cuvinte. Dar cum a murit? Era bolnav?

* * *

Ea păstra amintirea unui bărbat robust, încă frumos, care părea să aibă cincizeci de ani sau mai mult când l-a întâlnit.

— Da, foarte bolnav. Suferea de un cancer al ficatului şi al pancreasului; medicii n-au mai putut să facă nimic. A murit la trei luni după ce boala a fost detectată.

— Cred că a fost groaznic pentru voi toţi. Cred că sărmana ta mamă a fost distrusă.

— Absolut, răspunse el pe un ton plin de cinism. Atât de distrusă, încât a făcut înconjurul lumii ca să-şi revină. Călătoria sa a început a doua zi după înmormântare. Şi, luna trecută, a devenit a treia doamnă Jonathan Winthrop… Din fericire pentru mine, domnul Winthrop locuieşte în Texas şi nu poate călători din cauza nu ştiu cărei boli ciudate şi rare a sângelui. După părerea mea, data viitoare când o voi vedea pe mama va fi la înmormântarea noului meu tată vitreg. Dar nici asta nu este sigur, adăugă el, cu o ironie caustică. Şi dacă am să întârzii, risc s-o ratez – ea va fi deja plecată către noi aventuri!

Angie vru să încerce s-o apere pe mama lui Philip prin câteva platitudini de circumstanţă, dar se abţinu. Doamna

Sterling îi făcuse o impresie atât de proastă, încât înţelegea perfect reacţia fiului.

Preferând să schimbe subiectul, Angie reluă:

— Povesteşte-mi una din zilele tale obişnuite. Sau, mai bine, una din săptămânile obişnuite.

— Te previn, rişti să nu-ţi placă răspunsul…

— Cu atât mai rău, îmi asum riscul.

Ea detestă răspunsul. Mai rău: acesta o îngrozi.

Philip muncea în medie zece ore pe zi în timpul săptămânii, în weekend juca golf, mergea la teatru sau la restaurant – dar întotdeauna pentru a discuta cu clienţi potenţiali, sau pentru a se întreţine cu unii dintre

concurenţi… Angie începea să înţeleagă de ce mariajul său fusese un eşec! Ea îi împărtăşi acest gând.

— Uiţi că în primii trei ani de căsnicie ocupam un post mai puţin solicitant! Aveam mai mult timp să-l consacru capului. Timp de doi ani, Helen m-a însoţit în toate călătoriile mele în străinătate.

Angie se străduia să înăbuşe gelozia pentru a se concentra asupra faptelor pe care i le relata Philip.

— Când a murit tatăl meu, continuă el, mariajul meu era deja în agonie.

Helen refuza sistematic să vină cu mine: nu mai voia nici să împartă patul cu mine când eram acasă. Îşi trăia viaţa ei separată…

— Ca să fiu cinstită, mărturisi Angie, găsesc stilul tău de viaţă actual incompatibil cu o viaţă de familie decentă – chiar şi alături de o femeie foarte îndrăgostită de tine.

— Cine vorbeşte? Angie psihologul… sau Angie tânăra care se gândeşte la cererea mea în căsătorie?

— Amândouă.

— Astfel te gândeşti că nu avem nicio şansă să fim fericiţi dacă rămân preşedinte la Sterling Industries?

— Să zicem că nu m-aş căsători cu preşedintele lui Sterling Industries, zise ea curajoasă.

Era sinceră. Philip simţea determinarea din vocea ei, căci înjură încetişor.

— Şi ai accepta să-mi devii metresă? întrebă el cu oarecare bruscheţe, privind-o pe tovarăşa sa cu coada ochiului.

Niciodată nu s-a simţit Angie atât de descumpănită – nici atât de decepţionată. Totuşi ar fi trebuit să se îndoiască privind alegerea lui Philip… Singurul lui scop era de a se asigura că va rămâne tovarăşa sa de pat permanentă? Nu conta dacă ar fi fost sau nu căsătoriţi…

— Ei bine? insistă el cu o voce dură. Ai accepta?

Ea înghiţi cu dificultate.

— Îmi… imaginez că da, articulă ea în sfârşit, cu o sinceritate amară.

Incapabilă să-l privească, se întoarse spre fereastră,

moartă de ruşine.

A fi metresa unui bărbat însemna să accepţi o relaţie bazată pe sex, nu pe dragoste. Iată ce-i propusese Philip… Şi totuşi, era ciudat că dragostea o adusese într-o asemenea situaţie. O dragoste care refuza să moară, care o făcea să se trădeze pe ea însăşi şi să trădeze valorile care i se transmiseseră prin educaţie.

O tăcere de plumb se aşternu în habitaclu.

Angie îşi păstra cu obstinaţie capul întors spre portieră. Ei nu se opriră decât o singură dată, foarte puţin; Philip conducea în permanenţă cu viteza maximă legală, fără s-o depăşească.

Treptat, peisajul deveni mai arid şi Angie putu constata pe viu amploarea secetei de care tatăl său se plângea în fiecare an.

Bun fermier, domnul Brown reuşise să câştige suficienţi bani pentru a-şi ţine cei doi copii la universitate; dar, dacă ştia să protejeze recoltele de toate bolile majore, nu putea să facă mare lucru împotriva lipsei ploii. Şi dacă ferma sa era pe o latură vecină cu un râu, acesta, redus în unele locuri la un firicel de apă, nu era suficient pentru irigarea proprietăţii.

De altfel, se gândea Angie, cu o împunsătură în inimă, tatăl său avea multe alte griji în aceste momente decât seceta!

— Vrei să trecem mai întâi pe la voi sau vrei să mergem direct la spital? întrebă Philip când se apropiară de capătul călătoriei.

— La spital, te rog. Riscăm să nu fie nimeni acasă.

Philip îi urmă indicaţiile pentru a găsi drumul către acesta şi, după puţin timp, se opri în parcarea acestuia.

— Maşina lui Bud este deja aici, constată Angie, în timp ce se îndreptau spre intrarea în clădirea principală pe o arşiţă zdrobitoare. Priveşte, iată camionetă tatii!

Ea nu ştia dacă este un semn bun sau nu. Toată familia era la spital pentru că mama era între viaţă şi moarte? Sau pentru că se simţea mai bine şi putea să primească vizite? Cel puţin în cele două cazuri se putea

presupune că Nora trăia. Cel puţin Angie spera din tot sufletul…

Philip îi puse o mână pe umăr în timp ce ea intră în holul recepţiei.

— Mama ta este o luptătoare, afirmă el. Se va face bine. Vei vedea.

Dar aceste cuvinte liniştitoare nu reuşiră să calmeze teama tinerei femei. Chiar dacă mama sa îşi va reveni după atac, va rămâne un „subiect de risc”. Deja, câţiva ani mai înainte, medicul lor de familie o sfătuise să piardă în greutate în legătură cu tensiunea ei foarte ridicată – dar ea nu fusese capabilă să renunţe la hrana bogată care-i plăcea. O va face de acum înainte?

Vocea lui Angie tremura când se adresă recepţionerei.

— Bună ziua… Am venit s-o văd pe Nora Brown. A fost adusă aici în urma unei crize cardiace… Sunt fata ei.

Surâsul funcţionarei o linişti puţin.

— Da, înţeleg. I-am văzut trecând pe fratele şi pe tatăl dumneavoastră. Doamna Brown a fost transferată de la terapie intensivă la un alt serviciu, ceea ce este un semn bun. O găsiţi în aripa C, camera 10. Luaţi ascensorul pe care îl vedeţi până la etajul trei şi urmăriţi săgeţile.

Atât de mare era grija acesteia, încât lui Angie îi venea să plângă. Ea încercă să-şi păstreze sângele rece, îi mulţumi recepţionistei şi se îndreptă cu paşi vioi către ascensorul indicat.

Camera 10 din aripa C era o cameră particulară şi confortabilă, deşi mică. Când Angie intră, după ce bătuse încet la uşă, o găsi pe mama sa în aparenţă adormită; avea figura trasă şi tenul cenuşiu. Soţul său stătea alături pe pat, ţinându-i mâna, iar Bud stătea în picioare lângă fereastră şi părea pierdut în contemplarea arborilor rari ce jalonau parcarea.

Cei doi bărbaţi se întoarseră spre uşă când intră Angie. Ea putu să citească în privirea tatălui său o mare bucurie. În schimb, cea a lui Bud trăda un viu resentiment.

— Angie este aici, murmură Morris Brown la urechea

soţiei sale, pe un ton vesel.

Ochii bolnavei se deschiseră imediat.

— Angie…

Vocea sa era răguşită şi nesigură. Când îi întinse braţele, Angie, incapabilă să-şi reţină lacrimile mult timp, se repezi spre ea.

— Vino, vino, scumpa mea, murmură mama, legănând-o încetişor. Mă simt bine. Trebuia mai mult de o criză de inimă să mă omoare!

— Haide, haide… mormăi Morris. Tu n-ai fi aici, la ora asta, dacă nu te-aş fi transportat la urgenţă!

— Tatăl tău exagerează întotdeauna, afirmă Nora, ştergând cu un prosop lacrimile ce şiroiau încă pe obrajii lui Angie. Am avut doar un cheag mic de sânge într-un loc nepotrivit, asta-i tot… Doctorul mi-a spus că electrocardiograma nu arăta niciun pericol serios.

— El a subliniat, de asemenea, că dacă nu te ţii serios de regim, rişti să ai mai puţin noroc data viitoare îi reaminti soţul ei, cu un aer sever dar tandru.

— Regim, regim, regim… suspină Nora. Nu aveţi în gură toţi decât acest cuvânt. Cred că este cel mai oribil cuvânt de pe pământ!

— Şi eu găsesc cuvântul „mort” cel mai urât, interveni Bud. Te rog, mamă, fii rezonabilă şi ascultă-l pe doctor. A ţine regim nu înseamnă să te înfometezi! Trebuie doar să mănânci diferit, asta-i tot!

— Tu vorbeşti! bombăni ea.

— Bud are dreptate, doamnă Brown.

Pentru prima oară, ochii Norei se opriră asupra lui Philip.

— Oh, oh! Iată cine este! Nu s-ar spune că este Philip Sterling? Angie, spune-mi că visez!

Tânăra se ridică şi-i adresă lui Philip un surâs obosit.

— Mamă, din păcate, ai dreptate; este într-adevăr Philip! A sosit pe neaşteptate la Bud sâmbătă seara, în timpul seratei de aniversare şi era încă la Sydney când am aflat că eşti bolnavă. A avut amabilitatea să mă aducă până aici.

— Bine, bine… murmură mama sa, bănuind că Angie nu-i spunea tot. Este adorabil din partea ta, Philip. Dar ce aştepţi pentru a mă îmbrăţişa?

Philip se execută râzând.

— Sunt fericit să constat că nu v-aţi schimbat, doamnă Brown! exclamă el.

— Nu pot să spun acelaşi lucru despre tine, fiule! Te găsesc mai obosit. Dacă vrei să ştii părerea mea, ai nevoie de o noapte bună de somn şi să profiţi de aerul curat de la ţară. De ce nu rămâi câtva timp la fermă cu noi?

— Mi-ar face plăcere, doamnă Brown, dar afaceri urgente mă cheamă la Melbourne. Trebuie să mă întorc la Sydney mâine dimineaţă şi să iau un avion de acolo.

— Păcat.

Voi, cei tineri, nu vă daţi seama cât de scurtă este viaţa. Să nu te îndoieşti: să nu ţi-o greşeşti pe a ta, făcând lucruri care nu-ţi aduc fericirea! Aminteşte-ţi că n-ai decât una. Şi mai ales, nu lăsa pe mai târziu ceea ce ai fi putut face de mult timp… Când cunoşti momente dificile, ca acela pe care îl trăiesc eu, ai tendinţa să-ţi redefineşti priorităţile în viaţă. De exemplu, Morris şi cu mine, am decis să nu mai amânăm călătoria pe care o visăm de mult timp. Nu-i aşa, Morris?

— Absolut, întări interpelatul. Şi cu atât mai rău pentru neacoperirea noastră bancară!

Intrarea unei infirmiere cu o figură severă, puse capăt acestei conversaţii.

— Medicii au spus că doamna Brown trebuie să se odihnească, decretă ea, indicând întregii trupe drumul către ieşire. Şi e valabil şi pentru dumneavoastră, adăugă ea, adresându-i-se domnului Brown, care se pregătea să riposteze. Aveţi, în egală măsură, nevoie de odihnă.

— De altfel, trebuie să mergi să hrăneşti câinii, îi aminti Nora. Poate aţi putea reveni diseară? întrebă ea, aruncând o privire seducătoare către infirmieră.

— Bine, de acord, mormăi aceasta. Dar nu mai mult de o oră!

Angie decise să nu se întoarcă a doua zi cu Philip la

Sydney. Tatăl său arăta extenuat şi prost hrănit; va rămâne puţin şi se ocupa de el. Şcoala nu se va dărma dacă va absenta o săptămână – mai ales la această epocă din an: toţi elevii din clasele terminale încheiaseră cursurile şi în două săptămâni va începe vacanţa mare.

Ea trebuia, probabil, să se întoarcă şi să pună ordine în lucrări, înainte de concediul estival; poate chiar să-şi dea demisia. Dacă devenea metresa lui Philip, trebuia să se mute la Melbourne… Cu toate că nu prea îi plăcea oraşul, nu-şi putea închipui viaţa departe de Philip.

— De ce nu-l însoţeşti pe tata până acasă, Bud? sugeră ea când se îndreptau spre ascensor. Philip şi cu mine mergem să căutăm ceva de mâncare şi vă întâlnim cât mai curând posibil.

— OK, răspunse fratele său pe un ton sec.

Fără un cuvânt în plus, se îndepărtă cu răceală. După cum se vedea, nu iertase „trădarea” lor.

— Voi vorbi cu el, declară Philip.

— Nu ştiu dacă va servi la ceva, observă Angie suspinând. Este foarte furios pe mine.

— Nu, este furios pe mine. Şi pe drept cuvânt.

Angie îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, iată… Totul a început în vara când am fost la voi. La întoarcerea la universitate, Bud a developat fotografiile pe care le făcusem cu toţii. Şi în ele se vedea că tu şi cu mine nutream sentimente puternice unul pentru celălalt. Deodată, Bud m-a acuzat că te-am sedus. A trebuit să jur că între noi nu s-a petrecut nimic, era ca un nebun… Mi-a spus că dacă îţi ating un singur fir de păr, mă va ucide… Nu înceta să-mi repete cât eşti de tânără şi de inocentă, că meritai ceva mai bun decât un stricat ca mine… Şi, cinstit vorbind, eram de acord cu el. Şi sunt şi acum. La asta te-ai gândit când ai refuzat să te căsătoreşti cu mine.

Angie scutură din cap, străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

— Dar îţi promit că nu sunt monstrul pe care îl

descrie Bud, continuă Philip, luând, fără îndoială, tăcerea ei drept o aprobare. Mă gândesc chiar că aş putea să-mi ispăşesc greşelile… dacă nu este prea târziu…

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu pentru a obţine ce-am visat… răspunse el, cu o flacără arzătoare în fundul ochilor. Pe tine, Angie. Pe tine te vreau, murmură el şi se aplecă s-o sărute.

Angie fu cea care puse capăt sărutării lor, înspăimântată de dorinţa pe care o simţea urcând în ea. Cum era posibil ca un bărbat să exercite o asemenea atracţie asupra ei? Murea de dorinţa de a face dragoste acolo, în parchingul spitalului, unde se găsea mama ei în urma unui grav atac cardiac!

Totuşi, ce-i promitea el? Că se va schimba? Desigur – dar sentimentele sale nu erau suficiente pentru a-l reţine lângă ea. Mâine, orice se va întâmpla, el se va întoarce la Melbourne. Şi ea îl va urma, dacă i-o va cere, îl va lăsa să-i conducă viaţa şi să dispună de ea după bunul său plac…

Angie râse amar, dezamăgită.

— Ei bine, vezi? Ai ce ţi-ai dorit. Eu chiar de pe acum am acceptat să-ţi fiu metresă.

— Şi nu voi încerca să-ţi schimb hotărârea, afirmă el, atrăgând-o din nou în braţele sale.

— Fii atent, îl preveni ea; faptul că am spus da’ nu-ţi dă dreptul să te porţi rău cu mine. Dacă n-ai să mă respecţi, am să te trimit la dracu’!

— Dacă te voi lipsi măcar o zi de respect, draga mea, voi merge eu însumi acolo!

Aceasta suna ca o promisiune solemnă şi această constatare o mişcă pe Angie. În această clipă ar putea crede că Philip este îndrăgostit nebuneşte de ea… Totuşi, bunul simţ o punea în gardă împotriva concluziilor prea grăbite. Ea ştia că Philip nu era capabil de o astfel de dragoste. După propriile lui afirmaţii, o „voia”, dar n-o iubea.

— Bine, îţi amintesc că trebuie să căutăm ceva de mâncare, îi aminti el, luând-o de braţ.

Alungându-şi gândurile negre, îl urmă până la

maşină.

— Domnule Brown…

Toată lumea se întoarse spre Philip. Erau aşezaţi în jurul mesei din bucătărie şi mâncau ceea ce adusese Angie de la birt.

În timpul acestei mese nimeni nu vorbise. Angie era foarte iritată de atitudinea lui Bud, care nu înceta să le arunce, ei şi lui Philip, priviri dispreţuitoare. Noroc că tatăl său era prea preocupat pentru a observa aceste manevre…

— Da, Philip? întrebă Morris.

— Cu privire la această călătorie pe care soţia şi dumneavoastră vreţi s-o întreprindeţi… Iată, ştiu că sunteţi un om mândru şi că niciodată nu veţi accepta un gest de caritate. Dar mi-ar face plăcere să vă ofer această vacanţă. Aş vrea să consideraţi aceasta ca un gest de mulţumire pentru gentileţea cu care m-aţi adăpostit în timpul verii pe care am petrecut-o aici. Ştiţi, mi-o amintesc că pe cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea.

Bud scoase un fel de fluierat răutăcios care atrase privirea surprinsă a tatălui său şi una furioasă din partea lui Angie.

— Crezi că n-ar trebui să accept oferta prietenului tău, Bud? se miră Morris.

— Da, da, bineînţeles, afirmă Bud cu rea-voinţă. El are posibilităţi… Nu-i aşa, Philip? adăugă el, luându-l pe după umeri, într-o parodie de gest amical.

Ce înseamnă câteva mii de dolari pentru un Sterling?

Morris dădu din cap.

— Nu asta este problema. Propunerea ta îmi merge la inimă, Philip, dar nu cred că Nora va aprecia prea mult această idee. Înţelegi, ei nu-i place să datoreze cuiva ceva. Şi apoi, nu-i plac cadourile scumpe.

Angie puse mâna peste cea a tatălui său.

— Papa, nu fi aşa! Cum a spus Philip, voi i-aţi oferit o vacanţă; acum e rândul lui, asta-i tot!

— Presupun că o putem considera astfel, admise Morris cu un suspin. Bine, de acord… Dar atunci, nimic prea scump. Şi fără trasee lungi. Trebuie găsită o localitate

aici, în Australia. Un loc cu adevărat frumos şi liniştit.

— Cunosc un astfel de loc, exclamă Philip. Insula lui Orfeu. Este una dintre insulele cele mai la nord de Marea Barieră de Coral şi, în acelaşi timp, una dintre cele mai puţin frecventate.

„Ai uitat să adaugi că e şi una dintre cele mai scumpe", se gândea Angie. Dar nu făcu nicio remarcă. Nici Bud, slavă Domnului, deşi experienţa lui arăta că şi el ştia cât putea să coste o vacanţă pe insula lui Orfeu.

— Nora a visat întotdeauna să stea câteva zile pe una dintre aceste insule… murmură Morris, vizibil câştigat de idee.

— Adjudecat! spuse Philip râzând.

Angie, dacă-ţi dau bani, te-ai putea ocupa de organizare? Mă gândesc că perioada cea mai bună ar fi în timpul lunii mai. În plus, până atunci, mama ta va fi complet restabilită şi ar putea profita la maximum.

— Da, mai este o lună bună, aprobă Morris. La acel moment, aş fi terminat de strâns recolta de vară. Şi sunt sigur că vecinii ar accepta să se ocupe de animale în lipsa noastră.

— Perfect! exclamă Philip.

— Bine, acum vă rog să mă scuzaţi, continuă Morris, punându-şi scaunul la loc. Vreau să merg să fac o mică plimbare pe malul râului. Am o groaznică durere de cap şi, în general, sunt obosit.

Angie îşi privi tatăl în timp ce acesta ieşea pe verandă şi-şi trăgea pe ochi pălăria. Ea se ruga din toată inima ca mama sa să-şi revină repede de pe urma atacului. Morris Brown nu suporta să-şi vadă soţia în starea asta.

— Trebuie să fie grozav să poţi plăti totul după dorinţă, remarcă Bud cu un surâs răutăcios în direcţia lui Philip. Prietenie… consideraţie. Ce Dumnezeu, Angie, n-ai niciun fel de mândrie? Mica mea soră! Nu-ţi dai seama că nu eşti decât un nume în plus pe o listă care cuprinde deja sute şi că încă nu s-a terminat? Când se va sătura să se culce cu tine, Philip te va arunca precum o vulgară batistă de hârtie folosită! Pentru el, tu reprezentai o sfidare,

pentru că erai prima fată pe care n-a avut-o de la prima întâlnire. Dar acum nu mai eşti o sfidare. Doar o sărmană proastă care s-a grăbit să-şi scoată chiloţii când marele Philip Sterling i-a cerut-o.

— Destul! îi tăie Philip cuvintele, ridicându-se brusc.

Angie simţi cum o încearcă un frison. Niciodată nu-l văzuse pe prietenul său atât de ameninţător, atât de vizibil scos din fire.

— Să ieşim, Bud, zise el cu o voce periculos de calmă.

— Philip, nu, strigă Angie. Te rog…

— Linişteşte-te, Angie, n-am să-l provoc pe fratele tău la duel. Vreau doar să clarific unele lucruri cu el.

— Eşti… eşti sigur?

— Ce Dumnezeu, Angie! explodă Bud. Suntem adulţi, nu nişte puşti. De altfel, sunt capabil să mă apăr şi singur, nu este nevoie ca surioara mea să se amestece. Dacă Philip vrea să se bată cu mine, atunci să vină! A trecut multă apă pe râu, de când eram doar un băietan de la ţară impresionabil şi prea fericit să lingă cizmele marelui Philip Sterling!

Angie dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ea îi privea în tăcere pe cei doi bărbaţi îndreptându-se spre garaj şi trântind în urma lor uşa grea de lemn.

N-au trecut decât douăzeci de minute şi uşa garajului se redeschise încet.

Cei doi ieşiră împreună. Bud părea puţin zăpăcit, dar nu se vedea niciun semn de violenţă. El se îndepărtă către râu, în timp ce Philip venea spre casă. Angie veni în întâmpinarea lui şi-l aşteptă pe verandă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea neliniştită. Ce i-ai spus? Timp de câteva secunde care îi părură interminabile.

Philip se mulţumi s-o privească intens.

— Rămâne între el şi mine, Angie, declară el, în cele din urmă.

— Dar… dar…

— Nu încerca să-l faci pe Bud să vorbească, îi tăie el cuvintele. L-ai pune într-o situaţie stânjenitoare. Ascultă-mă, Angie, am decis să plec la Sydney. Cu cât voi ajunge

mai repede la Melbourne, cu atât va fi mai bine. Astfel, aş putea reveni la Sydney în weekend-ul viitor. Ce vrei să faci pentru mama ta? Cât timp vei sta aici?

Totul se petrecea atât de repede… Angie nu ştia ce să răspundă.

— Mă… mă gândeam la cel puţin o săptămână.

— Deci nu te vei întoarce la Sydney weekend-ul viitor?

— Nu. Îmi imaginez că Bud va fi acolo; mă voi întoarce probabil cu trenul de duminică seara. Trebuie să fiu la şcoală pentru ultima săptămână a trimestrului. Dar, Philip, ce se întâmplă?

— Despre ce vorbeşti? Despre mine şi Bud?

— Nu! Îţi vorbesc despre noi, Philip. Despre mine şi tine. Ce aştepţi din partea mea?

— Eşti gata să revii cu privire la acordul nostru?

— Nu, deloc… Dar trebuie să ştiu unde mă găsesc. Contezi că vei veni să-ţi petreci weekend-ul cu mine, la Sydney? Sau vrei să demisionez şi să mă mut la Melbourne?

— Ascultă, nu pot să-ţi spun precis ce se va întâmpla. Nu, nu vreau să demisionezi şi să mergi la Melbourne. Voi veni eu la Sydney, când voi reuşi să aranjez totul. Pentru moment, poţi continua să trăieşti şi să lucrezi exact ca mai înainte.

Lumini de bucurie se iviră în ochii tinerei femei.

— Adevărat? întrebă, neîndrăznind să-şi creadă urechilor. Oh, Philip, este minunat!

Sunt atât de fericită!

Timp de câteva secunde, el nu zise nimic, mulţumindu-se s-o privească; apoi o trase spre el şi o sărută îndelung.

— Spune-mi că mă iubeşti, murmură el.

— Te iubesc, răspunse ea, fără cea mai mică ezitare.

— Şi nu vei iubi niciodată pe altcineva?

— N-am făcut-o şi nu o voi face niciodată.

— Este tot ce voiam să ştiu. La ce oră vei fi luni seară acasă la tine?

— Către patru şi jumătate.

— Te voi întâlni atunci.

Cu aceste cuvinte, el coborî repede scările verandei şi se îndreptă spre maşină, fără a mai arunca nicio privire în urmă.

Abia când maşina se depărtă, Angie îşi dădu seama de un lucru esenţial.

El nu-i spusese, la rândul său, că o iubeşte.

Capitolul 10

— A plecat Philip?

Aşezată pe treptele pridvorului, ca odinioară când era copil, Angie ridică privirea când Bud i se adresă.

— Da, răspunse ea cu un suspin.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că Bud nu se mişcase şi o privea fix, cu o expresie ciudată pe figură, în acelaşi timp înspăimântată şi impresionată. S-ar fi zis că încerca să citească în ea, dar nu reuşea cu adevărat…

— Termină să mă priveşti aşa, bodogăni ea. Tu nu poţi înţelege. Îl iubesc; întotdeauna l-am iubit. Din acea vară… Ştiu că nu-l consideri demn de a fi iubit astfel, dar este. Philip este un tip bun. Tu nu-l înţelegi, asta este tot.

Fratele ei ridică mâna, în semn de apărare.

— Te înşeli, Angie.

Cred că-l înţeleg perfect pe Philip. Poate mai bine ca tine.

Angie sări în picioare. Ochii ei aruncau fulgere.

— Te rog, termină cu acea poveste a „călăului de inimi”. Este o poveste veche. De ce te crezi în permanenţă obligat să-l dărâmi pe Philip? Îţi amintesc că te-ai considerat cel mai bun prieten al lui! Ştii ce? Cred că eşti gelos pe el. Că întotdeauna ai fost.

Cu mâinile în şold, aşteptă să vadă dacă lovitura şi-a atins scopul. Dar remarcă, decepţionată, că Bud surâdea.

— Cred că încep să înţeleg ce-i place lui Philip la tine, observă el. Eşti o adevărată tigresă! Şi eu continuam să te consider o adolescentă timidă… atât de inocentă încât avea nevoie de fratele mai mare pentru a o proteja de

Philip, Marele Lup Rău!

— Philip n-are nimic dintr-un „mare lup rău”! Ascultă-mă, dacă se pare că m-a sedus în mod laş, îţi mărturisesc că nu este cazul. De fapt…

— Este ceea ce mi-a spus şi el.

Angie îşi încruntă sprâncenele.

— El… ţi-a spus. Şi ce ţi-a mai povestit despre mine?

— Nu pot să-ţi reproduc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui? De ce trebuie să fiţi amândoi atât de discreţi?

— Philip doreşte acest lucru.

— Şi de când îl asculţi pe Philip? Eu sunt, totuşi, sora ta. Nu este mai important decât un amic pe care nu l-ai văzut de atâţia ani?

— Imaginează-ţi, surioară, că bărbaţii nu sunt ca femeile. Ei n-au nevoie să se vadă de trei ori pe săptămână ca să rămână apropiaţi.

— Visez! Iată că reîncepi să-i lingi cizmele lui Philip, ca odinioară! Nu ştiu ce ţi-a povestit în hangar, dar să ştii un lucru: minunatul tău Philip m-a cerut în căsătorie şi l-am refuzat. Ei bine, în schimb el s-a grăbit să-mi propună să-i devin metresă!

— Se spune că, acum, tu cauţi să-l distrugi!

— Am acest drept. Eu sunt îndrăgostită de el.

Bud o privi câteva secunde în tăcere, înainte de a da din cap, surâzând.

— Ştii ceva, Angie? Aproape că mi-e milă de Philip. Şi când mă gândesc că în tot acest timp eu încercam să te protejez! Ce idiot am fost! concluzionă el, îndepărtându-se.

Auzind o ciocănitură uşoară în uşa biroului său, Angie aruncă o privire către pendula de pe perete. Era trei şi jumătate; nu putea fi vorba de Vanessa, profesoară conştiincioasă al cărei curs se termina după ce suna.

— Intră, strigă ea.

Era Debbie. Adolescenta părea încântată.

— Bună ziua, domnişoară, zise ea.

Îmi pare rău că vă deranjez, ştiu că nu aveam întâlnire… Dar voiam să vă spun că… n-am făcut-o. Ştiţi?

Cu Warren… M-am gândit la ceea ce mi-aţi spus şi m-am hotărât să aştept până când voi întâlni pe cineva cu adevărat special.

Angie simţi cum i se umezesc ochii de emoţie.

— Voiam de asemenea, să vă întreb dacă veţi fi aici şi anul viitor, continuă Debbie. Vreau să spun că… sunteţi a treia noastră consilieră în trei ani… Dar vă iubim mult şi ne-ar plăcea să rămâneţi. Chiar şi Gloria vă iubeşte mult!

Angie nu se putu abţine să nu râdă. Gloria era fata cea mai insuportabilă din şcoală – o „super-pacoste”, după expresia Vanessei.

— Asta este, într-adevăr, un compliment! exclamă ea cu umor. Linişteşte-te, Debbie, rămân.

— Super cool! Mă duc să le spun şi celorlalte. Erau neliniştite pentru că aţi lipsit săptămâna trecută. Le era frică să nu fi clacat…

— Nu, nu are legătură cu voi, te asigur. În realitate, mama mea este bolnavă.

A avut o criză cardiacă. Dar acum se simte mai bine. A ieşit ieri din spital.

— Oh, nimeni nu ne-a spus…

Debbie îşi încruntă sprâncenele, nemulţumită.

— Aici nu ni se explică nimic! Dacă am fi ştiut, v-am fi putut trimite o scrisoare, ceva de genul ăsta.

Angie se gândi că acesta era unul dintre momentele ce făceau ca meseria să fie plăcută, în ciuda muncii dificile.

— Mulţumesc mult, Debbie. Eşti adorabilă. Sunt foarte mândră de decizia pe care ai luat-o. Dovedeşte că ai crescut şi că te-ai maturizat.

Debbie surâse.

— Asta mi-am spus şi eu… Dar să nu spuneţi la nimeni. Eu le-am spus că am făcut-o şi că este fabulos! La revedere, domnişoară Brown!

Abia ieşise, că Vanessa îşi vârî capul pe uşă.

— Ce voia Debbie? întrebă ea. Imaginează-ţi că a povestit la toată lumea că şi-a pierdut virginitatea în weekend-ul trecut! Sincer, ce generaţie!

— Eu nu găsesc această generaţie foarte diferită de a

noastră, observă Angie. Toţi încearcă să înţeleagă ce înseamnă sexul şi dragostea... şi toată lumea comite greşelile cele mai grosolane.

Ochii negri ai Vanessei se îngustară cu un aer bănuitor.

— Nu-mi spune că ai făcut o greşeală ieşind cu „călăul de inimi”.

— Bineînţeles că da! El nu-mi va da niciodată ceea ce visez, Vanessa.

— Pot să ştiu ce?

— O viaţă normală de familie, cu o casă, copii şi un soţ care vine în fiecare seară...

— Ce oroare! Eu prefer cocteilurile şi călătoriile în avion particular!

— Materialisto! Poţi să spui tot ce vrei, dar aerele tale nu mă înşală. Ştiu cum îl priveşti pe Bret Johnson... Acum, mărturiseşte: ce este între profesorul de economie şi tine?

— Nu este mare lucru, pentru moment, răspunse Vanessa cu un mic zâmbet şiret. Dar cred că mă place.

— Nu-i de mirare. Eşti destul de agreabilă pentru profesor de mate feminin... Bine, îmi vei povesti totul pe drum. Imaginează-ţi că Philip trebuie să mă aştepte acasă. Trebuie să mă gândesc la un alt mod de a te asculta.

— Nimic nu te-ar putea face să te gândeşti la altceva. O ştii tot atât de bine ca şi mine!

Angie suspină şi îi surâse prietenei sale.

— Poate ai dreptate...

La vederea Audi-ului negru al lui Philip, deja parcat lângă imobilul lor, Angie îşi dădu seama că nu încetase să se teamă că nu va veni.

— Ei, fii atentă! strigă Vanessa când propria lor maşină ocoli periculos un camion ce venea drept spre ele.

— Iartă-mă. O secundă de neatenţie.

— Da, şi îmi dau seama care a fost cauza! Credeam că vine doar la patru şi jumătate.

— Aşa mi-a spus, răspunse Angie, încercând – fără prea mult succes – să-şi controleze tremurul mâinilor şi al

vocii.

Ce oră este?

— Patru şi douăzeci şi trei de minute. Iată un bărbat grăbit!

Cele două femei îl văzură pe Philip ieşind din maşină când ajunseră aproape de el. De data aceasta, era îmbrăcat foarte lejer, cu blugi prespălaţi şi un polo de golf bleumarin, cu mâneci scurte. Cu toată această ţinută, din el se degaja o impresie de dezinvoltură de netăgăduit.

Toţi bărbaţii bogaţi se născuseră cu acest aer de încetineală arogantă? se întreba Angie. Sau o căpătau cu timpul, ca să fie trataţi de toţi ca nişte fiinţe superioare?

Vanessa clătină din cap.

— Doamne, este cu adevărat un tip afurisit, admise ea. Nu este de mirare că eşti nebună după el! Cred că dacă mi-ar fi cerut să fiu metresa lui, mi-aş fi făcut bagajele înainte să aibă timp să termine fraza! Dar eu aş fi acceptat să mă căsătoresc cu el. Nu pot decât să-ţi admir forţa de caracter. Cum ai putut să refuzi? Notează că din această cauză se arată atât de grăbit. „Nu”, nu era cuvântul pe care să-l fi auzit din gura multor femei!

— Mmm, răspunse Angie.

Privirea sa se încrucişă cu cea a lui Philip când îşi opri maşina lângă a lui.

— Spune-mi Vanessa, te superi dacă mergi să duci maşina în garaj? întrebă ea.

Aş vrea să schimb câteva cuvinte cu Philip înainte de a urca.

— Egoisto, murmură Vanessa.

— Îţi promit că-l voi aduce la cafea într-un minut.

— OK, voi pune apa să fiarbă.

Philip se apropie de maşină şi-i deschise portiera lui Angie.

— Bună ziua, Angie, zise el. Bună ziua, Vanessa, adăugă el cu un mic semn din cap, în timp ce aceasta trecea pe locul şoferului.

— Salut, răspunse doar Vanessa, surâzând cu un vag aer ironic. Punctualitatea ta este uimitoare.

El nu-i răspunse, mulţumindu-se să-i întoarcă surâsul. Totuşi, Angie îi simţi tensiunea ascunsă sub acest surâs de faţadă; şi imediat o invadară temerile.

„A venit să-mi spună că totul s-a terminat între noi. Că a decis să nu mai vină la Sydney. Că eu nu valoreze nimic”. Dar de ce a venit în persoană să-i spună? Putea să telefoneze sau să scrie…

Ai rezolvat ceea ce trebuia să faci? întrebă ea când Vanessa demară şi se îndepărtă.

— Aproape, răspunse el. Mi-au mai rămas câteva probleme să le rezolv. Dar, dacă vrei să ştii dacă m-am mutat la Sydney, răspunsul este da.

Părea că-i face plăcere vizibila uşurare a lui Angie.

Dar tânăra femeie nu era mulţumită de ea însăşi. Era incorigibilă!

Sigur că mândria şi dragostea nu puteau face casă comună, decise ea cu tristeţe.

— Vrei să urci la o ceaşcă de cafea? îi propuse ea. Vanessa tocmai o prepară.

— Aş prefera să discut doar cu tine, Angie, spuse el atât de serios încât temerile şi îndoielile lui Angie reveniră imediat în forţă. Am putea merge undeva? Există un parc în apropiere, de exemplu?

— Ei, da. Lasă-mă doar o secundă s-o previn pe Vanessa ca să nu-mi reproşeze că nu i-am spus nimic, OK?

La rândul său, Philip o aştepta în maşina sa şi cu motorul deja pornit. Urmărindu-i indicaţiile, el o conduse până la un parc deasupra portului. Vederea era magnifică; merseră câteva minute în tăcere înainte de a se aşeza pe o bancă dominând marea.

Angie era atât de neliniştită, de tulburată, încât nu putu să stea tăcută mult timp.

— Philip… Philip, nu sunt sigură că eu… că eu…

— Te rog, Angie, nu mai continua, îi tăie el cuvintele. Ascultă mai întâi ce vreau să-ţi spun, apoi vei putea vorbi.

— Foarte bine, răspunse ea.

Dar deja simţea că nu va aprecia cuvintele lui Philip.

— Eu n-am fost întru totul cinstit cu tine, reluă el.

Ea simţi cum i se strânge stomacul.

— Iată, continuă el, ţi-am făcut o propunere pe care nu aveam de gând s-o onorez.

Copleşită, tânăra femeie îşi înclină capul.

— Voiam doar să verific dacă mă iubeşti. După aceea, te asigur că nu aveam intenţia să fac din tine metresa mea. Niciodată nu m-am gândit să-ţi dau alt rol decât pe cel de soţie şi de mamă a copiilor mei.

Copleşită, Angie tresări şi îşi cufundă privirea în cea a lui Philip. Acesta întinse mâna şi o mângâie încetişor pe obraz.

— Te iubesc, Angie, murmură el. Te-am iubit întotdeauna, Din acea faimoasă vară.

— Dar… dar n-ai venit niciodată să mă cauţi, obiectă ea. Şi te-ai căsătorit cu alta!

Philip înclină capul.

— Am comis o greşeală lăsând ca alte forţe să aibă controlul asupra vieţii mele. Credeam că îţi fac un serviciu purtându-mă cu cruzime; nu credeam că te merit.

— Cum ai putut să crezi aşa ceva?

— Oh, Angie, Angie… Îţi dai seama cât de diferite sunt familiile noastre? În acea vară am cunoscut o lume total diferită de ceea ce cunoscusem înainte, atât de minunată, încât eram literalmente ros de invidie.

Aveam o părerea despre ceea ce erau Brown-ii cunoscându-l pe Bud, care era cel mai cinstit şi mai plin de viaţă dintre persoanele pe care le cunoscusem înainte. Pe mine mă aprecia pentru ceea ce eram, nu pentru familia sau pentru averea mea.

Am înţeles reacţia sa, în perioada aceea. Ce frate, demn de acest nume, ar fi vrut ca un bărbat ca cel ce eram atunci să se atingă de sora sa de cincisprezece ani? De altfel, atunci nici eu nu aveam nimic dintr-un bărbat. Nu eram decât un imbecil, obsedat de fete, pretenţios şi răsfăţat… Şi, de fapt, fetele acelea nu mă interesau decât pentru a le aduce în patul meu!

În aceste condiţii, îi era uşor, când m-am întors la universitate, să se convingă că ceea ce a crezut că e

dragoste, nu era decât o formă elaborată de dorinţă şi de a mă convinge că dragostea ta nu era decât o trecere rapidă spre adolescenţă…

— Eu însumi am încercat să mă conving, mărturisi Angie. Dar n-am reuşit să te uit.

— La fel şi eu… Evitam toate fetele care îţi semănau cât de cât. Totuşi, în acelaşi timp, căutam genul de relaţii pe care mi-ar fi plăcut s-o întrevăd. Când am întâlnit-o pe Helen, ea a înţeles repede că aşteptam o femeie şi s-a străduit să joace rolul unei tovarăşe ideale – reuşind să mă convingă că visa să devină soţia mea şi mama copiilor mei.

Nu era decât o comedie, fireşte. Ea venea dintr-o familie care fusese bogată, dar care pierduse mult din cauza crizei imobiliare, în anii patruzeci şi cinci. S-a căsătorit cu mine pentru banii mei şi n-a vrut decât aceşti bani.

Admit a fi, parţial, responsabil de atitudinea pe care a adoptat-o faţă de mine. De fapt, a înţeles rapid că n-o iubeam, cum nici ea nu mă iubea. Căsătoria noastră a fost condamnată de la început. Când a refuzat să se culce cu mine, am angajat detectivul particular despre care ţi-am vorbit deja… şi cunoşti urmarea.

— Şi când te-ai culcat cu alta? întrebă Angie nesuportând să nu ştie. Sau, mai bine zis, au fost numeroase alte femei?

— Nu, doar una singură. Crede-mă, Angie, a fost o aventură fără importanţă, atât pentru ea, cât şi pentru mine. Era o „bussineswoman” dată dracului, de vrei treizeci de ani. Zicea că face dragoste ca să se destindă…

Pe scurt, pentru a reveni la ceea ce este esenţial, când a plecat Helen, m-am gândit la ceea ce reprezenta viaţa mea. M-am privit în oglindă şi nu mi-a plăcut ce-am văzut. Şi apoi am privit altfel lucrurile – şi nu mi-e ruşine să mărturisesc.

Inima tinerei femei se umplea de tandreţe.

— Ce ai văzut, Philip? întrebă ea.

— Asta, răspunse el, scoţând din portofel o foaie de hârtie îndoită în patru şi uşor uzată.

Cu grijă, i-o întinse lui Angie.

— Este… poemul meu, exclamă ea cu o voce sugrumată, în timp ce lacrimile îi ardeau pleoapele. Cel pe care ţi l-am dat în acea noapte de neuitat… L-ai păstrat în toţi aceşti ani?

— Cum aş fi putut să-l arunc? Nimeni nu m-a iubit aşa, Angie, şi nimeni nu mi-a scris, niciodată, lucruri atât de frumoase. Când am recitit acest poem, disperarea s-a transformat în hotărâre. M-am decis că, dacă a rămas măcar o mică şansă să te recuceresc, nu trebuie s-o las să treacă.

Ştiam că nu te-ai căsătorit. Speram şi mă rugam să mai simţi ceva pentru mine… Mi-au trebuit câteva zile ca să găsesc curajul de a acţiona. Aniversarea lui Bud a servit drept catalizator. Ştiam că dădea o serată, ca în fiecare an, şi ştiam că vei fi acolo.

— Deci, când ai venit la aniversarea lui Bud… în realitate, mă căutai?

— Da, mărturisi el. O parte din mintea mea nu înceta să repete că eram un idiot dacă îmi imaginam că te-aş putea seduce după atâta timp; dar, cu toate acestea, nu puteam să renunţ.

El schiţă un zâmbet amuzat.

— Bineînţeles, păstram despre tine o imagine puţin… învechită. Îţi imaginezi ce şoc am avut când mi-ai deschis uşa! În mai puţin de o fracţiune de secundă, mi-am pierdut toate speranţele. Splendidja creatură pe care o aveam sub ochi, nu se aştepta la venirea mea…

— Dar te înşelai.

— Da, dragostea mea, am sfârşit prin a remarca. Şi atunci am ştiut că aveam încă o şansă de a-mi realiza visul. Iată de ce am făcut ceea ce am făcut.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre trei lucruri, dragostea mea. Mai întâi, am demisionat din postul de la Sterling Industries. Apoi am pus în vânzare casa mea din Melbourne. În sfârşit, am decis să înfiinţez aici, la Sydney, o firmă, avându-l pe Bud ca asociat.

Angie rămase cu gura căscată.

— Nu este un mare sacrificiu pentru mine, insistă Philip. Şi îţi promit că n-am să regret în cele din urmă. De când a murit tata şi mama a plecat, n-am mai dat o importanţă enormă firmei familiei. Am angajat persoane de încredere pentru a conduce filialele; voi urmări de la Sydney mersul global al întreprinderii, fără să mă implic totuşi prea mult.

În ceea ce priveşte casa mea… nu păstrez nicio amintire plăcută. Aş fi mulţumit să cumpăr ceva pe aici. În sfârşit, pentru asociaţia mea profesională cu Bud… Întotdeauna am visat să muncesc într-un domeniu creativ. Ori, în seara aniversării sale, Bud m-a informat că dorea să-şi deschidă propria agenţie de publicitate; iată de i-am propus să-l finanţez când am discutat alătăieri în hangar. Când a înţeles că era serios, a acceptat.

Angie nu ştia ce să spună, parcă era căzută din nori.

— Acum, reluă Philip, te rog, încă o dată, să te căsătoreşti cu mine. Dacă accepţi, vom merge direct să-ţi cumpăr inelul de logodnă… Din cauza divorţului meu, trebuie să aşteptăm douăsprezece luni până ne vom căsători, dar în acest timp am putea să căutăm o casă şi să pregătim ceremonia. Vreau ca mama ta să fie mândră de tine!

Dacă, în schimbi, zici nu, trebuie să te previn că nu voi abandona partida. Te voi urmări fără încetare, te voi seduce, te voi şantaja, te voi cumpăra, dacă va fi necesar… Voi face din tine soţia mea, Angie Brown! Atunci? Ce spui acum? Da? Sau, din nou, nu?

Angie privi faţa frumoasă a lui Philip înainte de a-şi pleca privirea pe poemul pe care îl scrisese cu atât de mult timp înainte.

În fiecare zi mă voi gândi la tine şi în fiecare noapte te voi visa într-o zi, vei reveni la mine.

Într-o noapte, vei face cu mine o dragoste cu adevărat fierbinte care niciodată nu va muri Te voi iubi întotdeauna.

— Angie? murmură Philip, te rog, dă-mi un răspuns.

Emoţia tinerei femei era atât de mare în acea clipă, încât nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Da, reuşi ea să articuleze în cele din urmă.

Deodată faţa sa se lumină de un surâs radios.

— Da, dragostea mea, exclamă ea. Da!

Şi se aruncă în braţele lui Philip.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021 – 223.63.07. sau C.P. 41 – 129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021 – 224.16.98 tel.: 021 – 665.45.65

În ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre*: *El şi Ea*, *Romantic*, *Roz*, *De Aur*, *Nostalgic*, *Poliţista*, *la numărul de telefon*: *00393480820307*.